VASILE – SORIN CURPĂN VASILE CURPĂN

COSMIN – ȘTEFAN BURLEANU

POLITICĂ, ISTORIE ȘI DREPT ÎN MOLDOVA DE EST

IAȘI
- 2012 -

Lucrări publicate de VASILE – SORIN CURPĂN:

1. **Răspunderea comitenților pentru faptele prepușilor**, Bacău, 1999;
2. **Complicitatea – formă a participației penale**, Iași - Bacău, 2000;
3. **Momente în dezvoltarea politico - juridică a României**, Bacău, 2006;
4. **Statul - instituție social-politică și juridică fundamentală**, Bacău, 2006;
5. **Drept Civil. Drepturi Reale. Obligații. Contracte speciale. Succesiuni. Sinteze**, Bacău, Ed. I - 2006;
6. **Drept Civil. Drepturi Reale. Obligații. Contracte speciale. Succesiuni**. **Sinteze**, Bacău, Ed. a II-a - 2007;
7. **Drept Constituțional. Stat și Cetățean**, Bacău, 2007;
8. **Procedura Penală. Participanții și acțiunile în procesul penal român**, Bacău, 2007;
9. **Independența judecătorilor și garanțiile ei juridice**, Bacău, 2007;
10. **Studii juridice**, Bacău, 2008;
11. **Drept Civil. Teoria generală a obligațiilor**, Bacău, Ed. I - 2008;
12. **Drept Civil. Teoria generală a obligațiilor**, Bacău, Ed. a II-a - 2008;
13. **Drept Penal - partea generală**, Bacău, 2008;
14. **Fenomene juridice și politico - etatice**, Iași, 2008;
15. **Tratat de științe Juridice**, Bacău, 2008;
16. **Enciclopedie Juridică. Tratat**, Bacău, 2008;
17. **Analiză doctrinară a Constituției Republicii Moldova** Bacău, 2010;
18. **Politică și drept în istoria românilor,** Bacău, 2010;
19. **Fenomene juridice și politico - etatice,** Bacău, 2010;
20. **Drept constituțional. Stat și cetățean,** Bacău, 2010;

21. **Procedură penală. Participanții și acțiunile în procesul penal**
român, Bacău, 2010;
22. **Independența judecătorilor și garanțiile ei juridice,** Bacău, 2011;
23. **Drept civil. Teoria generală a obligațiilor,** Bacău, 2011;
24. **Sinteze de drept civil**, Bacău, 2011.
25. **Statul instituție social - politică și juridical fundamentală**, Bacău, 2011.
26. **Tratat de drept constituțional român**, Bacău, 2011;
27. **Tratat de Științe Juridice**, Bacău, 2011;
28. **Drept Constituțional al României și al Republicii Moldova – Tratat**, Iași, 2012;
29. **Enciclopedie Juridică – Tratat**, Iași, 2012;
30. **Prolegomene de Științe Juridice Române,** Iași, 2012;
31. **Științe Politice și Doctrine Politice Internaționale**, Iași, 2012;
32. **Doctrină generală statal-juridică**, Iași, 2012;
33. **Politică, Istorie și Drept în Moldova de Est**, Iași, 2012.

Lucrări publicate de VASILE CURPĂN:

1. **Prolegomene de Științe Juridice Române,** Iași, 2012;
2. **Științe Politice și Doctrine Politice Internaționale**, Iași, 2012;
3. **Doctrină generală statal-juridică**, Iași, 2012;
4. **Politică, Istorie și Drept în Moldova de Est**, Iași, 2012.

Lucrări publicate de COSMIN – ȘTEFAN BURLEANU:

1. **Drept Constituțional al României și al Republicii Moldova – Tratat**, Iași, 2012;
2. **Enciclopedie Juridică – Tratat**, Iași, 2012;
3. **Prolegomene de Științe Juridice Române,** Iași, 2012;
4. **Științe Politice și Doctrine Politice Internaționale**, Iași, 2012;
5. **Doctrină generală statal-juridică**, Iași, 2012;
6. **Politică, Istorie și Drept în Moldova de Est**, Iași, 2012.

CUPRINS

§.1. Republica Moldova 11

§.2. Constituţia Republicii Moldova 17

Titlul I
PRINCIPII GENERALE

Articolul 1. - Statul Republica Moldova 21
Articolul 2. - Suveranitatea şi puterea de stat 25
Articolul 3. - Teritoriul 33
Articolul 4. - Drepturile şi libertăţile omului 36
Articolul 5. - Democraţia şi pluralismul politic 38
Articolul 6. - Separaţia şi colaborarea puterilor 41
Articolul 7. - Constituţia, Lege Supremă 42
Articolul 8. - Respectarea dreptului internaţional şi a tratatelor internaţionale 43
Articolul 9. - Principiile fundamentale privind proprietatea 44
Articolul 10. - Unitatea poporului şi dreptul la identitate 45
Articolul 11. - Republica Moldova, stat neutru 49
Articolul 12. - Simbolurile statului 50
Articolul 13. - Limba de stat, funcţionarea celorlalte limbi . 53
Articolul 14. - Capitala 57

Titlul II
DREPTURILE, LIBERTĂŢILE ŞI ÎNDATORIRILE FUNDAMENTALE

Cap. I.: DISPOZIŢIILE GENERALE

Articolul 15. - Universalitatea 59
Articolul 16. - Egalitatea 59
Articolul 17. - Cetăţenia Republicii Moldova 61
Articolul 18. - Protecţia cetăţenilor Republicii Moldova 63

Articolul 19. - Statutul juridic al cetăţenilor străini şi al apatrizilor 64
Articolul 20. - Accesul liber la justiţie 66
Articolul 21. - Prezumţia nevinovăţiei 67
Articolul 22. - Neretroactivitatea legii 68
Articolul 23. - Dreptul fiecărui om de a-şi cunoaşte drepturile şi îndatoririle 70

Cap. II.: DREPTURILE ŞI LIBERTĂŢILE FUNDAMENTALE
Articolul 24. - Dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică .. 73
Articolul 25. - Libertatea individuală şi siguranţa persoanei ... 74
Articolul 26. - Dreptul la apărare 76
Articolul 27. - Dreptul la libera circulaţie 78
Articolul 28. - Viaţa intimă, familială şi privată 79
Articolul 29. - Inviolabilitatea domiciliului 80
Articolul 30. - Secretul corespondenţei 81
Articolul 31. - Libertatea conştiinţei 82
Articolul 32. - Libertatea opiniei şi a exprimării 84
Articolul 33. - Libertatea creaţiei 85
Articolul 34. - Dreptul la informaţie 86
Articolul 35. - Dreptul la învăţătură 87
Articolul 36. - Dreptul la ocrotirea sănătăţii 90
Articolul 37. - Dreptul la un mediu înconjurător sănătos 91
Articolul 38. - Dreptul de vot şi dreptul de a fi ales 92
Articolul 39. - Dreptul la administrare 94
Articolul 40. - Libertatea întrunirilor 95
Articolul 41. - Libertatea partidelor şi a altor organizaţii social-politice 96
Articolul 42. - Dreptul de a întemeia şi de a se afilia la sindicate 99
Articolul 43. - Dreptul la muncă şi la protecţia muncii 100
Articolul 44. - Interzicerea muncii forţate 101
Articolul 45. - Dreptul la grevă 102
Articolul 46. - Dreptul la proprietate privată şi protecţia acesteia 103
Articolul 47. - Dreptul la asistenţă şi protecţie socială 107

Articolul 48. - Familia 108
Articolul 49. - Protecţia familiei şi a copiilor orfani 110
Articolul 50. - Ocrotirea mamei, copiilor şi a tinerilor 110
Articolul 51. - Protecţia persoanelor handicapate 112
Articolul 52. - Dreptul de petiţionare 112
Articolul 53. - Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică 113
Articolul 54. - Restrângerea exerciţiului unor drepturi sau al unor libertăţi 115

Cap. III: ÎNDATORIRILE FUNDAMENTALE
Articolul 55. - Exercitarea drepturilor şi a libertăţilor 117
Articolul 56. - Devotamentul faţă de ţară 117
Articolul 57. - Apărarea Patriei 119
Articolul 58. - Contribuţii financiare 119
Articolul 59. - Protecţia mediului înconjurător şi ocrotirea monumentelor 120

Titlul III
AUTORITĂŢILE PUBLICE

Cap. I.: PRINCIPIUL SEPARAŢIEI ŞI ECHILIBRULUI PUTERILOR ÎN STAT 121

Cap. II.: AUTORITATEA DELIBERATIV-LEGISLATIVĂ. PARLAMENTUL REPUBLICII MOLDOVA 129

Cap. III.: PREŞEDINTELE REPUBLICII MOLDOVA 153
Articolul 77. - Preşedintele Republicii Moldova, şeful statului .. 154
Articolul 78. - Alegerea Preşedintelui 158
Articolul 79. - Validarea mandatului şi depunerea jurământului 168
Articolul 80. - Durata mandatului 169
Articolul 81. - Incompatibilităţi şi imunităţi 172
Articolul 84. - Mesaje 176
Articolul 85. - Dizolvarea Parlamentului 177

Articolul 86. - Atribuţii în domeniul politicii externe 179
Articolul 87. - Atribuţii în domeniul apărării 180
Articolul 88. - Alte atribuţii 181
Articolul 89. - Demiterea 185
Articolul 90. - Vacanţa funcţiei 186
Articolul 91. - Interimatul funcţiei 189
Articolul 92. - Răspunderea Preşedintelui interimar 190
Articolul 93. - Promulgarea legilor 191
Articolul 94. - Actele Preşedintelui 192
Articolul 95. - Resursele financiare ale aparatului Preşedintelui, indemnizaţia şi alte drepturi ... 195

CAP. IV.: AUTORITATEA EXECUTIVĂ – GUVERNUL REPUBLICII MOLDOVA
Articolul 96. - Rolul 196
Articolul 97. - Structura 197
Articolul 98. - Învestitura 198
Articolul 99. - Incompatibilităţi 201
Articolul 100. - Încetarea funcţiei de membru al Guvernului 203
Articolul 101. - Prim-ministrul 205
Articolul 102. - Actele Guvernului 208
Articolul 103. - Încetarea mandatului 209

Cap. V.: RAPORTURILE PARLAMENTULUI CU GUVERNUL
Articolul 104. - Informarea Parlamentului 211
Articolul 105. - Întrebări şi interpelări 212
Articolul 106. - Exprimarea neîncrederii 213
Articolul 106 [1]. - Angajarea răspunderii Guvernului 214
Articolul 106 [2]. - Delegarea legislativă 216

Cap. VI.: ADMINISTRAŢIA PUBLICĂ
Articolul 107. - Administraţia publică centrală de specialitate 219
Articolul 108. - Forţele armate 220

Articolul 109. - Principiile de bază ale administrării publice locale 221
Articolul 110. - Organizarea administrativ-teritorială 222
Articolul 111. - Unitatea teritorială autonomă Găgăuzia ... 224
Articolul 112. - Autorităţile săteşti şi orăşeneşti 227
Articolul 113. - Consiliul raional 228

Cap. VII.: AUTORITATEA JUDECĂTOREASCĂ 231
SECŢIUNEA 1: INSTANŢELE JUDECĂTOREŞTI
Articolul 114. - Înfăptuirea justiţiei 249
Articolul 115. - Instanţele judecătoreşti 249
Articolul 116. - Statutul judecătorilor 251
Articolul 117. - Caracterul public al dezbaterilor juridice .. 255
Articolul 118. - Limba de procedură şi dreptul la interpret ... 257
Articolul 119. - Folosirea căilor de atac 260
Articolul 120. - Caracterul obligatoriu al sentinţelor şi al altor hotărâri judecătoreşti definitive 260
Articolul 121. - Resursele financiare ale instanţelor judecătoreşti, indemnizaţia şi alte drepturi .. 261

SECŢIUNEA A 2-A: CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
Articolul 122. - Componenţa 263
Articolul 123. - Atribuţiile 264

SECŢIUNEA A 3-A: PROCURATURA
Articolul 124. - Atribuţiile şi structura 267
Articolul 125. - Mandatul procurorilor 269

Titlul IV
ECONOMIA NAŢIONALĂ ŞI FINANŢELE PUBLICE
Articolul 126. - Economia 273
Articolul 127. - Proprietatea 276
Articolul 128. - Proprietatea cetăţenilor străini şi a apatrizilor 279

Articolul 129. - Activitatea economică externă 280
Articolul 130. - Sistemul financiar-creditar 282
Articolul 131. - Bugetul public naţional 284
Articolul 132. - Sistemul fiscal 286
Articolul 133. - Curtea de Conturi 287

Titlul V
CURTEA CONSTITUŢIONALĂ
Articolul 134. - Statutul 289
Articolul 135. - Atribuţiile 291
Articolul 136. - Structura 295
Articolul 137. - Independenţa 296
Articolul 138. - Condiţiile de numire 298
Articolul 139. - Incompatibilităţi 300
Articolul 140. - Hotărârile Curţii Constituţionale 301

Titlul VI
REVIZUIREA CONSTITUŢIEI
Articolul 141. - Iniţiativa revizuirii 303
Articolul 142. - Limitele revizuirii 304
Articolul 143. - Legea privind modificarea Constituţiei 308

Titlul VII
DISPOZIŢII FINALE ŞI TRANZITORII
Articolul I 311
Articolul II 311
Articolul III 312
Articolul IV 314
Articolul V 314
Articolul VI 315
Articolul VII 316
Articolul VIII 317

ÎNCHEIERE 319

§.1. Republica Moldova

Procesul de emancipare a Republicii Socialiste Sovietice Moldoveneşti, devenită R.S.S. Moldova, s-a concretizat, în etape, prin oficializarea limbii române (aşa-zisa moldovenească) şi trecerea la alfabetul latin (31.08.1989), prin reintroducerea tricolorului românesc (27.04.1990), urmate de declararea suveranităţii Republicii (23.06.1990), adaptarea stemei Republicii la tradiţia moldovenească (03.11.1990) şi declararea imnului României – Deşteaptă-te române – ca imn al Republicii Moldova.

Republica Socialistă Sovietică Moldovenească a fost singura republică sovietică care nu a participat la puciul din 19.08.1991, în urma căruia a fost arestat preşedintele U.R.S.S. Mihail S. Gorbaciov, puci înlăturat prin intervenţia energică a lui Boris Elţân. De asemenea, R.S.S. Moldova nu a participat la referendumul organizat în vederea menţinerii U.R.S.S. (17.03.1990).

La data de 27.08.1991, la orele 14,20 R.S.S. Moldova şi-a proclamat independenţa de stat sub denumirea „**Republica Moldova**”. A fost adoptat un imn propriu – **Limba noastră** – versuri Alexei Mateevici, muzica Alexandru Cristea şi a fost elaborată şi promulgată Constituţia Republicii Moldova, în anul 1994, o constituţie care a avut ca model de inspiraţie Constituţia României, adoptată în anul 1991.

Această Constituţie a fost ulterior modificată în sensul alegerii preşedintelui Republicii Moldova de către Parlament, respingându-se totodată propunerea ca limba rusă să constituie a doua limbă oficială în stat.

Funcţia de preşedinte a Republicii Moldova a fost exercitată succesiv de către: Mircea Snegur, Petre Lucinski, Vladimir Voronin.

Sub aspectul Dreptului internaţional şi a relaţiilor internaţionale precizăm că **Republica Moldova** este membră a O.N.U., a O.S.C.E., a C.S.I. şi în Consiliul Europei (oct. 1995).

România a recunoscut Republica Moldova ca stat independent imediat după proclamare. Statul Român nu a contestat numele tânărului stat – cum s-a întâmplat în cazul Republicii Elene cu ocazia recunoaşterii independenţei de stat a Republicii Macedonia, provenită din destrămarea Republicii Socialiste Federative Iugoslavia – cu toate că ar fi avut temeiuri să procedeze în acest sens.

Este evident că România a procedat la recunoaşterea independenţei Republicii Moldova – o recunoaştere imediată şi necondiţionată – avându-se în vedere posibilitatea unei viitoare uniri a Republicii Moldova cu patria mamă, România. La conturarea acestui punct de vedere a contribuit, în mod indubitabil, şi experienţa istorică concretizată în unirea Basarabiei cu Regatul României, înfăptuită la 27.03./09.04.1918.

România şi Republica Moldova au încheiat o serie de acorduri bilaterale: Tratat privind asistenţa juridică în materie civilă şi penală, Chişinău, 06.07.1997; Acordul bilateral de comerţ liber, Bucureşti, 15.02.1994, ratificat prin Legea nr.

94/1994; Acordul pentru evitarea dublei impuneri şi prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitul pe venit şi pe capital, Bucureşti, 25.01.1995, ratificat prin Legea nr. 63/1995; Acordul privind recunoaşterea reciprocă a diplomelor, certificatelor şi titlurilor ştiinţifice acordate de instituţii de învăţământ acreditate în respectivele state, Chişinău, 20.06.1998, ratificat prin legea nr. 39/1999.

Este important de reţinut că în Republica Moldova a fost organizat un referendum cu titlu informativ, iniţiat de fostul preşedinte Mircea Snegur, în care marea majoritate a populaţiei a optat pentru prezervarea independenţei statului.

O eventuală unire a Republicii Moldova cu România trebuie judecată în raport de împrejurări, de intenţia guvernului acestui stat, de realizările statului cu care s-ar propune unirea (România), de existenţa nealterată a ideii unităţii naţionale. În acest context nu putem trece cu vederea respingerea propunerii României de a discuta chestiunile relative la tânărul stat „moldovenesc" de către toate ţările de care într-un moment sau altul Republica Moldova a aparţinut, respectiv: **România, Rusia** şi **Ucraina**.

Consfătuirea a avut loc fără invitarea Statului Român!!!!

Atitudinea conducerii Republicii Moldova a fost echivocă, ca să nu spunem făţiş antiunionistă în întreaga perioadă 1991-2009. Spre exemplu, în octombrie 2005 cu prilejul intrării Republicii Moldova în Consiliul Europei preşedintele Mircea Snegur a spus..."cele două State – România şi Republica Moldova – n.a. – pornesc de la realităţi şi ţin seama de acordul de la Helsinki şi Carta de la Paris", în

răspunsul său adresat unui reprezentant al Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord care se arăta nedumerit „în legătură cu faptul că, deşi pactul Ribbentrop-Molotov este unanim condamnat şi considerat caduc, Moldova vieţuieşte separată de România".

Au existat şi există în perioada contemporană o serie de persoane publice care au fost şi sunt adepte ale unirii Basarabiei cu România: **Mircea Druc**, fost prim-ministru al Republicii Moldova, candidat la funcţia de preşedinte al României, **Paul Goma**, aflat în exilul românesc, **Ilie Ilaşcu**, condamnat la moarte în aşa-zisă Republică Moldovenească Nistreană (Transnistria) şi deputat în Parlamentul Republicii Moldova care după eliberare a ajuns senator în Parlamentul României şi mulţi alţii.

După proclamarea independenţei de stat Republica Moldova a fost nevoită să suporte un război civil (martie-octombrie 1992) purtat cu partea transnistreană, care-şi proclamase, sub conducerea lui Igor Smirnov, independenţa sub denumirea „Republica Moldovenească Nistreană", cu capitala la Tiraspol.

Această pseudorepublică **a adoptat ca limbă oficială limba rusă, ca zi de sărbătoare naţională data de 07 Noiembrie şi a instaurat o jurisdicţie proprie, instalând şi un regim de vamă cu Republica Moldova**. Dar, aşa-zisa Republica Moldovenească Nistreană şi-a extins autoritatea şi în partea dreaptă a Nistrului, pe teritoriul vechii Basarabii, controlând politic şi militar oraşul Tighina, străveche localitate românească.

După integrarea României în Uniunea Europeană (01.01.2007), românii din Republica Moldova, denumiţi de oficialităţile acestui stat „**moldoveni**”, par a fi mai hotărâţi pentru cauza unionistă. Dovada o reprezintă imensul număr de cereri depuse la oficialităţile române de către cetăţenii Republicii Moldova în vederea dobândirii / redobândirii cetăţeniei române.

Românii basarabeni se lovesc în continuare de majore încercări şi continue îndepărtări de la viaţa tradiţională materializate între altele prin: staţionarea pe mai departe a forţelor armate ruse şi ocuparea parţială a teritoriului Republicii Moldova de către acestea; autoproclamarea independenţei aşa-numitei „Republici Moldoveneşti Nistrene”; denaturarea continuă a istoriei neamului românesc; încercarea de a impune şi limba rusă ca limbă oficială a statului; menţinerea conceptelor de „popor moldovenesc” şi de „limbă moldovenească” în legile şi documentele oficiale ale Republicii Moldova etc.

Oricât de grea ar fi soarta **Basarabiei româneşti**, orice s-ar întâmpla cu această străveche provincie a ţării noastre, România are datoria morală de a sprijini pe românii basarabeni. Însăşi numele sacru al ţării noastre constituie un imbold şi o speranţă pentru românii din cel de-al doilea stat românesc de pe harta Europei, pentru românii din Republica Moldova.

Săracele şi puţin meşteşugitele noastre cuvinte în a exprima **corelaţia dintre Moldova şi România**, ca de la parte la întreg, ne-au determinat să încercăm analizarea Constituţiei

Republicii Moldova, aflată în vigoare în acest stat românesc din anul 1994.

Consider că analiza Constituţiei Republicii Moldova reprezintă, în primul rând, o datorie morală pe care o am ca cetăţean român, şi, în al doilea rând, o tentativă de analiză tehnico-juridică a unei Legi fundamentale a unei „ţări" soră şi fiică a patriei mamă România, de care prin forţă, ultimatum şi război a fost îndepărtată.

În consecinţă, este o datorie de onoare pentru mine să procedez, după puterile mele, la analiza Constituţiei Republicii Moldova în vigoare, din anul 1994 până în prezent, pe străvechiul pământ românesc al jumătăţii răsăritene a Moldovei istorice.

§.2. Constituţia Republicii Moldova

Aspecte preliminare

Prezenta lucrare continuă lucrările noastre apărute anterior, având ca temă chestiuni relative la **Dreptul Constituţional: „Momente în dezvoltarea politico-juridică a României", „Statul – instituţie social politică şi juridică fundamentală"** şi **„Drept constituţional. Stat şi Cetăţean"**.

În prezenta lucrare vom încerca să analizăm Constituţia Republicii Moldova, cu referire specială la autorităţile publice prevăzute de Constituţie şi la drepturile, libertăţile şi îndatoririle fundamentale prevăzute de „legea supremă a societăţii şi a statului" din Republica Moldova".

Constituţia Republicii Moldova a fost adoptată la data de 29.07.1994, fiind publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 1 din 12.08.1994 şi a intrat în vigoare la data de 27.08.1994.

În prembulul acestei constituţii se menţionează aspiraţiile seculare ale poporului de a trăi într-o ţară suverană, năzuinţele spre satisfacerea intereselor cetăţenilor de altă origine etnică, care împreună cu moldovenii (românii – n.a.) constituie poporul Republicii Moldova, „continuitatea statalităţii poporului moldovenesc" în contextul istoric şi etnic al devenirii lui ca naţiune.

Se menţionează, de asemenea, aspiraţia spre constituirea statului de drept, considerând pacea civică, democraţia, demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic ca fiind valori supreme, se reafirmă devotamentul deputaţilor în Parlament, în calitatea lor de reprezentanţi plenipotenţiari ai poporului Republicii Moldova, faţă de valorile general-umane,

dorinţa de a trăi în pace şi bună înţelegere cu toate popoarele lumii conform principiilor şi normelor unanim recunoscute ale dreptului internaţional, aceştia fiind conştienţi de responsabilitatea şi obligaţiile faţă de generaţiile precedente, actuale şi viitoare.

Prembulul Constituţiei cuprinde declaraţii de principiu referitoare la organizarea politico-etatică şi la relaţiile sociale fundamentale dintre membrii societăţii.

Totuşi nu putem trece cu vederea sintagmele „aspiraţiile seculare ale poporului de a trăi într-o ţară suverană" şi „având în vedere continuitatea statalităţii poporului moldovenesc în contextul istoric şi etnic al devenirii lui ca naţiune".

Românii, inclusiv cei din istorica Ţară a Moldovei au luptat pentru neatârnarea ţării şi pentru unirea celor trei ţări româneşti surori într-un stat unitar naţional român.

Continuitatea „**poporului moldovenesc**", adică a poporului român din Ţara Moldovei se manifestă pe ambele maluri ale Prutului de la Carpaţii Orientali la Nistru, şi dincolo de el, şi din nordul Bucovinei până la Marea Neagră şi Dunăre. Acesta este contextul istoric şi etnic în care românii din Moldova s-au afirmat. Poporul român din toate teritoriile a ajuns în sec. XVIII-XIX la stadiul de naţiune.

Dar, naţiunea este unică, naţiunea română, însă textul din preambulul Constituţiei nu menţionează acest fapt, ceea ce conduce la ideea că „poporul moldovenesc" ar deveni o „naţiune moldovenească".

Acest punct de vedere posibil dar profund eronat este cu atât mai periculos cu cât nu se referă explicit doar la românii din Republica Moldova şi din Ucraina (Basarabia, Bucovina de Nord şi ţinutul Herţa). Se poate interpreta că textul invocat de noi are în vedere toate teritoriile locuite de românii moldoveni, inclusiv teritoriul din România.

Deşi aparent aceste declaraţii de principiu sunt generoase, ele au rolul de a „fundamenta” o statalitate „moldovenească” şi un „popor moldovenesc”.

Iată cum vechile teorii ţariste şi sovietice ale moldovenismului sunt reluate de Constituţia actuală a Republicii Moldova.

Nu cumva aceste sintagme utilizate în preambul au menirea de a justifica o eventuală „alipire” a celor 8 judeţe din România la Republica Moldova, dacă împrejurări politice ar fi favorabile? Pentru înlăturarea oricăror dubii şi pentru a nu denatura adevărul istoric, preambulul Constituţiei ar trebui să menţioneze unitatea naţiunii române, să utilizeze noţiunea de popor român. Cum poate să se realizeze aspiraţia seculara a românilor basarabeni doar prin proclamarea independenţei Republicii Moldova? Apreciem că un astfel de ideal materializat într-o ţară suverană se poate realiza doar prin întoarcerea Basarabiei între frontierele naţionale ale României.

Toţi marii cărturari din Ţara Moldovei, cronicarii şi domnitorul savant Dimitrie Cantemir au afirmat plenar, fără echivoc, unitatea ţărilor româneşti, unitatea poporului român, iar fapta marelui voievod Mihai domn al Ţării Româneşti, al Ardealului şi a toată Ţara Moldovei stă mărturie peste veacuri a dorinţei de unitate naţională a tuturor românilor. Nu se pot folosi în anii 1990 şi 2000 sintagme de genul ”**popor moldovenesc**” şi „**limbă moldovenească**” decât numai cu scopul precis determinat al dezbinării românilor din Basarabia, ceea ce reprezintă o continuare directă, nemijlocită şi făţişă a politicii de deznaţionalizare promovată de Imperiul ţarist şi de Imperiul sovietic.

Constituţia Republicii Moldova este declarată, în mod solemn „**lege supremă a societăţii şi a statului**”.

Este consacrat Statul de Drept şi sunt ocrotite drepturile şi libertăţile omului precum şi libera dezvoltare a personalităţii umane.

Analiza Constituţiei

Constituţia Republicii Moldova este structurată pe titluri în număr de şapte.

Astfel, **titlul I „Principii generale"** – reglementează chestiuni relative la stat, suveranitate, teritoriu, drepturile şi libertăţile omului etc.

Titlul II intitulat „Drepturile, libertăţile şi îndatoririle fundamentale" este consacrat analizei drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti, după cum indică şi denumirea.

Titlul III este consacrat „Autorităţilor publice" şi statuează asupra următoarelor instituţii: **Parlament, Preşedintele Republicii Moldova, Guvern, Raporturile parlamentului cu guvernul, Administraţia publică** şi **Autoritatea judecătorească.**

Titlul IV – este consacrat **economiei naţionale şi finanţelor publice**.

Titlul V – reglementează **Curtea Constituţională a Republicii Moldova**.

Titlul VI – se referă la **revizuirea Constituţiei Republicii Moldova**, iar **titlul VII** – priveşte **dispoziţiile tranzitorii şi finale**.

Titlul I: Principii generale

Art. 1. – „Statul Republica Moldova”.

„(1). Republica Moldova este un stat suveran şi independent, unitar şi indivizibil.

(2). Forma de guvernământ a statului este republica.

(3). Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic reprezintă valori supreme şi sunt garantate”.

Analizând textul art. 1 din Constituţia Republicii Moldova constatăm că aceasta este **un stat. Statul** – constituie o instituţie care se fundamentează pe o populaţie, aşezată pe un teritoriu delimitat, şi care este aptă de a se organiza în vederea exercitării funcţiilor legislativă, executivă şi judecătorească prin intermediul autorităţilor publice legal investite.[1)]

Deci statul presupune o serie de caractere juridice sau trăsături caracteristice distincte: implică **o putere publică** prin intermediul căreia se exteriorizează voinţa Statului şi care este, prin natura sa, o putere politică; statul dispune de forţă materială de constrângere; forţa materială de constrângere cu caracter etatic este unică şi puterea de stat este o putere organizată.

Să le analizăm succint:

*. **puterea publică, prin intermediul căreia se exteriorizează voinţa Statului este o putere politică**.

Acesta deoarece societatea politică sau mai precis guvernanţii edictează normele juridice impersonale şi general

---

[1)] Vasile - Sorin Curpăn – **Statul – instituţie social-politică şi juridică fundamentală**, Bacău, Ed. I, 2006, pag. 10.

obligatorii având în vedere programul de guvernare al partidului sau alianţei politice câştigătoare în alegeri. Firesc, beneficiarii normelor care oglindesc viaţa politică sunt cetăţenii, deci societatea civilă în ansamblul ei;

*. **statul dispune de forţă materială de constrângere**.

Autorităţile etatice dispun de forţa materială de constrângere care este o putere, prin natura sa, superioară tuturor celorlalte puteri manifestate pe teritoriul statului.

Dacă Statul nu ar beneficia de forţa coercitivă, Dreptul pozitiv (obiectiv) ar fi lipsit de eficienţă, iar societatea s-ar prăbuşi în haos şi în anarhie.

Forţa coercitivă etatică este superioară oricărei puteri aflate pe teritoriul statului deoarece derivă, în mod direct, din supremaţia de stat care constituie o componentă a suveranităţii (este latura internă a suveranităţii etatice).

Deşi atribuţiile statului se exercită prin intermediul celor trei puteri constituite (legislativă, executivă şi judecătorească), forţa materială de constrângere rămâne un monopol al Statului. Datorită acestui fapt, forţa de constrângere se impune – ab initio – în raport cu alte puteri constituite în interiorul statului;

*. **forţa de constrângere etatică este unică** deşi, în mod concret, puterea de stat se exercită prin intermediul a trei categorii de autorităţi publice.

Nu se poate concepe existenţa mai multor forţe materiale de constrângere întrucât acestea ar implica existenţa unei pluralităţi de puteri în stat. Statul se manifestă prin puterile legislativă, executivă şi judecătorească, toate constituind, în ansamblu, puterea unică etatică.

Manifestarea unei alte puteri, a altui stat, fără consimţământul statului în cauză, determină ştirbirea suveranităţii, urmată fie de concretizarea unei stări de dependenţă între state, fie de disoluţia autorităţii unui stat ori de dispariţia sa din punct de vedere politico-geografic;

*. **puterea de stat este o putere organizată**.

În mod firesc puterea de stat este o putere organizată datorită funcţiilor specifice pe care **Statul** le îndeplineşte. Puterii legislative, puterii executive şi puterii judecătoreşti le revin funcţii şi sarcini distincte în raport de competenţele atribuite în **Stat**.

Textul indică trăsături specifice ale statului moldo-român[2)]: **suveranitatea şi independenţa, caracterul unitar şi indivizibil, stat de drept şi democratic**.

Suveranitatea – presupune exercitarea pe întreg teritoriul şi în raport cu întreaga populaţie a prerogativelor statului. Republica Moldova este stat suveran în sensul că autorităţile publice ale acestui stat nu sunt dependente de nici o altă autoritate nici pe plan intern şi nici în relaţiile internaţionale. Altfel spus puterea de stat este supremă în interiorul statului şi independentă pe plan extern.

Stat unitar – Republica Moldova este un stat unitar pentru că dispune de un ansamblu unic de organisme constituţionale prin intermediul cărora se exercită puterea politică la nivel central şi la nivel local. Are un singur rând de organe centrale: un parlament, un guvern şi o unică Curte Supremă de Justiţie.

Este un **stat indivizibil** în sensul că teritoriul Republicii Moldova nu poate fi divizat şi nu este permisă fracţionarea autorităţii publice. Acordarea unui statut special teritoriului din stânga Nistrului (Transnistriei) şi înfiinţarea şi funcţionarea efectivă prin Constituţie a unităţii teritoriale autonome Găgăuzia se consideră că nu afectează caracterul unitar şi indivizibil al statului moldovenesc. Totodată caracterul unitar şi indivizibil al statului nu este afectat de înfăptuirea

---

[2)] Aşa vom denumi uneori Republica Moldova cu denumirile: Moldo-România, al doilea stat românesc, Mica Românie!!!!

autonomiei locale atâta timp cât ordinea juridică stabilită rămâne aceeaşi pe întreg teritoriul statului.

Republica Moldova este **un stat de drept şi democratic**.

Instituirea Statului de Drept implică aplicarea principiului separaţiei/echilibrului „puterilor" etatice, respectiv legislativă, executivă şi judecătorească. Fiind un Stat de Drept, Republica Moldova garantează că toate autorităţile publice şi toţi agenţii statului acţionează strict în limitele legii. În consecinţă, statul prin intermediul autorităţilor sale este supus Dreptului.

Democraţia implică atât participarea cetăţenilor la treburile publice cât şi supunerea minorităţii politice în faţa voinţei majorităţii politice. Este evident că textul constituţional se referă prioritar la **democraţia politică**. Datorită faptului că **democraţia politică** manifestă unele neajunsuri în ceea ce priveşte relaţia (binomul) putere/opoziţie se instituie şi o democraţie juridică constituţională specifică Statului de Drept. Iată una din corelaţiile democraţiei cu Statul de Drept!!

Toate aceste caracteristici ale Republicii Moldova au ca scop fundamental prezervarea demnităţii umane, a drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti, a dezvoltării libere, neîngrădite a personalităţii umane, a afirmării dreptăţii sociale şi a pluralismului politic în societatea Republicii Moldova.

Reţinem că între trăsăturile specifice ale acestui stat nu sunt enumerate: **caracterul naţional** şi **caracterul social al statului**.

Evitarea caracterului naţional are la bază un criteriu obiectiv; „**poporul moldovenesc**" nu constituie o naţiune de sine stătătoare. Noi considerăm însă că în Constituţia Republicii Moldova caracterul naţional se subînţelege chiar dacă nu a fost menţionat expres. Din punct de vedere etnic, lingvistic, al facturii psihologice, al istoriei comune, a limbii şi obiceiurilor, majoritatea covârşitoare a populaţiei Republicii Moldova **aparţine naţiunii române**, fiind artificial denumită de autorităţile statului „**moldoveni**".

Evitarea acestui caracter care nu a mai fost receptat din Constituţia României, în vigoare, are menirea de a ambiguiza: cărei naţiuni îi aparţine „poporul moldovenesc”? Este greu de recunoscut un fapt limpede ca lumina zilei deoarece recunoaşterea naţiunii române în Basarabia ar conduce la o altă interogaţie: de ce aceeaşi naţiune, acelaşi vechi popor trebuie să vieţuiască în două state româneşti? De ce „**poporul moldovenesc**” dintre Prut şi Nistru nu este integrat în Statul Român unde trăiesc românii moldoveni din partea apuseană a Moldovei istorice?

Cu adevărat, doar România, patria mamă, este stat naţional al tuturor românilor, din toate vechile noastre provincii istorice!!

Art. 2. – „Suveranitatea şi puterea de stat”.

„(1). Suveranitatea naţională aparţine poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct şi prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituţie.

(2). Nici o persoană particulară, nici o parte din popor, nici un grup social, nici un partid politic sau o altă formaţiune obştească nu poate exercita puterea de stat în nume propriu. Uzurparea puterii de stat constituie cea mai gravă crimă împotriva poporului”.

Este aci, în acest articol, o mare curiozitate!! Se vorbeşte de „**suveranitatea naţională**” în condiţiile în care nu există **caracterul naţional** al statului şi nu se înserează în constituţie nimic despre naţiune!!!! Este adevărat, în preambulul Constituţiei există sintagma „...în contextul istoric şi etnic al devenirii lui – a poporului moldovenesc ! - ca naţiune.”

Deci avem „**popor moldovenesc**”, care devine de acum naţiune, este în devenire, dar vorbim de „**suveranitate**

naţională”. Iată ce se întâmplă când copii Constituţia altui stat, în speţă Constituţia ţării mamă – **România**.

Suveranitatea naţională aparţine poporului Republicii Moldova. Se indică poporul cu ajutorul denumirii statului !

Adică, probabil în concepţia autorităţilor Republicii Moldova este vorba de „**poporul moldovenesc**”, iar în opinia noastră de poporul român din partea răsăriteană a Moldovei istorice.

Această suveranitate se exercită direct sau prin organele sale reprezentative. În loc să scrie „**prin organele sale reprezentative şi prin referendum**” cum prevede Constituţia României, Constituantul din R. Moldova, plenipotenţiarii poporului, deputaţi în Parlament au menţionat exercitarea suveranităţii în **mod direct**. Dacă referendumul nu este menţionat înseamnă că se poate realiza această modalitate de exercitare a suveranităţii „naţionale” şi prin plebiscit sau, probabil, prin intermediul Adunării întregului popor, ca în oraşele-state din Grecia antică. Dar la mărimea teritoriului şi a populaţiei Republicii Moldova sincer ne îndoim serios că această ultimă modalitate de exercitate a „**suveranităţii naţionale**” este posibilă.

Iar în legătură cu plebiscitul credem că reprezintă doar o formă democratică „mascată” şi nu un veritabil exerciţiu al suveranităţii „naţionale”.

În alin. (2) se prevede că nici o persoană particulară şi nici un grup social nu pot exercita suveranitatea în nume propriu. Desigur că suveranitatea se manifestă prin intermediul organelor etatice care exercită puterea de stat. Uzurparea puterii de stat este considerată o gravă infracţiune împotriva societăţii, a poporului „**moldovenesc**”.

Revenim la art. 1 pentru a preciza forma de guvernământ a R. Moldova. Optăm pentru asocierea formei de guvernământ alături de analiza sintetică a puterii de stat, respectiv a

regimului politic constituţional. Aşa fiind forma de guvernământ a R. Moldova este **republica**.

*

* *

Câteva cuvinte se impun a mai fi scrise în legătură cu puterea de stat (art. 2 din Constituţia Republicii Moldova).

Constituţia Republicii Moldova tratează distinct autorităţile etatice dublate de consacrarea unor funcţii specifice pentru fiecare autoritate. Aceasta constituie proba indubitabilă a receptării efective a principiului separaţiei / echilibrului puterilor etatice.

În acest mod se realizează împiedicarea oricărei „tentative" de monopolizare a puterii etatice de către un organ sau de o categorie de organe etatice în dauna altor „puteri" constituite în stat.

Aşa cum am mai avut ocazia să precizăm[3)] puterea de stat este unică ceea ce implică faptul că şi forţa de constrângere etatică este, de asemenea, unică.

În consecinţă, autorităţile publice constituite în „puteri ale statului" exercită anumite funcţii cu caracter etatic: funcţia legislativă, funcţia executivă şi funcţia jurisdicţionaală.

Deci puterea etatică fiind unică şi indivizibilă se manifestă prin intermediul celor trei funcţii nominalizate anterior.

Credem că nu protejarea eventuală a puterii unice a statului ar face ineficientă separaţia puterilor. Dimpotrivă ! Înlocuirea noţiunii de „putere" cu cea de funcţie ar rezolva fără inconveniente această chestiune.

Dar trebuie precizat că principiul separaţiei / echilibrului „puterilor" etatice întâmpină anumite deficienţe în jocul partidelor politice, pe scena politică contemporană.

---

3) Vasile - Sorin Curpăn – **Drept de Stat. Stat şi Cetăţean**, pag. 12 şi următ., Bacău, 2008, Ediţia a II-a.

Astfel, politic vorbind elementul cheie al sistemului constituţional este reprezentat de relaţia dintre „**majoritatea politică**” şi „**minoritatea politică**”, altfel spus de corelaţia dintre „**puterea**” în sensul de guvernanţi si „**opoziţie**”.

De principiu, partidul sau coaliţia de partide care a câştigat majoritatea fotoliilor parlamentare formează şi guvernul.

În aceste condiţii, guvernul fiind o emanaţie a majorităţii parlamentare este greu de acceptat o separaţie între legislativ şi executiv. Mai curând, „separaţia” se manifestă între guvernanţi şi opoziţia parlamentară.

Principiul constituţional al separaţiei şi echilibrului puterilor nu-şi pierde importanţa, jocul politic în configurarea concretă a puterii neavând aptitudinea de a-l altera.

Se mai precizează în doctrină că între legislativ şi executiv nu poate exista echilibru şi cu atât mai mult separaţie, deoarece autorităţile executive duc la îndeplinire în mod concret, adică execută, legile elaborate de autoritatea legiuitoare. Or, executivul nu poate fi pus pe picior de egalitate cu „creatorul” normelor juridice.

În întărirea acestui punct de vedere a venit însăşi legiuitorul constituant care a precizat (sau a tranşat !!) în art. 60 alin. (1) din Constituţie: „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova şi unica autoritate legislativă a statului.”

Considerăm că din interpretarea literală, pur gramaticală, a textului indicat rezultă că **parlamentul** este **suprem** în privinţa reprezentativităţii poporului Republicii Moldova, iar nu în raport cu celelalte categorii de organe care exercită funcţii distincte în stat.

Aceasta nu înseamnă că înţelegem să diminuăm în vreun fel rolul şi locul autorităţii deliberativ – legislative în cadrul Statului Republicii Moldova.

Cel mai pregnant, separaţia puterilor se identifică, dacă ne raportăm la parlament în relaţia cu autoritatea judecătorească. Deşi dispune de mijloace de control multiple, autoritatea legiuitoare nu poate fi „**supremă**" în raport cu instanţele judecătoreşti, acestea din urmă fiind independente. Faptul că parlamentul edictează normele juridice obligatorii pentru judecători nu reprezintă o relaţie de dependenţă deoarece legile sunt general – obligatorii, având incidenţă asupra tuturor subiectelor de drept, inclusiv asupra membrilor autorităţii deliberativ – legiuitoare.

*
* *

Nu este locul de a detalia pârghiile şi mecanismele de control de care dispun autorităţile publice constituite în stat. Trebuie însă remarcat că principiul separaţiei şi echilibrului puterilor, receptat de Legea fundamentală, nu reprezintă o simplă retorică sau, şi mai rău, o „lozincă".

*
* *

În doctrina de Drept Constituţional se apreciază că puterea publică, conferă autorităţilor publice, prin intermediul căreia se exteriorizează voinţa **Statului este o putere politică**.

Desigur, puterea publică prin natura sa este o putere politică dar acest aspect trebuie nuanţat câtă vreme este vorba de Autoritatea judecătorească.

Poate autoritatea (puterea) judecătorească să exercite prin funcţia sa jurisdicţională o putere politică ?

Vrând, nevrând, puterea judecătorească exercită **o funcţie publică, deci politică**, materializată exclusiv prin faptul aplicării normelor juridice în vigoare. Cum normele juridice exprimă o atitudine politică a majorităţii parlamentare,

instanţele judecătoreşti fiind „obligate” să aplice aceste legi, desfăşoară o funcţie publică, politică, mediată.

Acest aspect nu are nimic în comun cu manifestările politice sau cu ideea sprijinirii unei formaţiuni politice de către autoritatea judecătorească.

Puterea aşa-zis „**politică**” a autorităţii judecătoreşti nu se identifică cu puterea publică, cu evident caracter politic, manifestată de autoritatea executivă a statului. Poate din această cauză Montesquieu, „**creatorul**” [4)] teoriei separaţiei puterilor în etatice considera autoritatea (puterea) judecătorească ca fiind „nulă” într-o oarecare măsură.

Nefiind părtaşă la realizarea „jocurilor politice”, îndepărtată de la luarea deciziilor majore în viaţa politică a Statului, autoritatea judecătorească capătă atribuţii sporite prin contrabalansarea „**democraţiei politice**” a majorităţii parlamentare şi implicit a autorităţii guvernamental – executive prin intermediul „**democraţiei juridice**” specifică **Statului de Drept.**

Aceasta reprezintă revanşa puterii judecătoreşti deoarece membrii ei, **judecătorii**, constituie sau ar trebui că constituie „cheia de boltă” a întregului edificiu al Statului de Drept Republica Moldova.

Cum potrivit art. 1 alin. (3) din Constituţie: „Republica Moldova este un stat de drept...” Legiuitorul Constituant a acceptat teza „democraţiei juridice” alături de „democraţia politică” majoritară, de factură parlamentară.

Din acest punct al raţionamentului rezultă în mod logic o teză de care politicienii – în ansamblu şi de pe orice meridian – se tem; de posibilitatea realizării unui guvernământ al autorităţii judecătoreşti sau mai concret, posibilitatea realizării unui guvernământ al judecătorilor.

[4)] Separaţia puterilor a fost teoretizată prima dată de filozoful Aristotel.

De aici construcţia devine apocaliptică: decăderea politicii, supremaţia Dreptului, înglobarea ştiinţelor politice în Dreptul Public şi mai ales posibilitatea „confiscării" locului şi rolului jucat de politicieni de către jurişti publicişti (specializaţi în Drept Public).

Efectul acceptării democraţiei juridice, a principiilor Statului de Drept, de către Adunarea Constituantă (Parlamentul Republicii Moldova) este reprezentat, în mod indubitabil de apariţia în „peisajul" constituţional al statului **a Curţii Constituţionale**.

Această instituţie nu este încadrată nici în autoritatea legislativ – deliberativă şi nici în „puterea" judecătorească.

Verificând conformitatea unei norme juridice, cu dispoziţiile constituţionale şi având aptitudinea de a declara respectiva lege ca fiind neconstituţională, Curtea Constituţională este un legislator negativ. În consecinţă, ea invalidează voinţa democraţiei politice majoritare instituind o democraţie juridică.

Dar Curtea Constituţională nu este parte componentă a autorităţii judecătoreşti !!! Având dublă natură, atât politică, cât şi juridică, această instituţie dă o grea lovitură principiului clasic al separaţiei şi echilibrului puterilor constituite în stat.

Instituirea Curţii Constituţionale în statul românesc denumit Republica Moldova, având ca principală menire asigurarea controlului constituţionalităţii legilor adoptate de Parlament, după modelul mai multor state europene şi, în mod deosebit, după modelul României, reprezintă în opinia noastră neîncrederea Legiuitorului Constituant în instituţiile judecătoreşti de drept comun, şi în mod deosebit în instanţa supremă – Curtea Supremă de Justiţia (C.S.J.).

Curtea Constituţională a Republicii Moldova interferează atât cu autoritatea legislativă cât şi cu autoritatea judecătorească. Astfel, ea nu crează Dreptul pozitiv (obiectiv)

şi statuează pe baza unei proceduri prestabilite asupra constituţionalităţii normelor juridice. Aceste aspecte apropie Curtea Constituţională de autoritatea judecătorească. Chiar şi modelul de organizare şi de funcţionare a Curţii Constituţionale este propriu puterii judecătoreşti. Dar Curtea Constituţională, deşi nu legiferează, pronunţă decizii care au efecte **erga omnes**, fiind opozabile tuturor subiectelor de drept din Republica Moldova. Totodată, deciziile Curţii Constituţionale au caracter general – obligatoriu pe teritoriul statului „moldovenesc" şi în raport cu subiectele de drept, inclusiv cu autorităţile „moldovene".

Caracterele deciziilor Curţii Constituţionale apropie această instituţie de autoritatea deliberativ – legislativă.

Iată de ce judecătorii de la instanţele de drept comun nu au posibilitatea „participării" la jocul politic.

Contraponderea democraţiei politice – concretizată în democraţia juridică – nu se află în mâinile lor ci constituie „**apanajul**" judecătorilor Curţii Constituţionale.

Exclusiv judecătorii Curţii Constituţionale, în calitatea lor de apărători ai Constituţiei Republicii Moldova pot înfrâna eficient puterea legislativă, ca autoritate care monopolizează mecanismul creării Dreptului pozitiv, a legislaţiei.

Pentru ceilalţi judecători actul normativ juridic în vigoare nu este nici rău, nici bun – ESTE LEGE, cât timp nu s-a constatat neconstituţionalitatea sa.

*

* *

Cu sinceritate credem că fundamentarea şi edificarea Curţii Constituţionale a fost şi este de natură a schimba modul tradiţional de înţelegere şi de interpretare a principiului juridic, politic şi constituţional al separaţiei şi echilibrului puterilor constituite în Statul moldovenesc contemporan.

*

* *

Discutam într-un alineat anterior despre lipsa de încredere a Legiuitorului Constituant în capacitatea instanţelor ordinare de a efectua controlul constituţionalităţii legilor. Aceasta nu presupune în mod automat o minimalizare a rolului puterii (autorităţii) judecătoreşti. Dimpotrivă, justiţia constituţională fiind o jurisdicţie specială, având ca obiect asigurarea conformităţii Dreptului pozitiv (obiectiv) cu normele juridice fundamentale cuprinse în Constituţie, urmează modelul dezvoltat pe continentul european.

Curtea Constituţională constituie o „**putere**" independentă în Republica Moldova, distinctă de celelalte trei „clasice" puteri constituite şi fundamentate pe temeiul principiului separaţiei şi echilibrului puterilor etatice.

Art. 3. – „Teritoriul"

„(1). Teritoriul Republicii Moldova este inalienabil.

(2). Frontierele ţării sunt consfinţite prin lege organică, respectându-se principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului internaţional".

Teritoriul Republicii Moldova este inalienabil. Amintim totodată că, potrivit Constituţiei României din 1866, 1923 şi 1938 teritoriul ţării era inalienabil şi indivizibil. În consecinţă, acceptarea notelor ultimative sovietice din 26 – 27.06.1940, urmată de cedarea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi a Ţinutului Herţa către U.R.S.S. a fost neconstituţională.

Consecinţa este simplă !! Teritoriul Regatului Român în anul 1940 fiind inalienabil şi indivizibil iar teritoriul actualei Republici Moldova fiind inalienabil (art. 3) şi indivizibil (art. 1) rezultă că de jure teritoriul Republicii Moldova – şi nu numai –

este teritoriu românesc din care, de nevoie, autorităţile române au fost evacuate în anul 1940 şi mai apoi în anul 1944.

Inalienabilitatea teritoriului reprezintă o consecinţă a suveranităţii statului.

Teritoriul unui stat **este inalienabil** în sensul că există obligaţia negativă, generală şi universală a tuturor statelor (ca subiecte de Drept Internaţional Public) de a se abţine de la faptul material al încălcării teritoriului respectiv şi de a respecta suveranitatea teritorială a statului în cauză.

Frontierele ţării sunt consfinţite prin lege organică cu respectarea principiilor şi celorlalte norme general admise ale dreptului internaţional public.

Alin. (2) al art. 3 din Constituţie are rolul de a consacra frontierele Republicii Moldova. Inalienabilitatea teritoriului Republicii Moldova poate fi opusă oricărui stat care ar intenţiona să ocupe această „ţară" sau porţiuni din ea, **mai puţin însă României**.

Reparând raptul teritorial din 28 mai 1812, la **27 martie / 9 aprilie 1918** Sfatul Ţării, organ reprezentativ al poporului român din Republica Democratică Moldovenească (Basarabia) a hotărât „în puterea dreptului istoric şi dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-şi hotărască soarta lor, de azi înainte **şi pentru totdeauna, se uneşte cu mama sa România**".

A anulat cineva rezoluţia Statului Ţării ? Aşa fiind teritoriul Basarabiei din care România prin ameninţarea cu forţa a fost nevoită să se retragă (1940) şi din care prin forţă efectivă – război – s-a retras, a doua oară, în 1944 este teritoriu românesc conform voinţei reprezentanţilor naţiunii române dintre Prut şi Nistru.

La pct. 11 alin. (2) din rezoluţia Statului Ţării se specifică: **„Basarabia unindu-se ca fiică cu mama sa România..."**. Posesiunea milenară a românilor din vechile obşti săteşti – „romaniile noastre populare", împletită cu

posesiunea strălucitei Ţări a Moldovei până la 1812 şi mai apoi cu posesiunea teritoriului transprutean de Regatul Român între 1918 – 1940 şi apoi între anii 1941 – 1944 nu reprezintă nimic ? Această joncţiune a posesiilor române reprezintă un titlu străvechi, imprescriptibil !!!

Ca titlu opune Republicii Moldova ? O ocupaţie rusă de 106 ani (1812 – 1918) repudiată de însăşi poporul român al Basarabiei şi o statalitate de la 1991 până în 2009. O „statalitate" fundamentată pe forţă şi dictat, pe Pactul germano-sovietic din 23 august 1939.

Republica Moldova nu poate opune României un titlu just referitor la posesiunea şi la suveranitatea teritoriului său. „Actul" din 1940, urmat de ocupaţia sovietică din 1944, fiind un act de forţă nu poate genera Drept; el a fost, rămâne şi va fi doar un fapt ilicit !!!!

România, nu are nevoie de o reunire a Basarabiei. Actul din 27 Martie / 9 Aprilie 1918 este valabil producând efecte „de jure", mai puţin însă efecte de fapt. Sovieticii nu au organizat în Basarabia un referendum sau chiar un plebiscit de teamă să nu fie reiterată, chiar în condiţii de teroare, voinţa românilor basarabeni de a trăi între graniţele Statului Român.

Formele nu pot înăbuşi fondul, substanţa. Un articol sau mai multe din Constituţia Republicii Moldova nu poate înlătura drepturile României asupra vechii Basarabii, „poarta" răsăriteană a casei tuturor românilor. Biata fiică a României pângărită, violată vreme de şapte decenii a turbat şi îşi arată colţii în faţa mamei sale !!! Vai de biata ţară !!! (a Moldovei).

Râul Prut, fie vorba între noi românii din Moldova, nu a constituit niciodată măcar o „frontieră" administrativă. În epoca medievală ţinutul Iaşilor, spre exemplu, se întindea mult, mult peste Prut. În perioada interbelică judeţe din vestul Prutului se întindeau şi la est de Prut (judeţul Iaşi, Dorohoi, Botoşani, Fălciu).

Autorităţile „moldovene” deşi proclamată teritoriul ca fiind inalienabil pentru a conserva statalitatea Moldovei în special în raport cu România, deci şi cu jumătatea vestică a Moldovei, acceptă acordarea unui statut teritorial special teritoriilor de la est de Nistru, acceptă controlul **aşa – numitei „Republici Moldoveneşti Nistrene**” nu doar asupra părţii din Transnistria din componenţa Republicii Moldova dar şi asupra oraşului Tighina şi a satelor din jur din Basarabia românească, acceptă înfiinţarea şi funcţionarea **aşa – zisei „unităţi teritoriale autonome Găgăuzia”**. Toate aceste concesii sunt de natură a slăbi până la anulare totală în privinţa principiului inalienabilităţii şi indivizibilităţii teritoriului Republicii Moldova !!

Aceste statute speciale şi aceste autonomii teritoriale pe criterii etnice vor distruge Moldova, nu recunoaşterea unităţii de neam, de limbă şi de credinţă a românilor de pe ambele maluri ale Prutului !!

Dar Chişinăul şi-a astupat urechile şi i s-au împăienjenit ochii. Ceea ce este clar pentru o lume întreagă, de sute de ani, oficialităţile „moldoveneşti” se prefac a nu înţelege.

Art. 4. – „Drepturile şi libertăţile omului”.

„(1). Dispoziţiile constituţionale privind drepturile şi libertăţile omului se interpretează şi se aplică în concordanţă cu Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, cu pactele şi cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2). Dacă există neconcordanţe între pactele şi tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte şi legile ei interne, prioritate au reglementările internaţionale”.

Acest articol coincide cu art. 20 din Constituţia României, din 1991, fără modificările din 2003. Doar că în textul român se specifică la alin. (1): „... vor fi interpretate şi aplicate...” în

timp ce în alin. (1) din art. 4 – textul „micii Românii răsăritene” – prevede: „...se interpretează şi de aplică...”.

Şi până la art. 4 sunt texte copiate din Constituţia României din 1991 dar parcă-i prea de tot !! Moldoromânii ne-au plagiat Legea noastră fundamentală !! Măcar dacă plăteau ceva Bucureştiului ! Dacă tot le place aşa de tare Constituţia noastră le arăt eu soluţia onorabilă: unirea cu România. În acest fel Constituţia României se extinde automat şi pe teritoriul vechii Basarabii.

Dar nu-i nimic; la două state româneşti e bine să fie o singură Constituţie, chiar dacă „moldovenii” au copiat-o pe cea din patria mamă.

Acest articol dispune, în mod neechivoc, că în caz de neconcordanţă între legislaţia internă a Moldovei şi normele juridice internaţionale au prioritate, în ceea ce priveşte aplicarea, acestea din urmă.

Tratatele internaţionale încheiate de Republica Moldova pentru a face parte din dreptul intern trebuie să fie supuse ratificării. Numai din momentul ratificării tratatele internaţionale au valoare de lege pe teritoriul statului „moldovenesc”.

Declaraţia Universală a Drepturilor Omului nu constituie propriu-zis un document juridic; ea reprezintă doar un document politic, nefiind obligatorie. Dar datorită prestigiul moral pe care îl are această „declaraţie” ea a fost introdusă în textul constituţional român de unde a trecut şi în textul constituţional „moldovenesc”.

Pactele internaţionale relative la drepturile civile şi politice, respectiv la drepturile economice, sociale şi culturale constituie tratate internaţionale apte să producă consecinţe juridice.

Pentru instanţele judecătoreşti din Republica Moldova prevederile tratatelor internaţionale devin obligatorii din momentul în care actul de ratificare a fost înserat, cuprins

într-o normă juridică, de regulă lege, publicată de autoritatea etatică competentă.

Art. 5. – „Democraţia şi pluralismul politic”.

„(1). Democraţia în Republica Moldova se exercită în condiţiile pluralismului politic, care este incompatibil cu dictatura şi cu totalitarismul.

(2). Nici o ideologie nu poate fi instituită ca ideologie oficială a statului”.

Este un articol original nefiind copiat din Constituţia României !!

După ce în art. 1 din Constituţie (alin. 3 teza a II-a) este consacrat caracterul democratic ca trăsătură specifică a statului, acest articol prevede în alin. (1) că există o legătură intimă între **pluralismul politic** şi **democraţie**. Corelaţia este de la cauză la efect; pluralismul politic determină şi condiţionează democraţia din Republica Moldova. El constituie o condiţie sine qua non pentru democraţie.

Această legătură organică garantează şi dă eficienţă democraţiei, puterea poporului şi participarea lui la guvernare, la rezolvarea treburilor publice fiind neîngrădită.

Pluralismul politic, pavăza şi garanţia democraţiei, este incompatibil cu **dictatura** şi cu **totalitarismul**.

Democraţia – are în vedere modul moderat sau accentuat în care se exercită autoritatea. Ea se poate manifesta prin: **democraţia directă; democraţia reprezentativă; democraţia semidirectă** şi **democraţia semi-reprezentativă**.

Democraţia directă – este o utopie, fiind imposibil de realizat în practica politică. Presupune autoguvernarea poporului.

Democraţia reprezentativă – implică delegarea de către popor sau de naţiune către reprezentanţi în vederea exercitării conduitelor politice în numele titularului puterii.

*. În varianta **teoriei suveranităţii populare suveranitatea aparţine poporului** trebuind să fie repartizată în cote-părţi egale tuturor indivizilor care îl alcătuiesc. Membrii corpului legislativ sunt consideraţi simpli mandatari iar mandatul încredinţat reprezentanţilor este imperativ;

*. În varianta **teoriei suveranităţii naţionale suveranitatea aparţine naţiunii**.

Naţiunea fiind o entitate colectivă mandatul acordat reprezentanţilor implică voinţa întregii naţiuni şi deputaţii reprezintă nu doar pe cetăţenii circumscripţiei electorale în care au fost aleşi; ei reprezintă întreaga naţiune, întregul corp electoral al statului. Consecinţa este că reprezentantul nu mai este dependent de corpul alegătorilor săi.

Democraţia semi-directă – implică multiple forme: **iniţiativa populară, veto-ul popular, revocarea** şi **referendumul**. Nefiind această lucrare un curs de Drept Constituţional sau de Ştiinţe Politice nu vom proceda la analiza detaliată a formelor democraţiei semi-directe. Scopul lucrării noastre este cu totul altul.

Democraţia semi-reprezentativă – se fundamentează pe realizarea unei atenuări a urmărilor negative ale unei reprezentativităţii excesive.

Democraţia instituită în Republica Moldova este, în principiu, **o democraţie reprezentativă în varianta teoriei suveranităţii naţionale**.

De altfel art. 2 alin. (1) din Constituţie se referă la „**suveranitatea naţională**” în ciuda faptului că nici unde în Constituţie **nu se fac referiri la naţiune** ci doar în preambul se afirmă „continuitatea statalităţii poporului moldovenesc în contextul istoric **al devenirii lui ca naţiune**”.

Deci, ori deja poporul moldovenesc a devenit naţiune, ori este pe cale de a deveni !! Ce poate deveni poporul moldovenesc – în concepţia redactorilor Constituţiei – decât **o**

naţiune moldovenească !! Şi totuşi conceptul de **„naţiune moldovenească”** nu este utilizat în mod explicit, el rezultând doar implicit şi mediat din corelarea textelor constituţionale !!!

Textul constituţional analizat se referă la două noţiuni proprii ştiinţelor politice şi juridice: **dictatura** şi **totalitarismul**.

Dictatura – se caracterizează prin concentrarea puterii asupra unei persoane, în acelaşi timp suspendându-se exercitarea drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti şi argumentându-se necesitatea aceasta în situaţii de urgenţă şi de pericol.

Dictatura este o monocraţie quasi – perfectă întrucât concentrează puterea în plenitudinea componentelor sale. De principiu, fundamentul dictaturii este considerat a fi chiar în prevederile constituţionale, fiind determinată de situaţii cu totul excepţionale. Dictatura are un caracter temporar în sensul că după ce situaţia excepţională a dispărut trebuie să se revină la regimul constituţional iar dictatura trebuie abolită.

Prin natura ei şi prin modul de manifestare dictatura suprimă exerciţiul drepturilor şi libertăţilor publice. Aşa fiind dictatura nu reprezintă un scop în sine ci este rezultatul unor stări excepţionale sau a unor împrejurări extrem de dificile pentru puterea de stat. Cazul tipic de dictatură este reprezentat de **dictatura antonesciană.**

Totalitarismul – implică acapararea de către regimul politic a întregii vieţi sociale, chiar şi a vieţii private a cetăţenilor în scopul utilizării acestora ca simple instrumente ale statului.

Exemple tipice de state totalitare: U.R.S.S. în perioada totalitarismului stalinist, România în perioada regimului comunist dar şi sub regimul personal al Regelui Carol al II-lea.

Alin. (2) al art. 5 din Constituţia Republicii Moldova se referă la **ideologia politică**, în sensul că nici o ideologie nu poate deveni dominantă în stat.

Ideologiile politice – reprezintă manifestări, discursuri ale puterii sau referitoare la putere. Etimologic termenul desemnează o ştiinţă a ideilor dar este utilizat, în contemporaneitate, în sensul de ansamblu ideilor, valorilor sau a sensibilităţii proprii unei clase sociale, respectiv a clasei aflate la putere, a guvernanţilor.

Ideologia se deosebeşte net de doctrina politică care desemnează un ansamblu coerent de idei despre societate, reunite dintr-o perspectivă de subiectivitate care îmbină metodologia ştiinţifică cu obiective socio-umane care conferă putere politică şi prosperitate unui grup social.

Înserarea prevederilor din art. 5 alin. (2) al Constituţiei are menirea de a apăra statul de influenţe ideologice excesive şi / sau permanente, aşa cum de altfel s-a şi întâmplat în perioada ocupării teritoriului Basarabiei de U.R.S.S., când ideologia oficială a R.S.S. Moldoveneşti şi a statului federativ-unional U.R.S.S. **era comunistă cu puternice accente şi mai apoi cu reminiscenţe staliniste.**

Art. 6. – „Separaţia şi colaborarea puterilor".

„În Republica Moldova puterea legislativă, executivă şi judecătorească sunt separate şi colaborează în exercitarea prerogativelor ce le revin, potrivit prevederilor Constituţiei".

La analiza art. 2 din Constituţie am antamat chestiunea în discuţie referitoare la aplicarea principiului separaţiei şi echilibrului puterilor etatice. O precizare totuşi se mai impune. Acest principiu este in terminis prevăzut de Constituţia Republicii Moldova. Pentru detalii trimitem la analiza articolului anterior menţionat.

Art. 7. – „Constituţia, Lege Supremă."

„Constituţia Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege şi nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituţiei nu are putere juridică".

La români avem art. 1 alin. (5) din Constituţie astfel cum a fost revizuită în anul 2003 care prevede că: „În România, respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie."

Înainte de modificarea Constituţiei României prin Legea nr. 429 / 2003, aprobată prin referendumul naţional din 18 – 19 octombrie 2003 şi confirmat prin Hotărârea Curţii Constituţionale nr. 3 / 22 octombrie 2003, art. 51 din Constituţie prevedea: „Respectarea Constituţiei, a supremaţiei sale şi a legilor este obligatorie".

Revenind la Constituţia Republicii Moldova menţionăm că art. 7 consacră din punct de vedere constituţional, supremaţia Constituţiei faţă de toate celelalte legi. Aceasta însemnă că în cadrul ierarhiei normelor juridice, normele juridice constituţionale au rangul cel mai ridicat. Efectul este reprezentat de obligaţia întregii legislaţii, a întregului drept pozitiv (obiectiv) de a fi conform cu prevederile constituţionale.

Întreaga ordine juridică a statului îşi regăseşte fundamentul în normele juridice constituţionale, care alcătuiesc Constituţia ţării. Constituţia garantează drepturile şi libertăţile fundamentale cetăţeneşti, ocroteşte şi întăreşte legalitatea şi reglementează competenţele conferite autorităţilor etatice în vederea exercitări puterii de stat.

Întrucât Constituţia este Legea Supremă rezultă în mod logic că nici o normă juridică, nici un act normativ – juridic nu poate să-şi producă efectele juridice dacă este contrar dispoziţiilor constituţionale. De asemenea, sub aspect formal Constituţia se deosebeşte clar de celelalte norme juridice care

alcătuiesc dreptul obiectiv (pozitiv) – legislaţia – deoarece o lege de modificare a Constituţiei poate fi adoptată de Parlament după cel puţin 6 luni de la data prezentării iniţiativei corespunzătoare, cu votul a 2 / 3 din numărul deputaţilor. Dacă iniţiativa cu privire la modificarea Constituţiei nu a condus la adoptarea de către Parlament a legii constituţionale corespunzătoare, în termen de un an, propunerea se consideră nulă (art. 143 din Constituţia Republicii Moldova).

Art. 8. – „Respectarea dreptului internaţional şi a tratatelor internaţionale."

„(1). Republica Moldova se obligă să respecte Carta Organizaţiei Naţiunilor Unite şi tratatele la care este parte, să-şi bazeze relaţiile cu alte state pe principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului internaţional.

(2). Intrarea în vigoare a unui tratat internaţional conţinând dispoziţii contrare Constituţiei va trebui precedată de o revizuire a acesteia."

Acest articol din Constituţia Republicii Moldova cuprinde aspecte generale şi tehnice. Acest stat proclamă respectarea Cartei O.N.U. – pe care o indică textul constituţional, în mod expres – şi a tratatelor la care Republica Moldova este parte.

Se afirmă în mod liber îndatorirea Republicii Moldova de a respecta normele imperative din Dreptul Internaţional Public şi de a-şi întemeia relaţiile cu alte state – deci relaţiile internaţionale – pe principiile unanim recunoscute ale Dreptului Internaţional Public. Rezultă, în mod logic, că Republica Moldova înţelege să-şi execute obligaţiile asumate în raport cu terţe state cu bună – credinţă.

Evident, un tratat internaţional care, ipotetic, ar conţine prevederi contrare Constituţiei – legea fundamentală a statului

nu poate intra în vigoare şi deci nu-şi poate produce efectele juridice decât dacă, în prealabil, este revizuită Constituţia.

Deşi nu sunt menţionate în mod expres de textul constituţional credem că în noţiunea de **„...relaţiile cu alte state ..."** Legiuitorul Constituant a înţeles implicit să includă şi **relaţiile de bună vecinătate** pe care Republica Moldova trebuie să le afirme şi să le dezvolte în raport cu statele cu care are frontieră comună.

Art. 9. – „Principiile fundamentale privind proprietatea".

„(1). Proprietatea este publică şi privată. Ea se constituie din bunuri materiale şi intelectuale.

(2). Proprietatea nu poate fi folosită în detrimentul drepturilor, libertăţilor şi demnităţii omului.

(3). Piaţa, libera iniţiativă economică, concurenţa loială sunt factori de bază ai economiei."

Sunt proclamate cu titlu de principiu existenţa proprietăţii în cele două forme, publică şi privată. Este recunoscută atât proprietatea efectivă, având ca obiect bunuri materiale, cât şi proprietatea intelectuală.

În alin. (2) este statuată o limitare constituţională a exercitării dreptului de proprietate, fără a se face distincţie între dreptul de proprietate publică şi respectiv dreptul de proprietate privată.

Această limitare impusă şi prevăzută în mod expres de textul constituţional se referă la drepturile, libertăţile şi demnitatea omului.

Cu alte cuvinte, titularul dreptului de proprietate (publică sau, după caz privată) nu poate utiliza dreptul său subiectiv civil cu caracter patrimonial, real împotriva drepturilor, libertăţilor şi demnităţii oamenilor.

Dar oare când organele Ministerului Afacerilor Interne din Republica Moldova utilizează tehnica din dotare împotriva **demonstranţilor unionişti** sau **a persoanelor care nu sunt de acord cu regimul politic existent** nu încalcă prevederile art. 9 alin. (2) din Constituţie ? Armamentul din dotare, echipamentele de luptă, câinii folosiţi de poliţişti sunt proprietate publică a statului, dată în administrarea Ministerului Afacerilor Interne. Şi atunci, iată un exemplu de utilizare a proprietăţii – în speţă a dreptului de proprietate publică – în detrimentul drepturilor (a dreptului, libertăţii opiniei şi a exprimării) şi a demnităţii persoanelor fizice cetăţeni ai Republicii Moldova (români din Basarabia).

În alin. (3) sunt menţionaţi – în opinia Constituantului – factorii de bază ai economiei: **piaţa (de marfă, de capital), libera iniţiativă economică** şi **concurenţa loială**. Doar o precizare se impune: toţi cei trei factori nominalizaţi de norma juridică constituţională determină şi conduc, în mod direct şi nemijlocit, la instaurarea şi funcţionarea **economiei capitaliste în Republica Moldova.**

Normele cu caracter general, principal, cuprinse în art. 9 sunt dezvoltate, în mod organic, în **Titlul IV al Constituţiei** referitor la „**Economia naţională şi finanţele publice" (art. 126 – 133)**. Din acest motiv nu vom insista asupra art. 9 cu atât mai mult, cu cât normele cuprinse în cadrul său au eminamente un caracter general.

Art. 10. – „Unitatea poporului şi dreptul la identitate".

„(1). Statul are ca fundament unitatea poporului Republicii Moldova. Republica Moldova este patria comună şi indivizibilă a tuturor cetăţenilor săi.

(2). Statul recunoaşte şi garantează dreptul tuturor cetăţenilor, la dezvoltarea şi la exprimarea identităţii lor etnice, culturale, lingvistice şi religioase".

Se proclamă drept fundament al statului **unitatea poporului**, lucru firesc de altfel deoarece populaţia reprezintă unul dintre elementele componente fundamentale ale statului, în general.

Dar, reiterăm un aspect aparent lipsit de importanţă însă cu conotaţii de interpretări multiple, unele chiar paradoxale.

„... unitatea poporului Republicii Moldova...", este un fragment din textul constituţional care frapează. După cum am constatat doar în preambulul Constituţiei se menţionează „**poporul moldovenesc**" în contextul „... stabilităţii poporului moldovenesc...".

Ulterior Constituantul nu mai utilizează nici măcar sintagma neştiinţifică şi antiistorică de „**popor moldovenesc**" ci, frecvent, se referă la „**poporul Republicii Moldova**". Aceasta constituie, în opinia noastră, un aspect şi mai negativ decât utilizarea sintagmei de **popor aşa-zis moldovenesc**. Dar poporul din acest stat nu are o denumire ? Este indicat acest popor prin utilizarea denumirii statului !!! **„Poporul Republicii Moldova"** nu determină sub aspect logic şi organic nici un atribut al acestei populaţii. Este ca şi cum am spune în loc de **„poporul român"**, **poporul României**.

Ca atare, sintagma de „**popor al Republicii Moldova**" este folosită – apreciem noi – pentru a înlătura chiar şi noţiunea de „**popor moldovenesc**", pentru că ultima noţiune semnifică totuşi structura etnică, lingvistică, culturală, religioasă, spirituală a populaţiei de pe acel teritoriu, factura psihologică a acestei populaţii, apartenenţa ei la o „gintă originară" şi de ce nu la un stat comun tuturor oamenilor aparţinând aceluiaşi popor în timp ce utilizarea primei sintagme atrage un caracter impersonal, anistoric, înlăturând toate particularităţile acelui popor.

Dar poate că pentru autorităţile statului Republica Moldova, **o Moldo – Românie în toată puterea cuvântului, „poporul moldovenesc"** nefiind încă naţiune, nu-şi merită nici măcar această titulară falsă.

Statul Republicii Moldova, o republică românească, prin excelenţă, **are ca fundament unitatea poporului român din Moldova istorică răsăriteană, impropriu denumită Basarabia**.

Deşi au copiat practic textul din Constituţia României (art. 4), autorităţile „moldoveneşti" au „uitat" să transcrie denumirea poporului român. Dar nu au menţionat nici măcar denumirea „**popor moldovenesc**" ci pur si simplu au utilizat sintagma de „**popor al Republicii Moldova**" tocmai datorită faptului că orice aminteşte de patria – mamă, de poporul român, de limba română stârneşte groază şi spaimă în conştiinţa guvernanţilor „moldoveni". Este trist deoarece, la momentul de faţă, cel puţin formal, Basarabia nu mai este guvernantă, în mod direct şi nemijlocit, de Imperiul Ţarist sau de conducerea centrală a U.R.S.S. Şi totuşi, străinii aduşi şefi pe pământ românesc împreună cu unii români compromişi, delăsători, necunoscători ai adevărului istoric sau trădători de neam şi de ţară continuă să denatureze adevărul despre unitatea poporului român de la Tisa şi până la Nistru, şi dincolo de el, să falsifice istoria naţională a românilor şi să perpetueze denumiri improprii, artificiale, pentru limba noastră cea română !!!!

Republica Moldova constituie patria comună şi indivizibilă a tuturor cetăţenilor săi. Este firesc acest aspect avându-se în vedere că există şi pare a se permanentiza existenţa celor două state româneşti pe continentul european. Este o ruşine pentru Europa faptul că, în pofida drepturilor imprescriptibile ale României asupra teritoriului dintre Prut şi Nistru şi asupra nordului Bucovinei, aceste pământuri străvechi, autentic româneşti, nu au fost încă încadrate între frontierele Statului Român ! Şi românii de la ambele maluri ale Prutului trebuie – sau cel puţin ar trebui – să simtă povara neputinţei unificării tuturor pământurilor strămoşeşti !

Este garantat prin textul alin. (2) dreptul subiectiv al cetăţenilor aparţinând minorităţilor naţionale la păstrarea, dezvoltarea şi exprimarea identităţii lor etnice, culturale, lingvistice şi religioase.

Frumos text dar trebuie să ne amintim că între „**ceea ce trebuie să fie**" şi „**ceea ce este**" există o discrepanţă frapantă şi considerabilă !!!

Ruşii, ucrainenii, găgăuzii au recunoscute şi garantate drepturile prevăzute de Constituţie, mai puţin însă românii.

Iată argumentele:

I) Moldovenii, români adevăraţi nu-şi pot exprima reala lor identitate etnică. Deşi sunt parte componentă a naţiunii române aceştia nu au dreptul de a utiliza noţiunile de: „român", „limbă română", „popor român", „naţiune română", „stat român", „istorie a românilor" etc.

Românii noştri din Basarabia continuă a fi trataţi cu discriminare, inoculându-li-se permanent ideea că sunt „**moldoveni**" şi că au trăit de veacuri sub oblăduirea „**maicei Rusii**" !!!

II) Românii din Basarabia care îndrăznesc să-şi afirme identitatea lor naţională – DE ROMÂNI – sunt considerate minoritate !!! în propria ţară. Sunt discriminaţi şi continuu şicanaţi de autorităţile „moldoveneşti" !!! Iată spre exemplu: cât au avut şi au de suferit românii care au avut constituit Mitropolia Basarabiei sub egida Patriarhiei Române. Ei au fost scoşi în afara legii – până când statul „moldovenesc" a fost condamnat de forurile europene – doar pentru faptul că s-au separat de Mitropolia Moldovei aflată sub directul control al Patriarhiei ruse !!!

Cât de greu a recunoscut guvernul de la Chişinău Mitropolia Basarabiei şi câte şicane suportă şi acum preoţii şi enoriaşii români pentru că au îndrăznit să înfăptuiască deja unirea spirituală a tuturor românilor !!!

Iată cum se aplică concret alin. (2) al art. 4 din Constituţie când este vorba de poporul român din Basarabia !!

Consideraţi minoritari în propria ţară, discriminaţi, umiliţi, deseori violentaţi fizic, românii – din partea răsăriteană a Ţării Moldovei – care constituie fundamentul acestui stat ca număr, şi ca drepturi istorice, suportă cu stoicism greutăţi identice cu cele impuse de ocupaţia străină făţişă. Unica lor speranţă a fost, este şi va rămâne unirea cu patria – mamă, cu România.

Constituţia Republicii Moldova deşi se inspiră copios din Legea fundamentală a patriei – mamă „contribuie" la asuprirea naţională a românilor basarabeni !!!

Art. 11. – „Republica Moldova, stat neutru."

„(1). Republica Moldova proclamă neutralitatea sa permanentă.

(2). Republica Moldova nu admite dislocarea de trupe militare ale altor state pe teritoriul său."

Neutralitatea unui stat reprezintă situaţia juridică specială în care se află acel stat care în timp de conflict armat nu ia parte la ostilităţi, continuând să întreţină relaţii cu celelalte state, inclusiv cu statele beligerante.

Neutralitatea statului implică adoptarea **unei atitudini de abţinere** şi **a unei atitudini de imparţialitate**.

Abţinerea – constă în îndatorirea statului declarat neutru de a nu acorda, direct sau indirect, nici un fel de ajutor în ducerea războiului unuia sau unora dintre statele beligerante.

Imparţialitatea – reprezintă obligaţia statului declarat neutru, ca în relaţiile sale de orice natură cu statele beligerante să păstreze o egalitate strictă de tratament pentru a nu crea o situaţie mai favorabilă din punct de vedere politic sau militar pentru vreuna dintre părţile beligerante. Aceasta întrucât actele

de bună – voinţă efectuate de statul declarat neutru în raport de unul dintre beligeranţi sunt **ipso facto** considerate acte de rea – credinţă faţă de celălalt sau celelalte state beligerante.

Republica Moldova se declară un stat **permanent neutru**.

Neutralitatea permanentă – angajează statul care o proclamă să rămână neutru în raport cu orice conflict armat care potenţial ar putea interveni şi să promoveze o politică generală în acest sens.

Alin. (2) din articolul analizat menţionează interdicţia de dislocare a forţelor armate străine pe teritoriul Moldovei. Din nefericire staţionarea forţelor militare ruseşti în zona transnistreană, forţe care au dat imboldul separatiştilor de a proclama aşa – numita Republică Moldovenească Nistreană, încalcă atât acordurile încheiate şi obligaţiile asumate de R.F. Rusă faţă de Republica Moldova şi în raport cu comunitatea internaţională, cât şi Constituţia Republicii Moldova, ca Lege fundamentală, Supremă a acestui stat.

Art. 12. – „Simbolurile statului."

„(1). Republica Moldova are drapel, stemă şi imn.

(2). Drapelul de Stat al Republicii Moldova este tricolor. Culorile sunt dispuse vertical, în ordinea următoare, începând de la lance: albastru, galben, roşu. În centru, pe fâşia de culoare galbenă, este imprimată Stema de Stat a Republicii Moldova.

(3). Stema de Stat a Republicii Moldova reprezintă un scut tăiat pe orizontală având în partea superioară cromatica roşie, în cea inferioară – albastră, încărcat cu capul de bour având între coarne o stea cu opt raze. Capul de bour este flancat în dreapta de o roză cu cinci petale, iar în stânga de o semilună conturnată. Toate elementele reprezentate în scut sunt din aur (galbene). Scutul este plasat pe pieptul unei acvile naturale putând în cioc o cruce de aur (acvila cruciată) şi ţinând în

gheara dreaptă o ramură verde de măslin, iar în cea stângă un sceptru de aur.

(4). Imnul de Stat al Republicii Moldova se stabileşte prin lege organică.

(5). Drapelul, stema şi imnul sunt simbolurile de stat ale Republicii Moldova şi sunt ocrotite de lege."

Acest articol referitor la simbolurile Republicii Moldova este puternic descriptiv, aşa încât se impun a fi făcute doar unele precizări.

Drapelul Republicii Moldova este identic cu drapelul României semnificând întreaga naţiunea română.

Drapelul tricolor este rezultatul contopirii **culorilor Moldovei** (galben şi albastru) şi **ale Munteniei** (roşu şi galben). Primul tricolor românesc a fost arborat de revoluţionari la 26 iunie 1848 sub deviza „**Dreptate – Frăţie**".

Aşa fiind, este clar pentru toată lumea că drapelul tricolor este simbolul tuturor românilor nu numai pentru că este utilizat ca simbol etatic şi în România şi în Republica Moldo-Română dar şi datorită faptului că cele trei culori ale drapelului reprezintă contopirea culorilor Ţării Moldovei şi culorilor Ţării Româneşti.

Or, Republica Moldova nu utilizează doar galben şi albastru – culorile tradiţionale ale steagului (stindardului) Ţării Moldovei ci adaugă şi roşu care împreună cu galben constituie vechiul stindard al Ţării Româneşti. Steagul României şi a micii Românii de pe teritoriul răpit al Basarabiei constituie o sinteză a bătrânelor steaguri din cele două Ţări româneşti surori extracarpatice: Ţara Moldovei şi Ţăra Românească.

A invoca un steag tricolor doar al Republicii Moldova, în condiţiile în care este identic cu drapelul României, reprezintă un fals istoric grosolan !!

România şi Moldova au acelaşi drapel deoarece în cele două state româneşti poporul român este majoritar, în mod

covârşitor. Naţiunea română nu ţine cont de artificialele şi temporarele graniţe aşezate chiar în mijlocul bătrânei Ţări a Moldovei istorice.

Stema de Stat a Republicii Moldova scoate în relief **capul de bour – zimbru** – vechea stemă a Ţării Moldovei. Şi în stema României avem, capul de bour ca reprezentând vechea Ţară a Moldovei, nu doar teritoriul dintre Carpaţii Orientali şi Prut. Iarăşi se naşte o identitate de simbol care nu mai necesită comentarii !!! Iar capul de bour din stema Republicii Moldova este plasat pe pieptul unei acvile naturale care este simbolul vechii Ţări Româneşti. Voluntar sau involuntar pe drapelul Republicii Moldova în cadrul Stemei de Stat, apar stemele istoricelor ţări româneşti: Ţara Moldovei şi Ţara Românească !!

Imnul de Stat se stabileşte prin lege organică. În prezent acesta este „**Limba noastră**", pe versurile marelui poet român basarabean Alexei Mateevici, muzica Alexandru Cristea, dar o lungă perioadă imnul Republicii Moldova a fost imnul României „**Deşteaptă-te române**", schimbat de oficialităţi deoarece era prea naţionalist şi era însuşit de Republica Moldova după proclamarea sa ca imn al României.

Toate aceste simboluri: drapel, stemă şi imn sunt **simboluri naţionale**, cum de altfel sunt prevăzute în Constituţia României (art. 12).

Ele nu sunt simboluri de stat ale Republicii Moldova ci ale întregii naţiuni române, însuşite – este adevărat – de autorităţile de la Chişinău.

Legiuitorul Constituant din Republica Moldova a evitat, ca de obicei, să aducă în discuţie noţiunea de „**naţional**", utilizând în locul sintagmei „**simboluri naţionale**" pe aceea de „**simbolurile statului**".

Motivul îl cunoaştem prea bine: tentativa, din start eşuată, de a oculta teza unităţii întregii naţiuni române care ar fi condus în mod logic la ideea înfăptuirii unirii Basarabiei cu

patria – mamă România, conform principiului istoric şi politico – juridic: **o măreaţă naţiune într-un singur stat naţional !!!**

Art. 13. – „Limba de stat, funcţionarea celorlalte limbi”.

„(1) Limba de stat a Republicii Moldova este **limba moldovenească**, funcţionând pe baza grafiei latine.

(2). Statul recunoaşte şi protejează dreptul la păstrarea, la dezvoltarea şi la funcţionarea **limbii ruse şi altor limbi vorbite pe teritoriul ţării**.

(3). Statul facilitează studierea limbilor de circulaţie internaţională.

(4). Modul de funcţionare a limbilor pe teritoriul Republicii Moldova se stabileşte prin lege organică”.

Limba de stat în Republica Moldova este aşa – zisa **limbă moldovenească**, scrisă cu litere latine.

Înainte de 01.09.1989 în Republica Socialistă Sovietică Moldovenească limba oficială era limba rusă. Limba aşa – zis moldovenească era limba populaţiei autohtone fiind tolerată. Scrierea se realiza cu ajutorul alfabetului chirilic.

Nu există o limbă moldovenească, după cum nu există o limbă muntenească, oltenească sau ardelenească.

Limba română are două mari dialecte: **dialectul nord – dunărean** sau **daco – român** vorbit de toţi românii din nordul Dunării dar şi din Dobrogea (inclusiv Cadrilater) din valea Timocului şi din lunca Dunării (partea dreaptă, aflată pe teritoriul Serbiei şi Bulgariei) şi **dialectul sud – dunărean** care cuprinde: istro-română, megleno-română şi macedo-română sau aromână.

În nordul Dunării şi în Dobrogea limba română propriu-zisă – adică dialectul daco – român – este unitară existând mici diferenţe, denumite **subdialecte** sau **graiuri**. Aşa avem: graiul moldovenesc, graiul muntenesc, graiul oltenesc etc.

Dar caracterul unitar al limbii române nu este afectat prin existenţa particularităţilor, a regionalismelor în limba noastră.

De sute de ani, savanţii şi cărturarii au precizat caracterul unitar al limbii române. De altfel, autorităţile ungare, austriece şi respectiv austro-ungare (1867) niciodată nu au denumit limba vorbită de românii din Transilvania, Banat, Crişana, Maramureş şi Bucovina altfel decât **limba română** sau **limba valahă**.

Doar în Basarabia după 1812, autorităţile ţariste au insistat asupra caracterului moldovenesc al provinciei, considerând limba autohtonilor români ca fiind o limbă moldovenească. După 1940 şi respectiv 1944 sovieticii au continuat şi au accentuat considerabil deznaţionalizarea românilor, denumind, în continuare, limba română vorbită şi scrisă de basarabeni cu sintagma „**limbă moldovenească**”.

Caracterul artificial al denumirii de limbă moldovenească este cunoscut de toată lumea de bună - credinţă.

Când limba română din R.S.S. Moldovenească a trecut la alfabetul latin toţi românii au fost satisfăcuţi şi au aşteptat revenirea la denumirea adevărată a limbii, mai ales în condiţiile câştigării independenţei teritoriului român transprutean în raport cu fosta U.R.S.S. Iată însă că în noul stat, autorităţile „moldoveneşti” continuă să denatureze adevăruri obiective, inacceptabile privitoare la naţiunea română.

Continuarea utilizării la nivel constituţional a glotonimului „**limbă moldovenească**” constituie un sacrilegiu la adresa limbii noastre, a istoriei românilor şi a culturii şi

civilizaţiei naţionale. Acum când cel puţin formal Republica Moldova este un stat independent, neanexat la Imperiul Rus, este de neînţeles atitudinea clasei politice chişinăuene, care făţiş promovează o politică profund antinaţională.

În zadar protestele oamenilor de ştiinţă şi de cultură, a profesorilor, a studenţilor şi a elevilor basarabeni ! În zadar demonstraţiile şi argumentele aduse de mari profesori şi academicieni, lingvişti şi istorici ! Clasa politică moldovenească nu înţelege sau se preface că nu înţelege că limba română este limba vorbită de românii basarabeni. Că până la urmă graiul moldovenesc este doar un subdialect al limbii române şi nu o limbă separată !!

Noi românii din Moldova încadrată în graniţele României (de la Carpaţii Orientali la Prut) vorbim limba română iar ei „moldovenii", adică românii din Moldova dintre Prut şi Nistru şi din partea transnistreană a Republicii Moldova vorbesc o altă limbă, limba moldovenească ?!?! Ce porcărie, ce neruşinare !!!!

Dar politicienii din Republica Moldova nu numai că nu au recunoscut limba română, în mod expres, ca limbă oficială a statului (râd până şi ruşii de bună – credinţă, intelectuali veritabili) dar au recunoscut şi protejat păstrarea, dezvoltarea şi funcţionarea limbii ruse şi a altor limbi vorbite pe teritoriul ţării.

Aşa fiind, în Basarabia nu se vorbeşte – în opinia Constituantului – limba română dar se protejează funcţionarea nestingherită a limbii ruse, limba ocupantului din trecutul nu prea îndepărtat şi a altor limbi: ucraineană, găgăuză !!! Poate la aceste „alte limbi" intră, în opinia parlamentarilor moldoveni, **şi limba română** !!! vorbită măcar de cei care la recensământ se declară români şi care ţin de Patriarhia Română prin intermediul Mitropoliei Basarabiei !!!

În anul 2009 să insişti asupra existenţei unei limbi moldoveneşti distinctă de limba română este o neruşinare fără margini !

Nu de mult s-a tipărit la Chişinău un dicţionar moldo-român. Adică cuvintele din moldoveneşte trebuiesc traduse în româneşte şi invers !!! Când conducătorii Republicii Moldova se întâlnesc cu oficialităţile române au nevoie de traducător, de interpret ?? Desigur, au nevoie dacă nu cunosc limba română sau dacă o cunosc insuficient, adică dacă „**nu posedă limba de stat**" cum pretinde Constituţia Republicii Moldova [art. 78 alin. (2)]. Dar dacă „**nu posedă limba de stat**" cum de au ajuns să diriguiască destinele românilor basarabeni ?!?! Este o întrebare care îşi aşteaptă încă răspunsul !!!

Dar făţărnicia şi viclenia moldovenească nu are limite !!! Iată un exemplu concludent: „Sunt deosebit de emoţionat şi în acelaşi timp fericit că mă aflu la Bucureşti şi că am posibilitatea să discut cu domnul preşedinte Ion Iliescu. Împreună am analizat toate aspectele dezvoltării, colaborării şi cooperării dintre Republica Moldova şi România. Punctele de vedere coincid în majoritatea problemelor. Avem foarte mult de lucru împreună şi, dacă toate cele ce au fost discutate vor fi traduse în viaţă, de acest lucru vor avea de câştigat **şi românii din partea dreaptă şi cei din partea stângă a Prutului**". Aceasta este declaraţia d-lui Mircea Snegur, cu prilejul unei vizite la Bucureşti !!! Păi, ori suntem toţi români ori unii sunt români iar alţii moldoveni ??

De atâta emoţie şi bucurie fostul preşedinte al Republicii Moldova **i-a numit pe locuitorii din partea stângă a Prutului ROMÂNI !!** (în anul 1991). Tot domnia sa preciza, în octombrie 2005, cu prilejul intrării Republicii Moldova în

Consiliul Europei că: „cele două state – adică România şi Republica Moldova – pornesc de la realităţi şi ţin seama de acordul de la Helsinki şi Carta de la Paris", adică mai explicit că pentru o bună bucată de vreme Moldova ex-sovietică va fiinţa ca stat separat de România !!!

Este un fapt pozitiv că în Republica Moldova se facilitează studierea limbilor de circulaţie internaţională, cu condiţia ca, pe lângă limba rusă, să fie studiate şi limbile statelor apusene dezvoltate: engleză, franceză, germană, etc.

Art. 14. – „Capitala".

„Capitala Republicii Moldova este oraşul Chişinău".

Municipiul Chişinău este consacrat drept capitală a Republicii Moldova.

După anexarea Moldovei dintre Prut şi Nistru, în mai 1812, de către Imperiul Rusiei a fost stabilită reşedinţa oblastiei la Tighina, pentru ca din anul 1818 să fie mutată la Chişinău.

După declararea provinciei drept gubernie ţaristă Chişinăul a continuat să fie considerat capitala Basarabiei.

Dar istoria Ţării Moldovei nu a început la 1812 !!! Capitala Moldovei a fost succesiv **Baia (Civitas Moldaviae)**, scaun domnesc al Drăgoşeştilor, **Rădăuţi** – întemeiat de domnitorul Bogdan I, unde se află morminte domneşti -, **Siret** (scaun domnesc în perioada lui Laţcu), **Suceava** (scaun domnesc sub Petru Muşat, având calitatea de capitală începând cu anul 1388), **Iaşi** (capitală a Moldovei din anul 1565, sub domnia lui Alexandru Lăpuşneanu, la solicitarea Imperiului Otoman).

Apoi trebuie remarcat, aşa în treacăt, că prima capitală a Principatelor Unite ale Moldovei şi Ţării Româneşti a fost tot

în Moldova, în **oraşul Focşani**, iar în perioada retragerii armatei române în Moldova, în primul război mondial, capitala României a fost mutată la **Iaşi.** Aici, la Iaşi era sediul Guvernului Român, era Parlamentul şi Regele când la 27 martie / 9 aprilie 1918 Basarabia s-a unit cu România. (20 noiembrie / 3 decembrie 1916 până la 16 / 28 noiembrie 1918).

Aşadar Chişinăul nu a fost niciodată capitală a Ţării Moldovei, el obţinând „statut" de capitală doar după ocuparea şi anexarea Moldovei transprutene la Imperiul ţarist.

Aici, la Chişinău, se afla Sfatul Ţării când a fost votată unirea cu ţara – mamă.

Titlul II: Drepturile, libertăţile şi îndatoririle fundamentale.

CAP. I.: DISPOZIŢIILE GENERALE

Art. 15. – „Universalitatea”.

„Cetăţenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile şi de libertăţile consacrate prin Constituţie şi prin alte legi şi au obligaţiile prevăzute de acestea”.

Textul preia norma juridică constituţională prevăzută de art. 15 din Legea fundamentală a României, care practic în alin. (1) are un conţinut identic.

Art. 15 al Constituţiei Republicii Moldova consacră poziţia de egalitate a cetăţenilor moldoveni în faţa legilor. Desigur, este vorba de o formulare de principiu deoarece este cunoscut că cetăţenilor Republicii Moldova cărora li s-au aplicat pedepse complementare nu beneficiază de drepturile din care au fost decăzuţi de instanţa de judecată penală.

Art. 16. – „Egalitatea”.

„(1). Respectarea şi ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2). Toţi cetăţenii Republicii Moldova sunt egali în faţa legii şi a autorităţilor publice, fără deosebire de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenenţă politică, avere sau de origine socială”.

În alin. (1) este instituită obligaţia statului **de a respecta** şi **de a ocroti** persoana fizică sau, mai larg, orice subiect de drept. Textul utilizează noţiunea de „**persoană**” ceea ce, într-o interpretare largă, include atât persoanele fizice cât şi

persoanele juridice. Fără îndoială, intenţia Constituantului a fost aceea de a se referi în mod prioritar la **persoanele fizice**.

Deci Republica Moldova are îndatorirea de **a respecta** şi de **a ocroti** orice persoană, indiferent de cetăţenie, vârstă, statut, avere, etc.

Dacă **respectarea persoanei** implică o stare quasi – pasivă generând o obligaţie de non – facere, adică de abţinere a statului de a aduce atinge în vreun fel persoanei, **ocrotirea ei** presupune, o atitudine pozitivă, de acţiune îndreptată asupra persoanei cu scopul de a-i prezerva toate drepturile şi libertăţile.

Această obligaţie a statului nu este, credem noi, doar primordială ci, în primul rând, are caracter fundamental, fiind o obligaţie de ordin constituţional.

În alin. (2) se consacră egalitatea tuturor cetăţenilor în faţa legilor şi a autorităţilor publice. Evident, există unele diferenţe între anumite categorii de cetăţeni manifestate în mod obiectiv în societate.

Astfel, cetăţenii Republicii Moldova care au calitatea de comercianţi sunt obligaţi să declare veniturile obţinute; la fel, demnitarii şi anumite categorii de funcţionari publici au această obligaţie. Ceilalţi cetăţeni nu au această îndatorire.

Constituantul enumeră situaţiile în care ar putea exista discriminări sau privilegii: **rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenenţă politică, avere** şi **origine socială**. Observăm că această enumerare are un caracter limitativ şi nu doar exemplificativ.

În consecinţă, alte deosebiri care să genereze discriminări sau privilegii între cetăţenii moldoveni nu sunt de conceput deşi pot exista faptic. Mai corect ni se pare a fi textul din Constituţia României unde se prevede că „Cetăţenii sunt egali în faţa legii şi a autorităţilor publice, fără privilegii şi fără discriminări” – art. 16 alin. (1).

Art. 17. – „Cetăţenia Republicii Moldova”.

„(1). Cetăţenia Republicii Moldova se dobândeşte, se păstrează ori se pierde în condiţiile prevăzute de legea organică.

(2). Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de cetăţenia sa şi nici de dreptul de a-şi schimba cetăţenia.”

Acest articol consacră, cu caracter principial, cetăţenia Republicii Moldova. Modurile de dobândire, de păstrare, de pierdere sunt prevăzute de legea organică. Cu alte cuvinte, norma juridică constituţională face trimitere directă la legea organică a cetăţeniei Republicii Moldova, act normativ – juridic inferior Constituţiei.

Nici un cetăţean al Republicii Moldova nu poate fi lipsit de cetăţenia sa în mod arbitrar. Aceasta însemnă că cetăţenia nu poate fi ridicată decât în condiţiile şi în cazurile limitativ prevăzute expres de legea organică.

Este garantat dreptul persoanei fizice, cetăţean al Republicii Moldova de a-şi schimba cetăţenia, ceea ce implică renunţarea la cetăţenia moldovenească şi obţinerea cetăţeniei unui terţ stat.

Pe parcursul redactării acestei lucrări la data de 05.04.2009, au avut loc alegeri parlamentare în Republica Moldova câştigate de Partidul comuniştilor din acest stat.

Ulterior, o săptămână întreagă, cel puţin până la momentul scrierii acestor rânduri, cetăţeni ai Republicii Moldova au protestat acuzând o eventuală falsificare a alegerilor. Două sute nouă zeci şi cinci (295) de tineri români din Basarabia au fost arestaţi în timpul protestelor. Ziarişti moldoveni au fost răpiţi de forţele de ordine.

Cetăţenilor români le-a fost interzis accesul în Republica Moldova, au fost instituite din nou vize pentru români.

Străzile Chişinăului au fost invadate de tineri demonstranţi cu steaguri româneşti şi ale U.E. şi de scutieri şi

membri ai securităţii moldoveneşti care îi arestau inopinant pe manifestanţi şi îi răpeau pe jurnalişti.

Cu ocazia demonstraţiilor au fost devastate unele clădiri publice, încercându-se chiar incendierea acestora.

Ziariştilor români li s-a interzis să transmită ştiri la Bucureşti, fiind uneori reţinuţi de serviciile secrete, sechestraţi şi expulzaţi, după ce au fost ameninţaţi cu moartea sau cu închisoarea.

Tabloul halucinant al revoltei pro-româneşti şi pro-europene de la Chişinău este întregit de reacţia furibundă a – încă – preşedintelui Republicii Moldova care acuză continuu, fără discernământ, implicarea României în organizarea şi desfăşurarea revoltelor !!

Ca măsuri de represalii Voronin a ordonat declararea ambasadorului român la Chişinău drept persoană non grata, acesta părăsind teritoriul Republicii Moldova !!! Încercarea autorităţilor române de a trimite un alt ambasador se izbeşte de refuzul obstinant al autorităţilor moldoveneşti de a-l primi !!!

Aşa se comportă conducerea Republicii Moldova cu Statul Român !!! Trenurile din România sunt oprite la vamă lungi perioade, unele nefiind primite pe teritoriul Republicii Moldova.

Chiar înainte de alegerile legislative sute de cetăţeni români au fost întorşi de la graniţa cu Republica Moldova fără nici un motiv plauzibil !!!

Şeful statului – Voronin – a ameninţat cu invadarea Moldovei de forţele militare ruse staţionate ilegal în Transnistria !!! Aşa înţeleg autorităţile Republicii Moldova să respecte art. 8 din Constituţia acestui stat !! Aşa respectă Statul Român care a fost primul stat ce a recunoscut independenţa Republicii Moldova !!!

Cu referire la articolul 17 din Constituţie iată exemplul concret despre felul în care autorităţile respectă cetăţenii moldoveni. Dacă aceştia arborează steaguri ale Republicii

Moldova şi ale U.E. şi demonstrează împotriva falsificării alegerilor parlamentare în favoarea comuniştilor sunt bătuţi, fugăriţi, hăituiţi, arestaţi, maltrataţi şi chiar ucişi de organele de represiune ale Ministerului Afacerilor Interne şi ale serviciilor secrete (securitatea moldovenească) !!!!

Nu mai antamăm chestiuni relative la legea organică la care face trimitere norma juridică constituţională întrucât între „starea de fapt" şi „starea de jure" este o diferenţă considerabil de frapantă.

Cum am mai spus: românii din Basarabia care îndrăznesc să obiecteze în faţa regimului comunist devin victime sigure în propria lor ţară – „**Republica Moldova**".

Art. 18. – „Protecţia cetăţenilor Republicii Moldova".

„(1). Cetăţenii Republicii Moldova beneficiază de protecţia statului atât în ţară, cât şi în străinătate.

(2). Cetăţenii Republicii Moldova nu pot fi extrădaţi sau expulzaţi din ţară".

Este consacrată îndatorirea statului de a se preocupa de situaţia cetăţenilor săi aflaţi atât pe teritoriul Republicii Moldova cât şi în străinătate. Această obligaţie are caracter constituţional.

Analiza textului din Constituţia Republicii Moldova conduce la concluzia, logică de altfel, că instituţia **cetăţeniei** reprezintă liantul dintre stat şi individ.

Deşi textul constituţional nu prevede credem că cetăţenilor Republicii Moldova le revine îndatorirea de a executa obligaţiile în raport cu statul.

În alin. (2) se prevede că, de principiu, statul moldovenesc **nu îşi poate extrăda sau expulza proprii cetăţeni**.

În Dreptul Internaţional Public se cunoaşte şi este consacrată **situaţia specială** existentă între Regatul Unit al

Marii Britanii şi Irlandei de Nord şi Statele Unite ale Americii. Aceste ţări admit extrădarea cetăţenilor lor. Sunt avute în vedere desigur aspectele istorice şi legăturile tradiţionale între cele două state.

Art. 19. – „Statutul juridic al cetăţenilor străini şi al apatrizilor."

„(1). Cetăţenii străini şi apatrizii au aceleaşi drepturi şi îndatoriri ca şi cetăţenii Republicii Moldova, cu excepţiile stabilite de lege.

(2). Cetăţenii străini şi apatrizii pot fi extrădaţi numai în baza unei convenţii internaţionale, în condiţiile de reciprocitate sau în temeiul hotărârii instanţei de judecată.

(3). Dreptul de azil se acordă şi se retrage în condiţiile legii, cu respectarea tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte."

Alin. (1) se referă la drepturile şi îndatoririle **cetăţenilor străini şi ale apatrizilor** aflaţi pe teritoriul Republicii Moldova.

De principiu, aceste categorii de persoane fizice au aceleaşi drepturi şi obligaţii ca şi cetăţenii moldoveni, cu unele excepţii stabilite prin lege.

Evident, cetăţenii străini şi apatrizii beneficiază de drepturile naturale, cu caracter imprescriptibil. Ei nu beneficiază de drepturile politice care sunt specifice exclusiv cetăţenilor moldoveni.

Reţinem că cetăţenii străini şi apatrizii au toate drepturile prevăzute în Constituţie şi în legislaţie, cu excepţia exercitării acelor drepturi pentru care legea impune drept condiţie calitatea de cetăţean al Republicii Moldova.

Alin. (2) al articolului supus examinării afirmă că cetăţenii străini şi apatrizii pot fi extrădaţi dar numai în temeiul

unei convenţii internaţionale, în condiţii de reciprocitate sau în baza hotărârii instanţei de judecată.

Condiţiile în care se poate realiza extrădarea sunt prevăzute în legea sau legile relative la cooperarea judiciară internaţională în materie penală.

Astfel se realizează extrădarea în temeiul convenţiilor internaţionale.

Extrădarea se poate realiza şi pe bază de reciprocitate între Republica Moldova şi un terţ stat (ceea ce implică şi extrădarea unor cetăţeni străini sau apatrizi din statul terţ în Republica Moldova).

De asemenea, extrădarea cetăţenilor străini sau a apatrizilor se poate realiza şi în temeiul hotărârii instanţei de judecată.

În timp ce potrivit Constituţiei României „...extrădarea se hotărăşte de justiţie" instituindu-se un principiu cu rol de garanţie deoarece „puterea" judecătorească este competentă să hotărască asupra extrădării în condiţii de imparţialitate şi de independenţă, textul constituţional analizat **prevede extrădarea în temeiul hotărârii instanţei de judecată** doar ca o modalitate alternativă de realizare a extrădării.

Alin. (3) al art. 19 din Constituţia Republicii Moldova reglementează „dreptul de azil". **Dreptul de azil** – constă în găzduirea şi protecţia acordată de Republica Moldova unor cetăţeni străini sau apatrizi deoarece în statul de proveniență aceste persoane fizice sunt persecutate pentru activităţi desfăşurate în favoarea drepturilor omului, a bunăstării sociale, păcii şi progresului umanităţii.

Cetăţeanul străin sau apatridul care a obţinut dreptul de azil din partea statului moldovenesc beneficiază de toate drepturile şi are toate obligaţiile prevăzute în dreptul pozitiv (obiectiv), bineînţeles cu excepţia drepturilor şi obligaţiilor cu caracter politic, care aparţin doar cetăţenilor moldoveni.

Cetăţeanul străin sau apatridul care a obţinut dreptul de azil în Republica Moldova nu poate fi extrădat.

Dreptul de azil nu poate fi acordat unui cetăţean străin sau unui apatrid care a săvârşit o infracţiune contra păcii sau omenirii.

Art. 20. – „Accesul liber la justiţie."

„(1). Orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime.

(2). Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiţie."

În Republica Moldova **justiţia** (funcţia de soluţionare a litigiilor) este în competenţa „puterii" judecătoreşti. Ea se înfăptuieşte în numele legii de judecători independenţi.

Cetăţenilor le este recunoscută aptitudinea de a solicita „intervenţia" autorităţilor judiciare pentru ocrotirea, prezervarea sau pentru conservarea drepturilor lor subiective, inclusiv a drepturilor şi libertăţilor fundamentale.

Constituţia Republicii Moldova recunoaşte şi impune autorităţii judecătoreşti să ocrotească şi **interesele legitime**.

Drept consecinţă, nu orice **categorie de interese** este ocrotită. Doar **interesele legitime** sunt protejate datorită faptului că acestea îşi găsesc fundamentul în normele juridice, în cutume sau în morală.

Interesele care nu sunt legitime (nelegitime, abuzive, diverse şicane) nu sunt protejate sau garantate de textul constituţional.

Se proclamă liberul acces la justiţie făcându-se precizarea, extrem de importantă, că nici o lege nu poate îngrădi acest drept fundamental care aparţine fiecărui subiect de drept în parte (alin. 2).

Art. 21. – „Prezumţia de nevinovăţie”.

„Orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăţia sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanţiile necesare apărării sale”.

Art. 21 instituie prezumţia de nevinovăţie a persoanelor acuzate că au săvârşit fapte prevăzute de legea penală. Este foarte important acest principiu ridicat la rangul de garanţie constituţională.

O chestiune relativă la momentul până la care funcţionează prezumţia de nevinovăţie se impune a fi discutată.

Conform textului constituţional, prezumţia de nevinovăţie funcţionează până când vinovăţia persoanei va fi dovedită, în mod legal. Aceasta presupune desfăşurarea unui proces judiciar public, mai exact, a unui proces penal.

În cadrul procesului penal persoana acuzată trebuie să beneficieze de toate garanţiile necesare apărării sale.

Aceasta presupune, ca la finalul procesului penal să se constate: că fapta prevăzută de legea penală ca infracţiune există în materialitatea sa; că această faptă a fost săvârşită de persoana acuzată, în mod indubitabil; că fapta care constituie infracţiune a fost săvârşită de inculpat cu forma şi respectiv modalitatea de vinovăţie cerută de lege şi că nu există nici o cauză care să înlăture caracterul penal al faptei săvârşite iar conţinutul constitutiv, şi implicit conţinutul juridic al infracţiunii săvârşite, să existe în integralitatea sa.

Aceste aspecte, trebuie stabilite de instanţa de judecată penală în urma judecării cauzei prin hotărârea judecătorească pronunţată. Este însă posibil ca organele procuraturii sau inculpatul ori alte părţi din procesul penal să exercite căi de atac împotriva hotărârii judecătoreşti penale.

Este un principiu consacrat că nu este permisă judecarea în primă şi ultimă instanţă, cauza putând fi dedusă cel puţin unei instanţe de judecată ierarhic superioare în vederea verificării temeiniciei şi a legalităţii hotărârii pronunţate de prima instanţă de judecată.

De aceea, credem că prezumţia de nevinovăţie **subzidă până în momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti de condamnare**. Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti de condamnare persoana acuzată de un delict este prezumată nevinovată.

Credem că intenţia Legiuitorului Constituant a fost de a marca momentul până la care funcţionează prezumţia de nevinovăţie însă exprimarea pare **oarecum lapidară şi echivocă**. „Dovedirea în mod legal a vinovăţiei" nu se poate realiza decât numai după rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti de condamnare. În acest fel trebuie înţeles textul constituţional.

Art. 22. – „Neretroactivitea legii".

„Nimeni nu va fi condamnat pentru acţiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituiau un act delictuos. De asemenea, nu se va aplica nici o pedeapsă mai aspră decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii actului delictuos".

Acest principiu constituţional determină aplicarea legii numai pentru viitor.

Altfel spus, legea nu retroactivează, adică nu se aplică pentru fapte (acţiuni sau inacţiuni) care nu erau prevăzute ca infracţiuni la data săvârşirii lor.

Pare că Legiuitorul Constituant se referă, în special, la neretroactivitatea legii penale deşi în titlul articolului se referă la neretroactivitatea legii, în general.

Actul delictuos duce cu gândul la o faptă prevăzută de legea penală. Este adevărat că există şi delictul civil care generează **răspunderea civilă decituală** dar, formularea textului – „**Nimeni nu va fi condamnat...**" conduce la condiţiile răspunderii juridice penale.

Norma juridică constituţională prevede în teza a II-a că nu se poate aplica o pedeapsă mai aspră decât pedeapsa care era aplicabilă la momentul comiterii actului delicutos (a infracţiunii).

Legea penală nu trebuie să producă efecte cu caracter retroactiv, referitor la fapte care au fost săvârşite anterior intrării ei în vigoare. Legea penală nu se aplică faptelor care, la data când au fost săvârşite, nu erau prevăzute ca infracţiuni. Principiul neretroactivităţii legii penale comportă următoarea regulă: legea penală care prevede ca infracţiuni fapte care până în acel moment nu au fost incriminate (incriminatio ex novo) nu se aplică faptelor săvârşite anterior intrării ei în vigoare. Nici o persoană – în temeiul principiului legalităţii din Dreptul penal – nu poate fi trasă la răspundere juridică penală pentru o faptă care, în momentul săvârşirii ei, nu era prevăzută ca infracţiune (nullum crimen sine lege praevia).

Rezultă deci, că legea penală nu se poate aplica faptelor săvârşite înainte de intrarea ei în vigoare.

La fel, nu se poate aplica o pedeapsă mai aspră decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii infracţiunii. În acest caz fapta deja constituia infracţiune dar era sancţionată cu un regim sancţionator diferit la data comiterii faptei în raport cu

momentul pronunţării pedepsei. Este practic, o aplicare a principiului legii penale mai favorabile, cu referire expresă la sancţiunile de drept penal.

Din acest motiv legea dispune doar pentru viitor, cu excepţia legii penale sau contravenţionale mai favorabile [art. 15 alin. (2) din Constituţia României].

Se pune firesc întrebarea: textul constituţional analizat de noi este aplicabil doar legii penale sau şi legilor extrapenale ?

Regula neretroactivităţii legii este comună tuturor ramurilor de drept. Aşa fiind, credem că principiul constituţional – juridic al neretroactivităţii legii nu se referă doar la legea penală, el fiind comun tuturor normelor juridice, indiferent de ramura de drept în care sunt încadrate.

Faptul că în cadrul normei juridice constituţionale Legiuitorul Constituant s-a referit, în mod expres, la legea penală se justifică datorită importanţei acestui principiu în cadrul politicii penale a statului.

Art. 23. – „Dreptul fiecărui om de a-şi cunoaşte drepturile şi îndatoririle”.

„(1). Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2). Statul asigură dreptul fiecărui om de a-şi cunoaşte drepturile şi îndatoririle. În acest scop statul publică şi face accesibile toate legile şi alte acte normative”.

Acest articol constituie o inovaţie; el nu a fost preluat din Constituţia patriei – mamă România !!!

Potrivit alin. (1) oamenii, în general, au dreptul la recunoaşterea personalităţii juridice, indiferent de cetăţenie.

Desigur, Republica Moldova proclamă recunoaşterea personalităţii juridice tuturor oamenilor aflaţi pe teritoriul său.

Art. 1 din Declaraţia Universală a Drepturilor Omului prevede: „Toate fiinţele umane se nasc libere şi egale în demnitate şi în drepturi. Ele sunt înzestrate cu raţiune şi conştiinţă şi trebuie să se comporte unele faţă de altele în spiritul fraternităţii".

„**Personalitatea juridică**" la care face referire norma juridică constituţională se referă la capacitatea persoanelor fizice în calitatea lor de subiecte de drept.

Capacitatea persoanei fizice, în principiu, se dobândeşte odată cu naşterea şi încetează la momentul consumării fenomenului natural al morţii.

Există multiple feluri de capacitate: constituţională, civilă, penală, administrativă.

Doctrina civilă şi doctrina juridică procesual – civilă disting între **capacitatea de folosinţă a persoanei fizice** şi capacitatea de **exerciţiu a persoanei fizice**.

Asupra acestor chestiuni nu vom insista deoarece nu fac obiectul preocupărilor noastre actuale; ele au fost analizate de noi în lucrări deja publicate.

Din lecturarea alin. (1) al art. 23 rezultă că statul are obligaţia de a recunoaşte omului, în general, personalitatea juridică.

Este un text generos dar trebuie totodată să reţinem că este superfluu deoarece doar în orânduirea sclavagistă existau oameni care nu erau consideraţi persoane ci doar „unelte vorbitoare". Desigur este vorba de sclavia din antichitate !!!

Alin. (2) instituie obligaţia statului de a aduce la cunoştinţă publică legile şi celelalte acte normative. Aducerea

la cunoştinţa publică a normelor juridice edictate de către organele competente ale statului se realizează prin **publicare**.

Publicarea actelor normativ – juridice se realizează în scopul cunoaşterii de către fiecare persoană fizică, în calitatea sa de subiect de drept, a tuturor drepturilor şi îndatoririlor pe care le posedă.

CAP. II.: DREPTURILE ŞI LIBERTĂŢILE FUNDAMENTALE

Art. 24. – „Dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică”.

„(1). Statul garantează fiecărui **om** dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică.

(2). Nimeni nu va fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante.

(3). Pedeapsa cu moartea este abolită. Nimeni nu poate fi condamnat la o asemenea pedeapsă şi nici executat.

Dreptul la viaţă – reprezintă un drept natural al omului. Aşa fiind, orice persoană fizică beneficiază de acest drept fundamental, din momentul naşterii şi până la survenirea fenomenului natural al morţii.

Pe parcursul întregii vieţi, omului îi este garantat acest drept. Nu interesează dacă persoana fizică este sănătoasă sau bolnavă, tânără sau în vârstă, bărbat sau femeie. Nimeni nu poate fi privat de viaţa sa în mod arbitrar. În acest context trebuie privită dispoziţia alin. (3) al articolului. Pedeapsa cu moartea este abolită, fiind interzisă întrucât ea reprezintă o încălcare a drepturilor naturale ale omului. Consecinţa firească a interzicerii şi a abolirii pedepsei cu moartea o reprezintă imposibilitatea condamnării unei persoane fizice la moarte, având ca efect imposibilitatea executării unei persoane.

Dreptul la integritate fizică a persoanei fizice presupune respectarea integrităţii native a oricărui subiect de drept. Este evident **un drept fundamental absolut**, ca de altfel toate celelalte drepturi fundamentale. Autorităţile publice sunt obligate să asigure integritatea fizică a fiecărei persoane fizice. Există, bineînţeles, şi excepţii determinate de lege: recoltarea

de probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei; efectuarea unei intervenţii chirurgicale de medicul chirurg cu acordul pacientului, sau fără acordul pacientului dacă acesta nu-l poate exprima valabil iar viaţa sa se află în primejdie etc.

Dreptul la integritate psihică – presupune respectarea şi asigurarea integrităţii psihice (morale) a persoanei fizice. De altfel, dreptul la integritate priveşte două laturi: fizică şi psihică, ambele fiind garantate tuturor persoanelor fizice.

Alin. (2) al acestui articol menţionează interzicerea torturii sau a unei pedepse sau tratament crud, inuman ori degradant.

Pe planul Dreptului Internaţional Public precizăm că aceste prevederi sunt menţionate în Declaraţia Universală a Drepturilor Omului şi în Convenţia contra torturii şi altor pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante.

Principiul afirmat în alin. (2) îşi găseşte consacrarea din punct de vedere practic în dispoziţiile legale care incriminează fapte cu grad ridicat de pericol social care aduc atingere relaţiilor sociale referitoare la buna înfăptuire a justiţiei. Legiuitorul a apreciat că actele de tortură ori tratamentele crude, inumane ori degradante prezintă gradul de pericol social generic (abstract) al unei infracţiuni.

Art. 25. – „Libertatea individuală şi siguranţa persoanei”.

„(1). Libertatea individuală şi siguranţa persoanei sunt inviolabile.

(2). Percheziţionarea, reţinerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile şi cu procedura prevăzută de lege.

(3). Reţinerea nu poate depăşi 72 de ore.

(4). Arestarea se face în temeiul unui mandat, emis de judecător, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra

legalităţii mandatului se poate face recurs, în condiţiile legii, în instanţa judecătorească ierarhic superioară. Termenul arestării poate fi prelungit numai de către judecător sau de către instanţa judecătorească, în condiţiile legii, cel mult până la 12 luni.

(5). Celui reţinut sau arestat i se aduc de îndată la cunoştinţă motivele reţinerii sau ale arestării, iar învinuirea – în cel mai scurt termen; motivele reţinerii şi învinuirea se aduc la cunoştinţă numai în prezenţa unui avocat, ales sau numit din oficiu.

(6). Eliberarea celui reţinut sau arestat este obligatorie dacă motivele reţinerii sau arestării au dispărut".

Acest articol cuprinde numeroase dispoziţii afectate garantării libertăţii individuale.

Constituantul a prevăzut multe dispoziţii procedurale care, în opinia noastră, nu îşi găsesc locul într-o Lege fundamentală [art. 25 alin. (3); (4); (5)]. Aceste dispoziţii sunt eminamente tehnice, formale (procedurale). Ele au fost introduse în Legea supremă a statului devenind norme cu caracter constituţional, pentru a se evita eventualele fluctuaţii legislative.

Libertatea individuală presupune aptitudinea persoanei fizice **de a se deplasa liber, de a nu fi supusă nici unei forme de servitute şi de a nu fi adusă şi ţinută în stare de sclavie**.

Prin natura sa persoana fizică, omul, se naşte liber iar societatea are îndatorirea de a conserva şi proteja acest drept inalienabil.

Libertatea individuală nu are şi nu trebuie să aibă un caracter absolut, în sensul că ea nu ar putea fi sub nici o formă îngrădită.

De aceea, textul constituţional se referă la percheziţie, la reţinere şi la arestarea preventivă, în sensul că aceste acte cu caracter procesual penal pot fi dispuse şi pot fi efectiv îndeplinite (sub aspect procedural) respectându-se dispoziţiile legale.

Percheziţia, reţinerea şi **arestarea preventivă** sunt instituţii proprii Dreptului Procesual Penal. De aceea, noi nu vom insista asupra naturii acestor măsuri în lucrarea de faţă.

Reţinem totuşi că persoanei fizice reţinute sau arestate preventiv trebuie să i se comunice de îndată motivele reţinerii sau ale arestării preventive. Textul nu prevede ca această aducere la cunoştinţă să se realizeze **în limba pe care o înţelege persoana fizică în cauză**.

Aceasta reprezintă o garanţie a siguranţei persoanei fizice. Este o prevedere constituţională care impune o obligaţie precisă, clar determinată organelor judiciare penale.

De asemenea, **învinuirea** trebuie adusă la cunoştinţa celui acuzat **în cel mai scurt termen**. Motivele reţinerii, ale arestării preventive şi învinuirea se aduc la cunoştinţa celui acuzat numai în prezenţa unui avocat, ales sau numit din oficiu.

Prezenţa avocatului este o garanţie a respectării libertăţii individuale a persoanei fizice acuzate. Ea este obligatorie ceea ce impune obligaţia, îndatorirea constituţională a organelor judiciare penale de a permite asistenţa învinuitului sau a inculpatului.

Desigur, dacă motivele care au stat la baza reţinerii sau arestării preventive au dispărut, persoana fizică reţinută sau arestată trebuie, în mod obligatoriu, pusă în libertate.

Deşi textul legal nu prevede în mod expres nimic nu împiedică ca persoana fizică arestată preventiv să fie pusă în libertate, la cererea sa, fie sub control judiciar, fie pe cauţiune. Eliberarea provizorie în aceste condiţii denotă încrederea organelor judiciare penale în inculpat şi materializează prezumţia de nevinovăţie de care beneficiază acesta.

Art. 26. – „Dreptul la apărare".

„(1). Dreptul la apărare este garantat.

(2). Fiecare om are dreptul să reacţioneze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor şi libertăţilor sale.

(3). În tot cursul procesului, părţile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.

(4). Amestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute se pedepseşte prin lege."

Doctrina juridică constituţională ca de altfel şi doctrina juridică procesual – penală şi cea procesual – civilă, recunoaşte **dreptului la apărare** dacă accepţiuni:

*. totalitatea mijloacelor, a drepturilor procedurale prin care se realizează apărarea unei persoane împotriva acuzaţiilor ce i se aduc. Astfel persoana poate: contesta învinuirile; formula cereri pentru administrarea de material probator în apărare; ridica excepţii sau pune concluzii;

*. drept la apărare concretizat în aptitudinea utilizării unui avocat.

Evident, prima accepţiune priveşte sensul larg al dreptului la apărare, în timp ce a doua accepţiune se referă la sensul restrâns al noţiunii.

Alin. (1) şi (2) din textul constituţional se referă la dreptul la apărare în sens larg.

Alin. (3) şi (4) al textului are în vedere sensul restrâns al dreptului la apărare.

Cu privire la sensul restrâns se reţine că părţile din proces au dreptul să fie asistate de un avocat ales.

Când asistenţa juridică este obligatorie, părţii care nu şi-a ales un avocat i se va desemna un apărător (avocat) din oficiu.

Textul constituţional nu precizează dar credem că părţile pot fi şi reprezentate de avocat. Dreptul pozitiv (obiectiv) confirmă acest aspect.

De asemenea, părţile pot solicita avocatului ales **nu numai asistenţă ci şi consultanţă sau exclusiv doar consultanţă juridică.**

În legătură cu formularea din alin. (2) al textului – care se referă la dreptul la apărare în sens larg – trebuie precizat că persoana fizică dispune de dreptul de a reacţiona independent

la încălcarea drepturilor şi libertăţilor sale **exclusiv prin mijloace legitime.**

Aceasta înseamnă că nu pot fi utilizate mijloace contrare legii iar mijloacele legitime trebuiesc utilizate în aşa fel încât să nu se creeze o exercitare abuzivă a drepturilor şi libertăţilor recunoscute omului.

Abuzul de drept prin natura sa este nelegitim şi depăşeşte sfera legalităţii. Reacţia persoanei fizice trebuie să se circumscrie limitelor determinate de exercitarea drepturilor şi a libertăţilor şi de către alte subiecte de drept. În acest sens, considerăm că cel mai corect ar fi ca persoana fizică lezată în dreptul său subiectiv fundamental sau în libertatea sa fundamentală ori lezată în legătură cu orice alt drept subiectiv sau, după caz, interes legitim să se adreseze organelor abilitate ale statului, în speţă autorităţii judecătoreşti, în vederea restabilirii drepturilor subiective sau a libertăţilor pretins a fi încălcate sau nerecunoscute de către alţi membri ai societăţii sau chiar de către autorităţile etatice.

Trebuie să se ţină seama că nu este permis nimănui să fie judecător în propria sa cauză !!!!

Art. 27. – „Dreptul la libera circulaţie".

„(1). Dreptul la libera circulaţie în ţară este garantat.

(2). Oricărui cetăţean al Republicii Moldova îi este asigurat dreptul de a-şi stabili domiciliul sau reşedinţa în orice localitate din ţară, de a ieşi, de a emigra şi de a reveni în ţară".

Textul constituţional garantează libera circulaţie pe teritoriul Republicii Moldova. Orice cetăţean poate circula pe teritoriul ţării. Cetăţenii moldoveni au dreptul să îşi stabilească domiciliul sau reşedinţa în orice localitate din ţară. Prin noţiunea de „**localitate**" se înţelege o aşezare umană care intră în una din următoarele categorii: municipiu, oraş, sat. Desigur,

stabilirea domiciliului sau reşedinţei obligă cetăţeanul moldovean la respectarea legilor privind domiciliul, reşedinţa, proprietatea privată etc.

Cetăţenii moldoveni beneficiază şi de dreptul fundamental de liberă circulaţie în străinătate.

Ca o consecinţă a recunoaşterii acestui drept, cetăţenilor moldoveni le este recunoscut dreptul de a emigra sau de a ieşi de pe teritoriul republicii.

Aceştia pot emigra într-un alt stat, definitiv sau temporar.

În acest sens Constituţia recunoaşte şi garantează cetăţenilor moldoveni dreptul de a reveni în propria ţară.

Aceste drepturi se realizează în mod practic prin intermediul reglementărilor legale referitoare la actele de identitate, la documentele necesare pentru trecerea frontierei de stat (paşapoartele).

Art. 28. – „Viaţa intimă, familială şi privată".

„Statul respectă şi ocroteşte viaţa intimă, familială şi privată."

Articolul menţionat se referă la trei drepturi fundamentale recunoscute fiecărei persoane fizice: **dreptul la viaţa intimă; dreptul la viaţa familială** şi **dreptul la viaţa privată.**

Autorităţile statului precum şi ceilalţi cetăţeni trebuie să respecte aceste drepturi subiective cu caracter fundamental.

Dreptul la viaţă familială presupune, de fapt, un complex de drepturi referitoare la relaţiile de familie.

Dreptul la viaţă intimă implică şi viaţa privată deoarece chestiunile intime ale unei persoane fizice au întotdeauna caracter privat.

În doctrină se consideră că dreptul la viaţă intimă implică şi dreptul la propria imagine a persoanei fizice.

Art. 29. – „Inviolabilitatea domiciliului”.

„(1). Domiciliul şi reşedinţa sunt inviolabile. Nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau în reşedinţa unei persoane fără consimţământul acesteia.

(2). De la prevederile alineatului (1) se poate deroga prin lege în următoarele situaţii:

a). pentru executarea unui mandat de arestare sau a unei hotărâri judecătoreşti;

b). pentru înlăturarea unei primejdii care ameninţa viaţa, integritatea fizică sau bunurile unei persoane;

c). pentru prevenirea răspândirii unei epidemii;

(3). Percheziţiile şi cercetările la faţa locului pot fi ordonate şi efectuate numai în condiţiile legii.

(4). Percheziţiile în timpul nopţii sunt interzise, în afară de cazul unui delict flagrant”.

De principiu Constituţia Republicii Moldova prevede inviolabilitatea domiciliului unei persoane fizice. Violarea domiciliului în alte condiţii decât cele menţionate în alin. (2) realizează conţinutul constitutiv al infracţiunii de violare de domiciliu, faptă prevăzută şi pedepsită de legislaţia penală.

În alin. (2) sunt menţionate excepţii de la principiu. În situaţiile menţionate se poate pătrunde şi se poate rămâne în domiciliul sau reşedinţa unei persoane fizice, fără a avea consimţământul prealabil al acesteia.

Inviolabilitatea domiciliului nu poate constitui un drept absolut. Ea nu poate fi opusă pentru stânjenirea organelor judiciare penale sau pentru înlăturarea unei primejdii care ameninţă viaţa, integritatea corporală, fizică sau bunurile unei persoane ori pentru înlăturarea sau prevenirea răspândirii unei epidemii.

În alin. (3) se prevede că percheziţiile şi cercetările la faţa locului pot fi dispuse şi respectiv efectuate exclusiv în

condiţiile legii. Aceasta tocmai în scopul prevenirii arbitrariului şi a abuzurilor. Evident, legea la care se referă dispoziţia constituţională este legea procesual – penală.

Alin. (4) prevede că percheziţiile în timpul nopţii sunt interzise. Există şi o excepţie care se referă la ipoteza săvârşirii unei infracţiuni flagrante (delict flagrant). Raţiunea instituirii acestui principiu este simplă, ea priveşte evitarea abuzurilor efectuate cu ocazia percheziţiilor domiciliare de către organele judiciare penale – în speţă, organele de urmărire penală – în perioada regimului sovietic stalinist.

Art. 30. – „Secretul corespondenţei".

„(1). Statul asigură secretul scrisorilor, al telegramelor, al altor trimiteri poştale, al convorbirilor telefonice şi al celorlalte mijloace legale de comunicare.

(2). De la prevederile alineatului (1) se poate deroga prin lege în cazurile când această derogare este necesară în interesele securităţii naţionale, bunăstării economice a ţării şi în scopul prevenirii infracţiunilor".

Acest text constituţional se referă la inviolabilitatea corespondenţei.

Nici o persoană nu poate reţine, deschide şi citi sau distruge o corespondenţă. Cu atât mai mult funcţionarii poştali au obligaţia, de natură constituţională, de a păstra secretul corespondenţei de care iau cunoştinţă în mod direct.

De la aceste prevederi cuprinse în alin. (1) se poate deroga, conform alin. (2) al textului constituţional, **exclusiv prin lege**, doar în situaţiile expres şi limitativ prevăzute de norma juridică constituţională, respectiv: în interesul securităţii naţionale, în interesul asigurării bunăstării economice a ţării; în scopul prevenirii infracţiunilor. Aşa fiind legile nu pot să precizeze şi alte cazuri pentru simplul motiv că Legiuitorul

Constituant a enumerat situaţiile descrise anterior în mod limitativ iar nu exemplificativ.

Dintre cazurile când este permisă derogarea prin lege de la norma juridică constituţională prevăzută în alin. (1), **cel referitor la interesul bunăstării economice a ţării** pare a fi susceptibil de discuţii.

Justificarea violării secretului corespondenţei prin derogare de la principiul general consacrat în această situaţie se realizează în ipoteza trădării prin transmiterea de secrete. Firesc, corespondenţa poate fi desfăcută, citită, reţinută ca probă iar convorbirile telefonice pot fi ascultate în caz de trădare prin transmiterea de secrete.

Dar, este posibil ca să fie violat secretul corespondenţei – în scopul asigurării bunăstării economice a ţării – de către organele abilitate ale securităţii statului pentru obţinerea de informaţii economice de la terţe state – **spionaj industrial**. Şi în această ipoteză derogarea, prin lege evident, este legitimă şi licită ???

Interesul asigurării bunăstării economice a ţării te duce cu gândul la spionaj tehnologic / industrial.

Bineînţeles, în acest caz corespondenţa ar fi, spre exemplu, a unei ambasade de la Chişinău adresată sau primită de la autorităţile competente ale statului căreia această instituţie îi aparţine.

Art. 31. – „Libertatea conştiinţei".

„(1). Libertatea conştiinţei este garantată. Ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranţă şi de respect reciproc.

(2). Cultele religioase sunt libere şi se organizează potrivit statutelor proprii, în condiţiile legii.

(3). În relaţiile dintre cultele religioase sunt interzise orice manifestări de învrăjbire.

(4). Cultele religioase sunt autonome, separate de stat şi se bucură de sprijinul acestuia, inclusiv prin înlesnirea asistenţei religioase în armată, în spitale, în penitenciare, în aziluri şi în orfelinate".

Libertatea conştiinţei presupune capacitatea persoanei fizice de a adopta o anumită concepţie referitoare la lumea înconjurătoare. Ea implică posibilitatea de a împărtăşi o credinţă religioasă.

În principiu, concepţiile despre lume, despre existenţă sunt: **teiste** şi **ateiste**.

Autorităţile publice nu trebuie să se amestece în modul de a gândi al omului. Conştiinţa umană trebuie să rămână întotdeauna liberă.

Libertatea conştiinţei, a concepţiilor implică însă realizarea sa într-un spirit de toleranţă în raport cu concepţiile manifestate de alte persoane fizice.

Cultele religioase sunt libere dar trebuie să fie organizate în condiţii legale.

La fel ca şi în cazul libertăţii conştiinţei, relaţiile dintre cultele religioase, organizate legal pe teritoriul Republicii Moldova, trebuie să excludă orice formă de învrăjbire.

În raporturile dintre stat şi cultele religioase, statul adoptă o poziţie echilibrată, fără a le favoriza în nici un fel dar şi fără a le discrimina. Statul trebuie să vegheze la asigurarea ordinii publice; aceasta nu trebuie să fie tulburată în vreun fel de exercitarea vreunui cult religios.

În scopul alinării suferinţelor oamenilor, a sporirii încrederii în viitor este înlesnită asistenţa religioasă în armată, în spitale, în unităţile penitenciare, în aziluri şi în orfelinate.

Deşi Constituţia nu prevede credem că părinţilor şi tutorilor trebuie să li se recunoască dreptul inalienabil de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educaţia copiilor minori aflaţi sub supravegherea lor şi a căror răspundere le revine.

Art. 32. – „Libertatea opiniei şi a exprimării”.

„(1). Oricărui cetăţean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum şi libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil.

(2). Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

(3). Sunt interzise şi pedepsite prin lege contestarea şi defăimarea statului şi a poporului, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial, la violenţă publică, precum şi alte manifestări ce atentează la regimul constituţional”.

Libertatea conştiinţei presupune şi libertatea de exprimare a concepţiilor.

Iată de ce, Legiuitorul Constituant a menţionat expres libertatea opiniei şi a exprimării printre drepturile şi libertăţile fundamentale cetăţeneşti.

Libertatea de exprimare implică posibilitatea omului de a se exprima fie oral, fie în scris sau prin orice alt mijloc. În acest mod omul exprimă concepţiile, opiniile, gândurile, credinţele religioase, creaţiile spirituale, creaţiile literare sau creaţiile ştiinţifice.

Libertatea de exprimare implică libertatea cuvântului, libertatea tiparului şi libertatea presei.

Fără îndoială, libertatea de exprimare presupune aducerea concepţiilor, a gândurilor şi a creaţiilor de orice fel la cunoştinţa publică. Altfel spus, trebuie realizată condiţia **publicităţii**.

Ca orice libertate fundamentală şi libertatea opiniei şi a exprimării prezintă, în mod firesc, anumite limite. Astfel, ea nu poate prejudicia onoarea, demnitatea unei persoane şi nu poate

aduce atingere dreptului subiectiv al persoanei fizice la propria viziune.

O altă limitare expres indicată de Legiuitorul Constituant este prevăzută în alin. (3). Libertatea de opinie şi de exprimare nu trebuie să aibă ca obiect defăimarea statului şi a poporului, să instige la război de agresiune, la ură naţională, la separatism teritorial etc.

Iarăşi exprimarea este ambiguă „... defăimarea ţării şi a poporului..." în loc de „... defăimarea ţării şi a naţiunii..."

E clar, probabil „**poporul moldovenesc**" nu a atins încă stadiul de naţiune şi bineînţeles că în concepţia Legiuitorul Constituant **naţiunea română** nu există în Basarabia !!! Dar se menţionează „**ura naţională**", probabil îndreptată împotriva altor naţiuni, nu împotriva „**poporului Republicii Moldova**".

Art. 33. – „Libertatea creaţiei".

„(1). Libertatea creaţiei artistice şi ştiinţifice este garantată. Creaţia nu este supusă cenzurii.

(2). Dreptul cetăţenilor la proprietatea intelectuală, interesele lor materiale şi morale ce apar în legătură cu diverse genuri de creaţie intelectuală sunt apărate de lege.

(3). Statul contribuie la păstrarea, la dezvoltarea şi la propagarea realizărilor culturii şi ştiinţei, naţionale şi mondiale".

Acest articol, garantează artiştilor, literaţilor, oamenilor de ştiinţă în genere autorilor unor opere ştiinţifice, literare sau artistice, libertatea creaţiei.

Aceasta în sensul că autorităţile etatice nu se amestecă în conţinutul creaţiei intelectuale şi nici cu privire la modul de aducere a operei la cunoştinţă publică.

Orice creaţie nu poate fi cenzurată de autorităţile publice. Este desigur consecinţa normală a libertăţii de creaţie şi a libertăţii de opinie şi de exprimare.

Sunt recunoscute şi ocrotite drepturile personal – nepatrimoniale precum şi drepturile patrimoniale pe care le posedă titularii drepturilor de creaţie intelectuală (drepturile de autor, dreptul de inventator, dreptul de inovator).

Această prevedere este de esenţa dreptului de proprietate intelectuală. Recunoaşterea de către organele etatice competente a calităţii de titular al dreptului de proprietate intelectuală generează atât drepturile personal – nepatrimoniale cât şi drepturile subiective civile patrimoniale de creanţă relative la titularul operei, autorul ei.

Este firesc ca statul să susţină păstrarea, dezvoltarea şi să propage realizările culturale şi ştiinţifice, atât cele obţinute la nivelul ţării cât şi cele obţinute pe plan mondial. Este o îndatorire a tuturor statelor contemporane, reflectând gradul de civilizaţie şi de progres atins de umanitate în perioada contemporană.

Art. 34. – „Dreptul la informaţie".

„(1). Dreptul persoanei de a avea acces la orice informaţie de interes public nu poate fi îngrădit.

(2). Autorităţile publice, potrivit competenţelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetăţenilor asupra treburilor publice şi asupra problemelor de interes personal.

(3). Dreptul la informaţie nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecţie a cetăţenilor sau siguranţa naţională.

(4). Mijloacele de informare publică, de stat sau private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.

(5). Mijloacele de informare publică nu sunt supuse cenzurii".

Dreptul la informaţie presupune aptitudinea de a avea acces la date privitoare la aspecte de ordin social – politic, economic, cultural şi ştiinţific.

Autorităţile publice sunt obligate să informeze, **în mod corect**, cetăţenii asupra chestiunilor de interes public.

De asemenea, ele trebuie să informeze cetăţeanul şi cu privire la problemele de ordin personal.

Autorităţile etatice **nu vor furniza informaţii cu caracter secret** şi trebuie să asigure **protecţia cetăţenilor** precum şi **siguranţa naţională.**

Mijloacele de informare publică, indiferent dacă sunt de stat sau private, au îndatorirea de a realiza **o corectă informare a cetăţenilor.**

Pentru realizarea acestui scop nici un mijloc de informare publică, fie de stat, fie privat, nu poate fi supus cenzurii.

Art. 35. – „Dreptul la învăţătură".

„(1). Dreptul la învăţătură este asigurat prin învăţământul general obligatoriu, prin învăţământul liceal şi prin cel profesional, prin învăţământul superior, precum şi prin alte forme de instruire şi de perfecţionare.

(2). Statul asigură, în condiţiile legii, dreptul de a alege limba de educare şi instruire a persoanelor.

(3). Studierea limbii de stat se asigură în instituţiile de învăţământ de toate gradele.

(4). Învăţământul de stat este gratuit.

(5). Instituţiile de învăţământ, inclusiv cele nestatale, se înfiinţează şi îşi desfăşoară activitatea în condiţiile legii.

(6). Instituţiile de învăţământ superior beneficiază de dreptul la autonomie.

(7). Învăţământul liceal, profesional şi cel superior de stat este egal accesibil tuturor, pe bază de merit.

(8). Statul asigură, în condiţiile legii, libertatea învăţământului religios. Învăţământul de stat este laic.

(9). Dreptul prioritar de a alege sfera de instruire a copiilor revine părinţilor".

Dreptul la învăţătură reprezintă şi o obligaţie (obligaţia de a consacra anumite forme de învăţământ). Este un drept de o complexitate deosebită. El trebuie să asigure, din punct de vedere juridic, şanse egale tuturor subiectelor de drept. Sunt interzise discriminările şi privilegiile în exercitarea acestui drept fundamental.

Formele învăţământului sunt nominalizate în textul constituţional: învăţământul general obligatoriu, învăţământul liceal, învăţământul profesional şi învăţământul superior. Reţinem că Legea fundamentală lasă posibilitatea legiuitorului ordinar de a institui, prin lege, şi alte forme de instruire şi de perfecţionare.

În Republica Moldova limba oficială este limba română, impropriu denumită „limbă moldovenească" (art. 13 din Constituţia Republicii Moldova). Totuşi alin. (2) consacră dreptul de a alege limba în care urmează a se desfăşura procesul de învăţământ. La toate nivelurile de învăţământ, în toate instituţiile de profil **se asigură studierea limbii de stat (alin. 3).**

Precizăm totodată că prin intermediul textului constituţional din art. 35 alin. (2) se realizează, în mod plenar, garantarea dreptului minorităţilor naţionale de a învăţa limba maternă şi, de asemenea, se recunoaşte dreptul acestor persoane de a desfăşura procesul de învăţământ în limba lor maternă.

Constituantul a instruit gratuitatea învăţământului de stat, indiferent de gradul sau nivelul ori în raport de forma de învăţământ (alin. 4).

În alin. (5) s-a prevăzut obligativitatea instituţiilor de învăţământ, inclusiv a celor nestatale, de a se înfiinţa şi de a-şi desfăşura activitatea în condiţiile legii.

De principiu, învăţământul superior realizează în **instituţii de învăţământ**: universităţi, academii, conservatoare, institute. Învăţământul preuniversitar se desfăşoară în **unităţi de învăţământ.** Drept consecinţă credem că dispoziţiile art. 35 alin. (5) se referă – printr-o interpretare în sens larg – nu doar la instituţii de învăţământ ci şi la unităţi de învăţământ.

Pentru unităţile şi respectiv instituţiile de învăţământ „**particulare**" Legiuitorul Constituant al Republicii Moldova utilizează noţiunea „**nestatale**".

Într-o lucrare anterior publicată [5)] ne exprimăm convingerea că denumirile unităţilor şi instituţiilor de învăţământ, respectiv: **de stat (publice)** şi **particulare (private)** sunt oarecum discutabile,

Iată însă, că Constituantul din Republica Moldova a găsit o rezolvare înlocuind noţiunea de „**particulare**" cu noţiunea „**nestatale**".

Diferenţa terminologică pare lipsită de substanţă şi fără efect. Dar dacă denumirea de „**instituţii particulare**" comporta şi comportă unele discuţii, denumirea de „**instituţii nestatale**" este cu adevărat paradoxală.

Înţelegem că la adoptarea acestei denumiri s-a avut în vederea faptul că instituţiile aşa-zis „particulare" nu fac parte din învăţământul de stat. Totuşi utilizarea denumirii de „**instituţii nestatale**" poate duce cu gândul la faptul că aceste instituţii sunt în afara oricărui control al statului !!! Ceea ce este inadmisibil !!! Deci, era mai corect să se utilizeze denumirea de „instituţii particulare" decât cea existentă azi în

---

[5)] Vasile - Sorin Curpăn – **Drept Constituţional. Stat şi Cetăţean**, Ediţia I, 2007, pag. 164.

textul constituţional. Vorba moldovenilor între două lucruri rele alegi pe cel mai puţin păgubitor !!!

Autonomia universitară este garantată în cadrul instituţiilor de învăţământ superior. Acest concept înseamnă că fiecare instituţie de învăţământ superior prin forurile sale de conducere (Senatele) adoptă anumite reguli cuprinse de principiu, în **Carta universitară**.

Autonomia universitară presupune totodată abilitatea instituţiei de învăţământ superior ca, în limitele legislaţiei specifice, **să statueze** asupra regulilor: de admitere, de absolvire a fiecărui an de studiu, de absolvire a specializării, de susţinere a examenului de finalizare a studiilor (licenţă), de reexaminare, de trecere a studenţilor, dacă este cazul în anul / anii suplimentari etc.

Constituţia proclamă egalitatea şanselor de accedere în învăţământul de stat, pe criteriul de competenţă, indiferent de nivel.

Este asigurată, libertatea învăţământului religios dar se consacră caracterul laic al învăţământului de stat **(alin. 6 – 8)**.

În alin. (9) este consacrat dreptul prioritar al părinţilor de a alege sfera de instruire a copiilor.

Acest drept subiectiv al părinţilor este prioritar în raport cu cine şi cu ce alt drept ??? Credem că este necesar ca textul constituţional să fie interpretat în sens larg deoarece în lipsa părinţilor acest drept subiectiv trebuie să revină tutorilor sau altor persoane în grija cărora se află minorii.

Art. 36. – „Dreptul la ocrotirea sănătăţii".

„(1). Dreptul la ocrotirea sănătăţii este garantat.

(2). Minimul asigurării medicale oferit de stat este gratuit.

(3). Structura sistemului naţional de ocrotire a sănătăţii şi mijloacele de protecţie a sănătăţii fizice şi mentale a persoanei se stabilesc potrivit legii organice".

Pactul internaţional relativ la drepturile economice, sociale şi culturale prevede **dreptul persoanei la sănătate fizică şi mentală** precum şi **dreptul persoanei la asigurări sociale.**

În Constituţia Republicii Moldova dreptul la ocrotirea sănătăţii este **garantat**.

Finalitatea acestui drept fundamental constă în asigurarea condiţiilor optime pentru ca cetăţeanul să beneficieze de toate aptitudinile şi capacităţile sale pentru a putea desfăşura o activitate utilă şi pentru a putea participa la activităţile cu caracter politic, cultural, social şi economic.

Legislaţia Republicii Moldova dezvoltă în mod organic aceste prevederi constituţionale dar, din păcate, de multe ori între starea de drept şi realitatea obiectivă se constată discrepanţe considerabil de frapante !!!

Se instituie obligaţia cu caracter constituţional a statului de a asigura profilaxia şi tratamentul maladiilor epidemice sau a celor profesionale; trebuie să se asigure igiena şi sănătatea publică.

Legiuitorul ordinar a reglementat sistemul de asigurări sociale precum şi controlul exercitării profesiunilor medicale şi a activităţilor paramedicale.

Art. 37. – „Dreptul la un mediu înconjurător sănătos".

„(1). Fiecare om are dreptul la un mediu înconjurător neprimejdios din punct de vedere ecologic pentru viaţă şi sănătate, precum şi la produse alimentare şi obiecte de uz casnic inofensive.

(2). Statul garantează fiecărui om dreptul la accesul liber şi la răspândirea informaţiilor veridice privitoare la starea mediului natural, la condiţiile de viaţă şi de muncă, la calitatea produselor alimentare şi a obiectelor de uz casnic.

(3). Tăinuirea sau falsificarea informaţiilor despre factorii ce sunt în detrimentul sănătăţii oamenilor se interzice prin lege.

(4). Persoanele fizice şi juridice răspund pentru daunele pricinuite sănătăţii şi avutului unei persoane ca urmare a unor contravenţii ecologice".

Dreptul al un mediu înconjurător sănătos este organic legat de dreptul la ocrotirea sănătăţii.

De principiu, se recunoaşte oricărei persoane fizice dreptul la un mediu înconjurător sănătos, nepoluat.

Proclamarea acestui principiu – deziderat denotă îndatorirea constituţională a statului de asigura cadrul legislativ în vederea exercitării acestui drept. Aşadar autoritatea deliberativ – legislativă trebuie să adopte legi pentru asigurarea echilibrului ecologic.

Evident, toate subiectele de drept, persoane fizice şi persoane juridice, au obligaţia de a proteja şi de participa, în mod activ, la ameliorarea mediului ambiant.

Fără un echilibru ecologic mediul înconjurător este afectat negativ, fapt ce se răsfrânge asupra sănătăţii şi a calităţii vieţii persoanelor fizice.

Art. 38. – „Dreptul de vot şi dreptul de a fi ales".

„(1). Voinţa poporului constituie baza puterii de stat. Această voinţă se exprimă prin alegeri libere, care au loc în mod periodic prin sufragiu universal, egal, direct, secret şi liber exprimat.

(2). Cetăţenii Republicii Moldova au drept de vot de la vârsta de 18 ani, împliniţi până în ziua alegerilor inclusiv, excepţie făcând cei puşi sub interdicţie în modul stabilit de lege.

(3). Dreptul de a fi aleşi le este garantat cetăţenilor Republicii Moldova cu drept de vot, în condiţiile legii".

Dreptul de vot este **un drept electoral.**

Dreptul de vot este **universal, egal, direct, secret** şi **liber exprimat.**

Este **universal** pentru că cetăţenii Republicii Moldova au dreptul de a vota.

Pentru a vota o persoană fizică trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiţii:

*. să fie cetăţean al Republicii Moldova;

*. să aibă vârsta de cel puţin 18 ani, împliniţi până în ziua alegerilor, inclusiv;

*. să fie în deplinătatea facultăţilor mintale;

*. să aibă aptitudinea morală de a vota.

Ultimele două condiţii comportă anumite discuţii. Astfel, nu se acordă drept de vot debililor şi alienaţilor mintali dacă au fost puşi sub interdicţie prin hotărâre judecătorească definitivă.

De asemenea, nu au aptitudinea morală de a vota persoanele fizice condamnate prin hotărâre judecătorească penală, rămasă definitivă, la pierderea drepturilor electorale.

Persoanele fizice reţinute sau arestate preventiv au dreptul de a vota întrucât beneficiază de prezumţia de nevinovăţie.

Votul este egal – ceea ce reprezintă materializarea în domeniul electoral a principiului egalităţii în drepturi a tuturor cetăţenilor Republicii Moldova. Fiecare cetăţean beneficiază de capacitatea de a exprima **un vot singular** pentru alegerea **unei autorităţi publice**.

Votul este direct în sensul că cetăţenii moldoveni îşi exprimă nemijlocit şi personal acordul sau, după caz, dezacordul cu privire la chestiunea supusă votului.

Votul este secret – ceea ce implică secretizarea manifestării libere a voinţei cetăţenilor Republicii Moldova. Buletinele de vot sunt de aceeaşi formă şi nu prezintă particularităţi ori semne specifice.

Votul este liber exprimat ceea ce înseamnă că cetăţenii moldoveni au prerogativa de participa sau nu la alegeri.

De asemenea, cetăţenii Republicii Moldova dacă participă la alegeri au prerogativa de a-şi manifesta liber şi neîngrădit opţiunea în favoarea unei formaţiuni sau altei formaţiuni politice, în favoarea unuia sau a altuia dintre candidaţii în alegeri.

Dreptul de a fi ales este tot **un drept electoral**. El presupune existenţa dreptului de vot.

Au dreptul de a fi aleşi cetăţenii Republicii Moldova care au drept de vot, în condiţiile prevăzute de lege.

Art. 39. – „Dreptul la administrare".

„(1). Cetăţenii Republicii Moldova au dreptul de a participa la administrarea treburilor publice nemijlocit, precum şi prin reprezentanţii lor.

(2). Oricărui cetăţean i se asigură, potrivit legii, accesul la o funcţie publică".

Articolul supus analizei consacră dreptul cetăţenilor Republicii Moldova de a participa **direct** sau prin **reprezentanţi** la luarea deciziilor politico-etatice.

Alin. (1) prevede acest drept subiectiv fundamental.

Alin. (2) al articolului proclamă dreptul fiecărui cetăţean de a avea acces la o funcţie publică, potrivit dispoziţiilor legale.

Spre deosebire de Constituţia României [art. 37 coroborat cu art. 16 alin. (3) şi art. 40], Constituţia Republicii Moldova nu prevede nici o limitare pentru ocuparea unei funcţii publice eligibile. Totuşi Legiuitorul ordinar are posibilitatea de a institui condiţii sau criterii pentru cetăţenii moldoveni care doresc să acceadă la o funcţie publică.

Surprinde însă lejeritatea cu care Legiuitorul Constituant a înţeles să trateze aceste chestiuni. Nu au fost instituite criterii

de: domiciliu, vârstă etc. care să fie prevăzute în Constituţia ţării. Coroborând art. 38 alin. (3) cu art. 39 alin. (2) – dreptul de a fi ales şi dreptul de administrare – reţinem că, la nivel constituţional cel puţin, exercitarea acestor drepturi este facilă, permisivă.

Art. 40. – „Libertatea întrunirilor".

„Mitingurile, demonstraţiile, manifestările, procesiunile sau orice alte întruniri sunt libere şi se pot organiza şi desfăşura numai în mod paşnic, fără nici un fel de arme."

În cadrul acestui articol Legiuitorul Constituant a prevăzut libertatea cetăţenilor Republicii Moldova de a se întruni.

Constatăm că **art. 40 din Constituţia Republicii Moldova** este aproape identic cu **art. 36 din Constituţia României din 1991 / art. 39 din Constituţia României în anul 2003**.

Practic, în enumerarea formelor de materializare a întrunirilor în Constituţia Republicii Moldova a mai fost introdusă o formă nouă: **manifestările**. În rest textul coincide fiind preluat din Constituţia patriei – mamă, România.

Textul este descriptiv; el enumeră mai multe forme de materializare a întrunirilor, cu caracter exemplificativ. Se precizează că diferitele şi diversele moduri de întrunire sunt libere.

Acestei libertăţi, firesc, i-au fost adăugate şi anumite limitări: desfăşurarea întrunirilor într-un mod paşnic; participanţii la diferitele întruniri să nu poarte arme albe sau arme de foc.

Textul constituţional atât prevede dar credem că este că este necesar să fie explicate două chestiuni: noţiunea de „**întrunire**" şi **categoriile de întruniri.**

Evident, noţiunea de „**întrunire**" nu poate fi explicată prin indicarea unor forme ale sale, aşa cum se prevede în Constituţie.

„**Întrunirea**” – reprezintă o grupare de persoane fizice relativ organizată şi având un caracter temporar. Participanţii trebuie să manifeste un scop comun.

În doctrina Dreptului Constituţional se discută asupra deosebirilor dintre **libertatea întrunirilor** şi **dreptul de asociere**. Dar, deosebirea dintre cele două forme de agregare (**întrunirea** respectiv **asocierea**) este atât de mare încât este de prisos orice comentariu.

Întrunirile pot avea, după caz, **caracter public** sau **caracter privat**.

Considerăm că textul constituţional se referă exclusiv la **întrunirile cu caracter public**. Cum este şi firesc, întrunirile cu caracter privat nu interesează în mod deosebit pe Legiuitorul Constituant.

Art. 41. – „Libertatea partidelor şi a altor organizaţii social – politice”.

„(1). Cetăţenii se pot asocia liber şi în alte organizaţii social-politice. Ele contribuie la definirea şi la exprimarea voinţei politice a cetăţenilor şi, în condiţiile legii, participa la alegeri.

(2). Partidele şi alte organizaţii social-politice sunt egale în faţa legii.

(3). Statul asigură respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale partidelor şi ale altor organizaţii social-politice.

(4). Partidele şi alte organizaţii social-politice care, prin scopurile ori prin activitatea lor, militează împotriva pluralismului politic, a principiilor statului de drept, a suveranităţii şi independenţei, a integrităţii teritoriale a Republicii Moldova sunt neconstituţionale.

(5). Asociaţiile secrete sunt interzise.

(6). Activitatea partidelor constituie din cetăţeni străini este interzisă.

(7). Funcţiile publice ai căror titulari nu pot face din partide se stabilesc prin lege organică.

Art. 41 din Constituţia Republicii Moldova se referă la **dreptul de asociere**. Acest text constituţional se referă la asociaţiile fără scop patrimonial, cu prioritate la partidele politice şi la alte organizaţii social – politice. Scopul acestora se circumscrie politicii şi altor domenii ale vieţii sociale intim legate de politică.

Legiuitorul Constituant nominalizează formele de asociere: partidele politice şi organizaţiile social – politice.

Evident şi partidele politice sunt organizaţii social – politice dar datorită rolului lor deosebit în viaţa publică a ţării au fost menţionate distinct.

Sintagma „organizaţii social – politice" desemnează – credem noi acele organizaţii care au un scop politic.

Legiuitorul Constituant a proclamat egalitatea tuturor asociaţiilor fără scop patrimonial care au legătură cu viaţa politică. Garantarea acestui deziderat se realizează prin reprezentarea drepturilor şi intereselor legitime ale partidelor şi ale altor organizaţii social – politice.

Partidele sau organizaţiile social – politice care nesocotesc principiile constituţionale, care militează contra pluralismului politic, a principiilor Statului de Drept, a suveranităţii şi independenţei (de ce este nominalizată dacă **independenţa** alături de **supremaţie** formează conţinutul suveranităţii ??), a integrităţii teritoriale a statului moldovean sunt declarate neconstituţionale.

Totuşi în Republica Moldova nici un partid politic nu a fost declarat neconstituţional deşi manifestări contra integrităţii teritoriale a ţării realizate cu caracter programat, au existat !!! Dezmembrarea teritoriului republicii, acordarea de statute speciale Găgăuziei şi Transnistriei evidenţiază afirmaţia noastră !!!

Legiuitorul Constituant a interzis asociaţiile cu caracter secret.

Aceasta deoarece organizaţiile sau asociaţiile cu caracter secret nu dau publicităţii platformele lor politice sau scopurile reale ale fiinţării lor. Ele, de regulă, militează împotriva Statului de Drept, a pluralismului politic şi din acest motiv nu se înregistrează în mod legal sau se înregistrează cu scopuri fictive. Se porneşte de la ideea că într-un stat democratic nici o asociaţie care respectă valorile constituţionale nu are motiv să funcţioneze clandestin.

Pe bună dreptate sunt excluşi de la calitatea potenţială de membri ai unui partid politic unele categorii de funcţionari publici.

Constituţia prevede că aceste categorii de funcţionari publici **se stabilesc prin lege organică**.

Credem că firesc ar fi fost ca Legiuitorul Constituant să nominalizeze categoriile de funcţionari publici care nu pot face parte din partidele politice. În acest mod nu s-ar fi lăsat la îndemâna şi capriciile Legiuitorului ordinar stabilirea acestei importante excepţii de la regulă.

În opinia noastră trebuie să fie excluşi de la calitatea potenţială de membri ai unui partid politic următoarele categorii de demnitari şi de funcţionari publici: **judecătorii Curţii Constituţionale, judecătorii, procurorii, membri forţelor armate naţionale** şi **poliţiştii, personalul radioului public şi al televiziunii publice, diplomaţii de carieră, membrii serviciilor de securitate**.

Aceşti demnitari şi funcţionari publici nu pot reprezenta interesele unui partid politic. Ei servesc naţiunea română, din „Republica Moldova", în ansamblu. Pe de altă parte numirea unor astfel de demnitari şi funcţionari publici nu trebuie să fie condiţionată sau grevată de calitatea de membru al unui partid politic.

În sfârşit, Legiuitorul Constituant interzice, activitatea partidelor constituite din cetăţeni străini. Aşa fiind, pot fi membri ai partidelor politice **cetăţeni ai Republicii Moldova bipartizi sau multipartizi (care posedă şi cetăţenia unui alt stat sau care posedă pe lângă cetăţenia Republicii Moldova şi cetăţenia mai multor state străine).**

Este o prevedere normală întrucât exclusiv cetăţenii statului pot şi trebuie să participe la îndeplinirea obiectivelor politice, cu excluderea cetăţenilor străini şi a apatrizilor.

Art. 42. – „Dreptul de a întemeia şi de a se afilia la sindicate".

„(1). Orice salariat are dreptul de a întemeia şi de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

(2). Sindicatele se constituie şi îşi desfăşoară activitatea potrivit cu statutele lor, în condiţiile legii. Ele contribuie la apărarea intereselor profesionale, economice şi sociale ale salariaţilor".

Şi acest drept fundamental se referă la asociaţii fără scop patrimonial numai că, de această dată, textul se referă exclusiv la organizaţiile sindicale.

Statul garantează fiecărui salariat dreptul de a înfiinţa – împreună cu alţi salariaţi – respectiv dreptul de a se afilia la sindicate. Scopul înfiinţării sau al afilierii la sindicate îl reprezintă apărarea interesului sau a intereselor salariatului / salariaţilor.

Aceste interese sunt preponderent cu caracter economic dar nu sunt excluse şi interese din alte domenii ale vieţii sociale: formare continuă şi perfecţionare, culturale, sportive ş.a.

Desigur, formularea din text trebuie interpretată în sens larg. Prin noţiunea de **interese** se înţeleg **atât drepturile subiective** cât şi **interesele legitime ale salariaţilor**. Această

concluzie rezultă, fără echivoc, din formularea textului. Dacă sunt apărate interesele salariaţilor – şi aici ne referim la simplele interese legitime – cu atât mai mult trebuiesc apărate drepturile subiective ale acestora.

Statul recunoaşte activitatea sindicală **dar constituirea** sindicatelor, a organizaţiilor sindicale, în genere, şi **desfăşurarea activităţii** acestora trebuie să se realizeze potrivit statutelor proprii, **în condiţiile prevăzute de lege.** Pentru a fi legal constituit şi pentru a funcţiona legal un sindicat trebuie să respecte dispoziţiile legale pe toată perioada de existenţă a acestuia.

Legiuitorul Constituant nu a menţionat şi domeniile de activitate unde nu se pot înfiinţa organizaţii sindicale.

În aceste condiţii revine Legiuitorului ordinar îndatorirea de a nominaliza aceste domenii.

Art. 43. – „Dreptul la muncă şi la protecţia muncii”.

„(1). Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, precum şi la protecţia împotriva şomajului.

(2). Salariaţii au dreptul la protecţia muncii. Măsurile de protecţie privesc securitatea şi igiena muncii, regimul de muncă al femeilor şi al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repaosul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiţii grele, precum şi alte situaţii specifice.

(3). Durata săptămânii de muncă este de cel mult 40 de ore.

(4). Dreptul la negocieri în materie de muncă şi caracterul obligatoriu al convenţiilor colective sunt garantate.”

Dreptul la muncă reprezintă unul dintre cele mai naturale drepturi ale omului. Este un drept fundamental cu caracter imprescriptibil. Acest drept nu poate fi îngrădit deoarece prin

exercitarea sa omul îşi procură cele necesare traiului (desigur îi exceptăm pe marii capitalişti care dispun de averi fabuloase).

Dreptul la muncă implică alegerea liberă a profesiunii şi alegerea liberă a locului de muncă. Aceste alegeri sunt determinate de stările vocaţionale şi de aptitudinile celor ce doresc să se angajeze şi se concretizează prin aplicarea principiului competenţei profesionale la angajare.

Dreptul la protecţia socială a muncii include: securitatea şi igiena muncii; regimul de muncă al femeilor şi al tinerilor; instituirea salariului minim pe economie; repaosul săptămânal, concediul de odihnă plătit şi prestarea muncii în condiţii grele (deosebite).

Durata normală a zilei de lucru este de cel mult 8 ore, atât timp cât în mod expres se prevede în Constituţie că durata săptămânii de muncă este de cel mult 40 de ore.

Desigur, durata zilei de lucru poate varia dar în medie, adică în ansamblu, ea trebuie să fie de 8 ore.

Statul garantează dreptul la negocieri în materie de muncă precum şi caracterul obligatoriu al convenţiilor (contractelor) colective de muncă. Reţinem totodată, Legiuitorul Constituant nu a precizat în textul constituţional că **la muncă egală, femeile au un salariu egal cu bărbaţii**. Dar acest aspect rezultă implicit din poziţia de egalitate a tuturor cetăţenilor Republicii Moldova, indiferent de sex. Totuşi egalitatea salarizării femeilor şi a bărbaţilor reprezintă o latură a egalităţii în drepturi a cetăţenilor şi de aceea ar fi trebuit înserată în textul constituţional, în mod expres !!!

Dreptul la muncă reflectă însăşi personalitatea umană. El trebuie să se exercite în mod liber, fără constrângeri sau servituţi.

Art. 44. – „Interzicerea muncii forţate”.

„(1). Munca forţată este interzisă.

(2). Nu constituie muncă forţată:

a). serviciul cu caracter militar sau activităţile desfăşurate în locul acestuia de cei care, potrivit legii, nu satisfac serviciul militar obligatoriu;

b). munca unei persoane condamnate, prestată în condiţii normale, în perioada de detenţie sau de libertate condiţionată;

c). prestaţiile impuse în situaţia creată de calamităţi ori de alt pericol, precum şi cele care fac parte din obligaţiile civile normale, stabilite de lege".

Interzicerea muncii forţate reprezintă **un corolar al dreptului la muncă.** Alegerea profesiunii şi a locului de muncă fiind liberă, în mod firesc, munca forţată este interzisă.

Textul constituţional precizează ce activităţi nu constituie muncă forţată.

Aceste activităţi sunt limitativ menţionate în alin. (2) al articolului. Noi nu vom insista asupra lor deoarece sunt clar conturate şi cert determinate.

Reglementările cu caracter constituţional referitoare la interzicerea muncii forţate sunt, în linii generale, în acord cu prevederile Pactului internaţional relativ la drepturile civile şi politice şi cu legislaţia în vigoare în statele membre ale Uniunii Europene.

Nici nu se putea altfel deoarece art. 44 nu reprezintă altceva decât reproducerea art. 39 din Constituţia României adoptată în anul 1991, respectiv art. 42 din Constituţia României revizuită prin legea nr. 429 / 2003.

Art. 45. – „Dreptul la grevă".

„(1). Dreptul la grevă este recunoscut. Grevele pot fi declanşate numai în scopul apărării intereselor profesionale cu caracter economic şi social ale salariaţilor.

(2). Legea stabileşte condiţiile de exercitare a dreptului la grevă, precum şi răspunderea pentru declanşarea nelegitimă a grevelor."

Dreptul la grevă constituie un mijloc de presiune utilizat de salariaţi pentru obţinerea unor condiţii superioare de muncă. El se materializează prin încetarea voluntară a muncii de către salariaţii unităţii economice.

Pentru exercitarea dreptului la grevă trebuie ca subiecţii să aibă o calitate specială, circumstanţială - aceea de **salariaţi**.

Exercitarea dreptului la grevă presupune anumite **limite**. Aceasta în sensul că, deşi textul constituţional nu prevede, trebuiesc asigurate serviciile esenţiale pentru societate.

Legiuitorul ordinar trebuie să stabilească şi să nominalizeze serviciile publice esenţiale pentru societate, precum şi categoriile de funcţionari publici cărora nu le este permis să declare grevă.

Tot el trebuie să legifereze în domeniul răspunderii subiectelor de drept pentru declanşarea nelegitimă a grevelor şi – am spune noi – pentru declanşarea grevelor fără asigurarea serviciilor esenţiale pentru societate.

Art. 46. – „Dreptul la proprietate privată şi protecţia acesteia".

„(1). Dreptul la proprietate privată, precum creanţele asupra statului sunt garantate.

(2). Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă şi prealabilă despăgubire.

(3). Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.

(4). Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracţiuni ori contravenţii pot fi confiscate numai în condiţiile legii.

(5). Dreptul de proprietate privată obligă la respectarea sarcinilor privind protecţia mediului înconjurător şi asigurarea bunei vecinătăţi, precum şi la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii, revin proprietarului.

(6). Dreptul la moştenire a proprietăţii private este garantat".

În alin. (1) se prevede că dreptul de proprietate privată şi creanţele asupra statului sunt garantate. Desigur, legea este aceea care determină în concret conţinutul şi limitele în care se pot exercita aceste drepturi.

Dreptul de proprietate este un drept fundamental al cetăţeanului moldovean şi al omului în general.

Dreptul de proprietate privată presupune exercitarea dezmembrămintelor sale şi utilizarea tuturor atributelor conferite titularului: **posesia, folosinţa** şi **dispoziţia (materială şi juridică).**

În alin. (2) este instituit principiul exproprierii pentru cauză de utilitate publică. Exproprierea nu se poate realiza pentru obţinerea sau pentru satisfacerea unor interese private. De asemenea, când se expropriază pentru cauză de utilitate publică se acordă o despăgubire **prealabilă** şi **justă**.

Pentru a proteja patrimoniul subiectelor de drept s-a prevăzut că averea dobândită în mod licit (legal şi legitim) **nu poate fi confiscată.** Constituantul a introdus o prezumţie de excepţie cu prevedere la bunurile fiecărei persoane fizice sau persoane juridice. Această prezumţie se referă la caracterul licit al dobândirii bunurilor din patrimoniu. Este o prezumţie cu caracter relativ, organele abilitate având dreptul de a produce dovada (proba) contrară (alin. 3).

Se precizează că bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracţiuni ori contravenţii pot fi confiscate în condiţiile prevăzute de lege (alin. 3). Este firesc având în vedere că

infracţiunile şi contravenţiile constituie fapte ilicite, cu grad de pericol social.

Dacă nu s-ar proceda la confiscarea acestor bunuri infractorul sau contravenientul şi-ar spori patrimoniul fără o cauză legitimă.

Legiuitorul Constituant impune anumite **limite** în exercitarea dreptului de proprietate privată: respectarea protecţiei mediului, asigurarea bunei vecinătăţi şi alte îndatoriri nenominalizate stabilite în temeiul legii sau în baza cutumei [(art. 46 alin. (5)].

Garantând dreptul de proprietate privată desigur că Legiuitorul Constituant garantează şi **dreptul la moştenire.**

Dreptul la moştenire (succesiune) – este garantat indiferent dacă succesiunea este **legală** sau **testamentară.**

Proclamarea de principiu a garantării dreptului la succesiune implică detalierea chestiunii în cadrul „**Dreptului succesoral**" care cuprinde textele din legislaţia civilă aceea reglementează în detaliu moştenirea şi formele acesteia [alin. (6)].

În opinia noastră, **proprietatea privată trebuie să fie garantată şi ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular**.

Este garantat – în sensul că autorităţile etatice şi orice subiect de drept trebuie să recunoască dreptul de proprietate privată şi să nu-l stânjenească pe titular în exercitarea acestui drept subiectiv.

Garanţia – rezultă din obligaţia negativă, generală şi universală a tuturor subiectelor de drept de a se abţine de a aduce atingere dreptului subiectiv civil cu caracter patrimonial, real care este dreptul de proprietate privată şi care aparţine titularului. Este garantat deoarece dreptul de proprietate privată este din punct de vedere al gradului de opozabilitate, **un drept absolut**.

Ocrotirea se referă la aptitudinea de a valorifica în justiţie **aceleaşi mijloace procesuale** indiferent dacă titularul dreptului de proprietate privată este statul, unităţile administrativ –

teritoriale, instituţiile bugetare de stat, regiile autonome sau persoane fizice ori persoane juridice de drept privat.

Aşa se explică de ce Legiuitorul Constituant ar trebui să utilizeze expresia „**indiferent de titular**".

De asemenea, în Constituţia ar trebui prevăzută **interzicerea naţionalizării sau a oricărei alte măsuri de trecere silită în proprietatea publică a unor bunuri pe baza apartenenţei sociale, etnice, religioase, politice sau de altă natură discriminatorie a titularilor**.

Ar fi o dispoziţie constituţională extrem de generoasă de natură a asigura securitatea circuitului civil general dar, mai ales, de a concretiza principiile democratice ale Statului de Drept. Credem că o asemenea eventuală dispoziţie ar conduce la evitarea, pe viitor, a luării unor măsuri extreme de natură a afecta patrimoniul subiectelor de drept. Ceea ce, de altfel, s-a întâmplat în Republica S.S. Moldovenească după instaurarea regimului comunist sovietic.

În Constituţie ar trebui înserată prevederea potrivit căreia **pentru lucrări de interes general autoritate publică poate folosi subsolul oricărei proprietăţi imobiliare, cu obligaţia de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantaţiilor sau construcţiilor, precum şi pentru alte daune imputabile autorităţii. Despăgubirile menţionate se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergenţă, prin justiţie**. S-ar conferi, în acest fel, dreptul autorităţii publice de a utiliza subsolul oricărei proprietăţi imobiliare. Aceasta numai în ipoteza efectuării unor „**lucrări de interes general**". Pentru eventualele daune (prejudicii) aduse proprietarului, prin efectuarea lucrărilor, autoritatea publică este obligată să îl despăgubească prin echivalent bănesc. Valoarea despăgubirilor, şi în cazul exproprierii pentru cauză de utilitate publică dar şi în cazul efectuării de lucrări de interes general, se stabileşte de autoritatea publică şi de proprietar pe

cale amiabilă. Dacă sunt neînţelegeri proprietarul s-ar putea adresa instanţei de judecată competente.

Ar trebui prevăzută în Constituţie **aptitudinea cetăţenilor străini şi a apatrizilor de a dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condiţiile rezultate din aderarea Republicii Moldova la Uniunea Europeană şi din alte tratate internaţionale la care Republica Moldova este parte, pe bază de reciprocitate, în condiţiile prevăzute prin lege organică, precum şi prin moştenirea legală.**

Art. 47. – „Dreptul la asistenţă şi protecţie socială".

„(1). Statul este obligat să ia măsuri pentru ca orice om să aibă un nivel de trai decent, care să-i asigure sănătatea şi bunăstarea, lui şi familiei lui, cuprinzând hrana, îmbrăcămintea, locuinţa, îngrijirea medicală, precum şi serviciile sociale necesare.

(2). Cetăţenii au dreptul la asigurare în caz de: şomaj, boală, invaliditate, văduvie, bătrâneţe sau în celelalte cazuri de pierdere a mijloacelor de subzistenţă, în urma unor împrejurări independente de voinţa lor".

Acest text consacră obligaţia statului de a asigura cetăţenilor condiţii decente de viaţă. Luarea măsurilor de dezvoltare economică şi de protecţie socială adecvată constituie obligaţii ale statului, de fapt ale autorităţilor publice.

Prin condiţii decente de viaţă se înţelege asigurarea, de principiu, a hranei, îmbrăcămintei, locuinţei şi a îngrijirii medicale corespunzătoare.

Desigur aceasta nu înseamnă că unii cetăţeni au dreptul de a fi asistaţi continuu, fără a depune cel mai mic efort, trăind din subvenţiile asigurate de societate, adică de personale fizice care muncesc.

Aceasta înseamnă că Republica Moldova **este un stat social** dar nu trebuie scăpat din vedere că întreaga economie (infrastructura) acestui stat este de piaţă, aşa încât şi principiile statului liberal, concurenţial se impun a fi reţinute.

Statul social nu înseamnă asigurarea mijloacelor de trai alcoolicilor, vagabonzilor, persoanelor fizice lipsite de voinţă şi de aptitudini.

Acest principiu generos al Constituţiei Republicii Moldova nu trebuie să afecteze persoanele angajate în muncă care poartă „**povara**" pentru asigurarea bunelor condiţii de trai unor persoane fizice din categoriile anterior nominalizate.

Într-adevăr sunt persoane fizice îndreptăţite la satisfacerea acestei obligaţii din partea statului: şomeri, bătrâni, bolnavi. Lor le este destinat ajutorul societăţii.

Se prevede că cetăţenii moldoveni au dreptul la asigurare în caz de şomaj, boală, invaliditate etc.

Aceste drepturi fundamentale ale cetăţenilor implică îndatorirea autorităţilor publice competente de a le satisface, îndeplinindu-le.

Art. 48. – „Familia".

„(1). Familia constituie elementul natural şi fundamental al societăţii şi are dreptul la ocrotire din partea societăţii şi a statului.

(2). Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimţită între bărbat şi femeie, pe egalitatea lor în drepturi şi pe dreptul şi îndatorirea părinţilor de a asigura creşterea, educaţia şi instruirea copiilor.

(3). Condiţiile de încheiere, de desfacere şi de nulitate a căsătoriei se stabilesc prin lege.

(4). Copiii sunt obligaţi să aibă grijă de părinţi şi să le acorde ajutor".

Căsătoria este liber consimţită. Bărbatul şi femeia au dreptul fundamental de a se căsători, de la vârsta prevăzută în dispoziţiile legale.

Căsătoria se întemeiază pe **egalitatea dintre soţi** care reprezintă o situaţie particulară a principiului egalităţii tuturor cetăţenilor Republicii Moldova.

Soţii, în egală măsură, au dreptul şi obligaţia de a asigura creşterea, educaţia şi instruirea (învăţătura) copiilor. Acest drept / obligaţie se concretizează atât în raport cu copiii rezultaţi din căsătorie cât şi în raport cu copiii rezultaţi din afara căsătoriei. **Egalitatea în drepturi a celor două categorii de copii (din căsătorie respectiv din afara căsătoriei) ar trebui să devină un principiu explicit formulat în Constituţia Republicii Moldova.**

Legislaţia civilă (Codul Familiei) reglementează în amănunt condiţiile de încheiere, de desfacere şi de nulitate a căsătoriei. Din acest motiv Legiuitorul Constituant face trimitere la lege cu privire la aceste aspecte.

Este înserată obligaţia copiilor de a avea grijă de părinţii lor şi de a le acorda ajutor. Este vorba de susţinerea morală şi materială a părinţilor de către copii.

Cu privire la susţinerea materială câteva precizări credem că sunt utile. **Părinţii trebuie să se afle în stare de nevoie** pentru a beneficia de ajutorul material al copiilor lor (majori, desigur). Această stare de nevoie nu se prezumă, ea trebuie dovedită.

Descendenţii de gradul I – **copii majori** – au obligaţia de ajutorare a părinţilor aflaţi în nevoie fără a neglija întreţinerea datorată propriilor lor copii minori sau majori aflaţi în continuare de studii. De asemenea, nu trebuie neglijată obligaţia de ajutorare reciprocă a soţilor pe parcursul căsătoriei.

Proclamaţia din alin. (1) al articolului supus analizei nu comportă comentarii. Este apropiată ideologiei socialismului sovietic totalitar.

Art. 49. – „Protecţia familiei şi a copiilor orfani”.

„(1). Statul facilitează, prin măsuri economice şi prin alte măsuri, formarea familiei şi îndeplinirea obligaţiilor ce îi revin.

(2). Statul ocroteşte maternitatea, copiii şi tinerii, stimulând dezvoltarea instituţiilor necesare.

(3). Toate preocupările privind întreţinerea, instruirea şi educaţia copiilor orfani şi a celor lipsiţi de ocrotirea părinţilor revin statului şi societăţii. Statul stimulează şi sprijină activitatea de binefacere faţă de aceşti copii”.

Acest text constituţional proclamă obligaţia statului de a sprijini prin diverse măsuri, în special cu caracter economic, căsătoria tinerilor (formarea familiei) şi procrearea, naşterea de descendenţi în cadrul familiei, creşterea şi educarea tinerelor generaţii în sânul familiilor.

Statul se obligă la crearea unor instituţii etatice prin intermediul cărora să fie ocrotită maternitatea şi să asigure ocrotirea copiilor şi a tinerilor.

În privinţa copiilor orfani se menţionează că instruirea şi educaţia acestora precum şi a copiilor lipsiţi – din diferite motive – de ocrotirea părinţilor reprezintă o obligaţie, care revine statului şi societăţii, în ansamblu.

Dispoziţia din alin. (3) este necesară în scopul ocrotirii acestor categorii de minori.

Art. 50. – „Ocrotirea mamei, copiilor şi a tinerilor”.

„(1). Mama şi copilul au dreptul la ajutor şi ocrotire specială. Toţi copiii, inclusiv cei născuţi în afara căsătoriei, se bucură de aceeaşi ocrotire socială.

(2). Copiii şi tinerii se bucură de un regim special de asistenţă în realizarea drepturilor lor.

(3). Statul acordă alocaţiile necesare pentru copii şi ajutoare pentru îngrijirea copiilor bolnavi ori handicapaţi. Alte forme de asistenţă socială pentru copii şi tineri se stabilesc prin lege.

(4). Exploatarea minorilor, folosirea lor în activităţi care le-ar dăuna sănătăţii, moralităţii sau care le-ar pune în primejdie viaţa ori dezvoltarea morală sunt interzise.

(5). Autorităţile publice asigură condiţii pentru participarea liberă a tinerilor la viaţa socială, economică, culturală şi sportivă a ţării".

Constituţia garantează acestor categorii de persoane fizice un **regim special de protecţie si de asistenţă**.

Mama şi copilul beneficiază de ocrotire specială şi de ajutor din partea societăţii.

Din nefericire, **Legiuitorul Constituant nu a prevăzut o limită de vârstă sub care minorii să nu poată fi angajaţi ca salariaţi**. Chiar dacă în **dreptul obiectiv (pozitiv)** există o astfel de prevedere, considerăm că era imperios necesar ca această reglementare să capete un caracter constituţional.

Sunt precizate măsurile adoptate dar şi obligaţiile care revin statului: acordarea de ajutoare, alocaţii etc. Legiuitorul ordinar poate stabili şi alte forme de sprijin pentru copii şi tineri.

Se interzice exploatarea minorilor precum şi folosirea acestora la activităţi care le-ar dăuna sănătăţii sau moralităţii ori le-ar pune în pericol viaţa sau normala dezvoltare fizică şi psihică.

Statul este dator să protejeze şi să încurajeze participarea tinerilor la activităţile din toate domeniile sociale.

Art. 51. – „Protecţia persoanelor handicapate”.

„(1). Persoanele handicapate beneficiază de o protecţie specială din partea întregii societăţi. Statul asigură pentru ele condiţii normale de tratament, de readaptare, de învăţământ, de instruire şi de integrare socială.

(2). Nimeni nu poate fi supus nici unui tratament medical forţat, decât în cazurile prevăzute de lege.”

Acest drept fundamental se referă la persoanele fizice cu dizabilităţi, defavorizate fizic sau psihic. Aceste persoane fizice au dreptul de a beneficia de protecţie specială. Obligaţia corelativă cu caracter constituţional, fundamental, revine autorităţilor şi instituţiilor publice competente.

Cu excepţia cazurilor prevăzute de legislaţie nici o persoană fizică nu poate fi supusă unui tratament medical forţat. Este o prevedere menită a garanta realizarea curelor exclusiv cu consimţământul prealabil al persoanei şi pentru a se evita tratamentele şi intervenţiile chirurgicale experimentale.

Art. 52. – „Dreptul de petiţionare”.

„(1). Cetăţenii au dreptul să se adreseze autorităţilor publice prin petiţii formulate numai în numele semnatarilor.

(2). Organizaţiile legal constituite au dreptul să adreseze petiţii exclusiv în numele colectivelor pe care le reprezintă”.

Dreptul de petiţionare constituie un drept subiectiv garanţie pentru cetăţenii Republicii Moldova.

Au dreptul de a petiţiona cetăţenii moldoveni şi persoanele juridice legal constituite pe teritoriul Republicii Moldova.

Persoanele fizice trebuie să semneze petiţiile formulate către autorităţile publice; persoanele juridice pot adresa petiţii – prin reprezentanţii lor legali – exclusiv în numele colectivelor pe care le reprezintă.

Pentru a se asigura în mod efectiv dreptul de petiţionare Legiuitorul Constituant ar fi trebuit să prevadă scutirea de taxă a petiţiilor.

La orice petiţie adresată fiecare autoritate publică trebuie să răspundă. Condiţiile şi termenul pentru trimiterea răspunsului cad în sarcina Legiuitorului ordinar, care reglementează aceste situaţii prin lege.

De asemenea, Legiuitorul ordinar trebuie să reglementeze responsabilităţile care revin funcţionarilor publici pentru încălcarea dispoziţiilor legale privitoare la termenele şi condiţiile în care răspunsul trebuie redactat şi înaintat petentului.

Răspundere trebuie să existe şi pentru funcţionarul public care cu intenţie sau din neglijenţă şi-a îndeplinit necorespunzător îndatoririle de serviciu, fapt ce a determinat exercitarea dreptului de petiţionare de către subiectul de drept nemulţumit.

Art. 53. – „Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică”.

„(1). Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

(2). Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârşite în procesele penale de către organele de anchetă şi instanţele judecătoreşti".

Autorităţile publice răspund: **dacă emit un act administrativ care vatămă drepturile unui subiect de drept; dacă nu soluţionează, în termenul prevăzut de lege, o cerere adresată de o persoană** şi **pentru prejudiciile cauzate de erorile judiciare exclusiv în procesele penale**.

Persoana prejudiciată poate solicita: **recunoaşterea dreptului pretins; anularea actului** şi **repararea, adică acoperirea, prejudiciului.**

Cetăţeanul trebuie să justifice dreptul solicitat (drept subiectiv, evident) şi să producă actul, emis de autoritatea publică, generator de prejudicii.

Cu privire la răspunderea pentru erorile judiciare ea se circumscrie doar proceselor penale.

Credem că la o eventuală modificare a Constituţiei ar fi necesară revizuirea textului în sensul că este necesar ca statul să răspundă pentru erorile judiciare săvârşite în orice fel de procese: penale, civile, administrative.

Dacă se constată eroarea judiciară statul îl despăgubeşte pe cel vătămat.

Răspunderea judecătorilor şi a procurorilor ar trebui să fie angajată dacă aceştia şi-au exercitat atribuţiile specifice funcţiei fie **cu rea-credinţă**, fie **cu gravă neglijenţă.**

Judecătorii şi / sau procurorii trebuie să răspundă patrimonial faţă de stat deoarece statul se subrogă în locul şi în dreptul celui vătămat şi care a fost despăgubit.

Art. 54. – „Restrângerea exerciţiului unor drepturi sau al unor libertăţi”.

„(1). În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului şi cetăţeanului.

(2). Exerciţiul drepturilor şi libertăţilor nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internaţional şi sunt necesare în interesele securităţii naţionale, integrităţii teritoriale, bunăstării economice a ţării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă şi infracţiunilor, protejării drepturilor, libertăţilor şi demnităţii altor persoane, împiedicării divulgării informaţiilor confidenţiale sau garantării autorităţii şi imparţialităţii justiţiei.

(3). Prevederile alin. (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20 – 24.

(4). Restrângerea trebuie să fie proporţională cu situaţia care a determinat-o şi nu poate atinge existenţa dreptului sau a libertăţii”.

Limitarea sau restrângerea unor drepturi sau libertăţi trebuie **să fie prevăzută expres de lege (practic, de Legea fundamentală)** şi **să fie realizată în scopul satisfacerii unor interese publice, generale.**

Limitările prevăzute au **un caracter de excepţie.** Situaţiile care impun restrângerea unor drepturi sau a unor libertăţi fundamentale sunt expres nominalizate de Legiuitorul Constituant în alin. (2).

Aceste situaţii, limitativ prevăzute, realizează condiţia legitimării restrângerii dreptului sau a libertăţii fundamentale.

Alin. (4) precizează că ceea ce se restrânge nu este dreptul subiectiv fundamental sau libertatea fundamentală ci **exercitarea acestora**. Restrângerea exercitării dreptului sau a libertăţii **nu pune în discuţie însăşi existenţa acestora**.

Restrângerea drepturilor sau a libertăţilor fundamentale trebuie să aibă **un caracter nediscriminatoriu**.

Legiuitorul Constituant a menţionat expres în alin. (3) din articolul analizat că nu este posibilă restrângerea drepturilor fundamentale proclamate în art. 20 – 24, respectiv: accesul liber la justiţie (art. 20); prezumţia nevinovăţiei (art. 21); neretroactivitatea legii (art. 22); dreptul fiecărui om de a-şi cunoaşte drepturile şi îndatoririle (art. 23) şi dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică (art. 24).

Facem precizarea că art. 22 din Constituţia Republicii Moldova nu se referă la un drept fundamental; neretroactivitatea legii constituie un principiu fundamental de drept care are însă înrâurire asupra drepturilor subiective ale persoanei fizice.

CAP. III.: ÎNDATORIRILE FUNDAMENTALE

Art. 55. – „Exercitarea drepturilor şi a libertăţilor”.

„Orice persoană îşi exercită drepturile şi libertăţile constituţionale cu bună-credinţă, fără să încalce drepturile şi libertăţile altora”.

Se recunoaşte aptitudinea exercitării drepturilor şi a libertăţilor fundamentale dacă acest exerciţiu se realizează cu bună-credinţă.

Buna-credinţă, în această ipoteză, se referă la respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale celorlalte subiecte de drept.

Evident, dacă drepturile şi libertăţile fundamentale ale altor persoane sunt încălcate sau nerecunoscute de o terţă persoană, aceasta înseamnă că respectivul îşi exercită drepturile în mod abuziv. Abuzul de drept nu poate constitui un temei legitim, pentru recunoaşterea încălcării drepturilor (fundamentale sau simple drepturi subiective) altor persoane, fie ele cetăţeni moldoveni, cetăţenii străini sau apatrizi.

Art. 56. – „Devotamentul faţă de ţară”.

„(1). Devotamentul faţă de ţară este sacru.

(2). Cetăţenii cărora le sunt încredinţate funcţii publice, precum şi militării, răspund de îndeplinirea cu credinţă a obligaţiilor ce le revin şi, în cazurile prevăzute de lege, despre jurământul cerul de ea”.

Între cetăţeanul moldovean şi statul moldovenesc există o legătură organică, firească.

Cetăţenii moldoveni fiind născuţi şi crescuţi în mijlocul poporului român din străvechea Basarabie, fiind educaţi în

spiritul cinstirii memoriei străbunilor noştri, fiind conştienţi că aparţin naţiunii noastre române au obligaţia de devotament şi de fidelitate faţă de ţară.

Faţă de care stat au obligaţii de devotament şi de fidelitate ? O întrebare grea care comportă un răspuns nuanţat.

Cetăţenii moldoveni trebuie să fie fideli şi să manifeste devotament în raport cu statul moldovean. Dar dacă autorităţile Republicii Moldova intră în conflict cu România, cetăţenii „moldoveni" trebuie să fie fideli patriei – mamă, România.

Argumente:

*. înaintaşii lor, bunici, părinţi au fost cetăţeni ai Regatului României;

*. comunitatea de limbă, de obiceiuri, de interese, factura psihologică comună a tuturor românilor de la Tisa la Nistru;

*. istoria noastră comună;

*. conştiinţa că „moldovenii" nu constituie un popor sau o naţiune distinctă ci doar o parte componentă a naţiunii române şi poporului român;

*. unitatea indestructibilă politico – geografică a vechii Ţări a Moldovei care constituie o parte componentă a Marii României;

*. conştientizarea ideii că numai într-o România unită între vechile sale hotare românii basarabeni pot să-şi făurească un viitor luminos, lipsit de asuprire naţională.

Fidelitatea faţă de ţară, faţă de naţiunea română, faţă de memoria înaintaşilor este sfântă.

Trădarea nu presupune „**denunţarea**" unui sistem social politic; ea implică abdicarea de la sacrul ideal al respectului faţă de neamul românesc şi faţă de mult încercata noastră ţară.

Firesc, cetăţenii care exercită funcţii publice şi militarii trebuie să depună jurământ faţă de Patrie.

Deci, **juridic** devotamentul şi fidelitatea cetăţenilor se cuvine Republicii Moldova iar **moral, efectiv şi legitim**

devotamentul cetăţenilor Republicii Moldova se cuvine României ca fiind Patria comună a tuturor românilor, fie ei moldoveni, munteni, olteni, dobrogeni, transilvăneni etc.

Art. 57. – Apărea patriei.

„(1). Apărarea Patriei este un drept şi o datorie sfântă a fiecărui cetăţean.

(2). Serviciul militar este satisfăcut în cadrul forţelor militare, destinate apărării naţionale, pazei frontierei şi menţinerii ordinii publice, în condiţiile legii".

Îndatorirea de apărare a ţării aparţine tuturor cetăţenilor moldoveni. Prestarea jurământului militar semnifică fidelitate faţă de naţiunea română din Republica Moldova şi obligă la adoptarea unei conduite exemplare.

Art. 58. – Contribuţii financiare.

„(1). Cetăţenii au obligaţia să contribuie, prin impozite şi taxe, la cheltuielile publice.

(2). Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure aşezarea justă a sarcinilor fiscale.

(3). Orice alte prestaţii sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege".

Textul constituţional precizat instituie obligaţia cetăţenilor Republicii Moldova de a contribui la cheltuielile publice, prin plata de taxe şi impozite. Se instituie o obligaţie şi pentru autorităţile publice concretizată în aşezarea justă, motivată, a sarcinilor fiscale.

Cu excepţia prestaţiilor impuse prin lege, pentru situaţii excepţionale, orice alt tip de prestaţii sunt interzise.

Art. 59. – „Protecţia mediului înconjurător şi ocrotirea monumentelor”.

„Protecţia mediului înconjurător, conservarea şi ocrotirea monumentelor istorice şi culturale constituie o obligaţie a fiecărui cetăţean”.

Textul constituţional se referă explicit la obligaţia cetăţenilor Republicii Moldova de a proteja, conserva şi ocroti mediul înconjurător şi monumentele istorice şi culturale.

În acest mod se asigură standardele de calitate a vieţii şi protejarea sănătăţii cetăţenilor statului şi, totodată, se prezervează istoria şi tradiţiile, amintirea vie a marilor noştri oameni de stat şi de cultură.

Titlul III: Autorităţile publice

Titlul III al Constituţiei Republicii Moldova intitulat „**Autorităţile publice**” este structurat astfel:

Cap. IV. - Parlamentul; Cap. V. – Preşedintele Republicii Moldova; Cap. VI. – Guvernul; Cap. VII. – Raporturile Parlamentului cu Guvernul; Cap. VIII. – Administraţia Publică; Cap. IX. – Autoritatea judecătorească (art. 60 – art. 125).

Vom analiza acest titlu pornind, în primul rând, de la instituţiile şi autorităţile publice supuse analizei.

CAP. I.: PRINCIPIUL SEPARAŢIEI ŞI ECHILIBRULUI PUTERILOR ÎN STAT.

Ca şi Statul, de altfel, **puterea publică** privită ca un raport între guvernanţi şi guvernaţi se află în preocupările filozofilor, juriştilor şi politologilor.

Având în vedere tema lucrării de faţă ne interesează mai puţin dezvoltarea şi afirmarea principiului separaţiei şi echilibrului puterilor etatice. Ceea ce ne interesează însă este transpunerea acestui principiu în Legea fundamentală a Republicii Moldova, în Constituţia acestui stat.

Constituţia Republicii Moldova a asigurat realizarea fundamentelor Statului de Drept în această ţară.

Art. 6 din Constituţia Republicii Moldova intitulat „**Separaţia şi colaborarea puterilor**” consacră existenţa celor trei puteri – **legislativă**, **executivă** şi **judecătorească** – care sunt separate şi colaborează în exercitarea prerogativelor ce le revin. Introducerea acestei norme juridice constituţionale are menirea de a garanta fiinţarea principiului separaţiei şi al echilibrului puterilor în stat în organizarea politico – juridică a Statului moldovenesc contemporan.

Fără îndoială, înserarea în mod expres a acestui principiu în Legea fundamentală împiedică orice „tentativă" de monopolizare a puterii etatice de către un organ sau de o categorie de organe etatice în dauna altor „puteri" constituite în stat.

Aşa cum am mai avut ocazia să precizăm puterea de stat este unică ceea ce implică faptul că şi forţa de constrângere etatică este, de asemenea, unică. Acest aspect rezultă şi din dispoziţiile art. 2 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova care prevede: „Suveranitatea naţională aparţine poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct şi prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituţie".

În consecinţă, autorităţile publice constituite în „puteri" ale statului exercită anumite funcţii cu caracter etatic: **funcţia legislativă, funcţia executivă şi funcţia jurisdicţională**.

Deci, puterea etatică fiind unică şi indivizibilă se manifestă prin intermediul celor trei funcţii nominalizate anterior.

Credem că nu protejarea eventuală a puterii unice a statului ar face ineficientă separaţia puterilor. Dimpotrivă ! Înlocuirea noţiunii de „putere" cu cea de „**funcţie**" ar rezolva fără inconveniente această chestiune.

Dar trebuie precizat că principiul separaţiei / echilibrului „puterilor" etatice întâmpină anumite dificultăţi în jocul partidelor politice, pe scena politică contemporană.

Astfel, politic vorbind elementul cheie al sistemului constituţional este reprezentat de relaţia dintre „majoritatea politică" şi „minoritatea politică", sau altfel spus de corelaţia dintre „putere", în sensul de guvernanţi; şi „opoziţie".

De principiu, partidul sau coaliţia de partide care a câştigat majoritatea fotoliilor parlamentare formează şi guvernul.

În aceste condiţii, guvernul fiind o emanaţie a majorităţii parlamentare este greu de acceptat o separaţie între legislativ şi executiv. Mai curând „separaţia" se manifestă între guvernanţi şi opoziţia parlamentară.

Principiul constituţional al separaţiei şi echilibrului puterilor nu-şi pierde importanţa, jocul politic în configurarea concretă a puterii neavând aptitudinea de a-l altera.

Se mai apreciază în doctrină că între legislativ şi executiv nu poate exista echilibru şi cu atât mai puţin separaţie, deoarece autorităţile executive duc la îndeplinire în mod concret, adică execută, legile elaborate de autoritatea legiuitoare.

Or, executivul nu poate fi pus pe picior de egalitate cu „creatorul" normelor juridice.

În întărirea acestui punct de vedere a venit însăşi Legiuitorul Constituant care a precizat (sau a tranşat !!) în art. 60 alin. (1) din Constituţie: „Parlamentul **este organul reprezentativ suprem** al poporului Republicii Moldova şi unica autoritate legislativă a statului."

Considerăm că din interpretarea literală, pur gramaticală, a textului indicat rezultă că **parlamentul** este **suprem** în privinţa reprezentativităţii „poporului moldovean" iar nu în raport cu celelalte categorii de organe care exercită funcţii distincte în stat. Aceasta nu înseamnă că înţelegem să diminuăm în vreun fel rolul şi locul autorităţii deliberativ – legislative în cadrul Republicii Moldova.

Cel mai pregnant separaţia puterilor se identifică, dacă ne raportăm la Parlament, în relaţia cu Autoritatea judecătorească.

Deşi dispune de mijloace de control multiple autoritatea legiuitoare nu poate fi „supremă" în raport cu instanţele judecătoreşti, acestea din urmă fiind independente.

Faptul că Parlamentul edictează normele juridice obligatorii pentru judecători nu reprezintă o relaţie dependenţă deoarece legile sunt general – obligatorii având incidenţă asupra tuturor subiectelor de drept, inclusiv asupra membrilor autorităţii deliberativ – legislative.

*

* *

Nu este locul de a detalia pârghiile şi mecanismul de control de care dispun autorităţile publice constituite de stat. Trebuie însă remarcat că principiul separaţiei şi echilibrului puterilor, expus prevăzut în Legea fundamentală, nu reprezintă o simplă retorică sau, şi mai rău, o „lozincă".

*

* *

În doctrina de drept constituţional se apreciază că puterea publică (conferită autorităţilor publice), prin intermediul căreia se exteriorizează voinţă Statului **este o putere politică**.

Desigur, puterea publică prin natura sa este o putere politică dar acest aspect trebuie nuanţat câtă vreme este vorba de Autoritatea judecătorească.

Poate autoritatea (puterea) judecătorească să exercite prin funcţia sa jurisdicţională o putere politică ?

Vrând, nevrând puterea judecătorească exercită **o funcţie publică, deci politică**, materializată exclusiv prin faptul aplicării normelor juridice în vigoare.

Cum normele juridice exprimă o atitudine politică a majorităţii parlamentare, instanţele judecătoreşti fiind „obligate" să aplice aceste legi, desfăşoară o funcţie publică, politică, mediată.

Acest aspect nu are nimic în comun cu manifestările politice sau cu ideea sprijinirii unei formaţiuni politice de către autoritatea judecătorească.

Puterea aşa-zis „**politică**" a autorităţii judecătoreşti nu se identifică cu puterea publică, cu evident caracter politic, manifestată de autoritatea, deliberativ – legislativă sau de autoritatea executivă a statului.

Poate din această cauză Montesquieu, „creatorul" [6)] teoriei separaţiei puterilor etatice considera autoritatea (puterea) judecătorească ca fiind „nulă" într-o anumită măsură.

Nefiind părtaşă la realizarea „jocurilor politice", îndepărtată de la luarea deciziilor majore în viaţa politică a Statului, autoritatea judecătorească capătă atribuţii sporite prin contrabalansarea „**democraţiei politice**" a majorităţii parlamentare şi implicit a autorităţii guvernamental – executive prin intermediul „**democraţiei juridice**" specifică **Statului de Drept**.

Aceasta reprezintă revanşa puterii judecătoreşti deoarece membrii ei, **judecătorii**, constituie cheia de boltă a întregului edificiu al Statului de Drept.

Cum potrivit art. 1 alin. (3) din Constituţie „Republica Moldova este un stat de drept...", Legiuitorul Constituant a acceptat teza „democraţiei juridice" alături de democraţia politică majoritară de factură parlamentară.

Din acest punct al raţionamentului rezultă, în mod logic, o teză de care politicienii – în ansamblu şi de pe orice meridian – se tem: posibilitatea realizării unui guvernământ al autorităţii judecătoreşti sau, mai corect, posibilitatea realizării unui guvernământ al judecătorilor.

[6)] Separaţia puterilor a fost teoretizată prima dată de filozoful Aristotel.

De aici construcţia devine apocaliptică: decăderea politicii, supremaţia Dreptului, înglobarea ştiinţelor politice în Dreptul Public şi mai ales posibilitatea „confiscării" locului şi rolului jucat de politicieni de către juriştii publicişti (specializaţi în Dreptul Public).

Efectul acceptării democraţiei juridice, a principiilor Statului de Drept de către Adunarea Constituantă este reprezentat, în mod indubitabil, de apariţia în „peisajul" constituţional moldovenesc a Curţii Constituţionale.

Această instituţie nu este încadrată nici în autoritatea legislativ – deliberativă şi nici în puterea judecătorească.

Verificând conformitatea unei norme juridice cu dispoziţiile constituţionale şi având aptitudinea de a declara respectiva lege ca fiind neconstituţională, Curtea Constituţională este un legislator negativ. În consecinţă, ea invalidează voinţa democraţiei politice majoritare instituind o democraţie juridică.

Dar Curtea Constituţională nu este parte componentă a autorităţii judecătoreşti !!! Având dublă natură, atât politică cât şi juridică, această autoritate dă o grea lovitură principiului clasic al separaţiei şi echilibrului puterilor constituie în stat.

Instituirea Curţii Constituţionale în Republica Moldova, având ca principală menire asigurarea controlului constituţionalităţii legilor adoptate de Parlament, după modelul mai multor state europene, inclusiv România, reprezintă, în opinia noastră, neîncrederea Legiuitorul Constituant în instanţele judecătoreşti de drept comun şi în mod deosebit în instanţa supremă – Curtea Supremă de Justiţie.

Curtea Constituţională a Republicii Moldova interferează atât cu autoritatea legislativă cât şi cu autoritatea judecătorească.

Astfel, ea nu crează Dreptul pozitiv (obiectiv) şi statuează pe baza unei proceduri prestabilite asupra constituţionalităţii normelor juridice. Aceste aspecte apropie Curtea Constituţională de autoritatea judecătorească. Chiar şi modul de organizare şi funcţionare a Curţii Constituţionale este propriu puterii judecătoreşti. Dar, Curtea Constituţională deşi nu legiferează pronunţă decizii care au efecte erga omnes fiind opozabile tuturor subiectelor de drept din Republica Moldova. Totodată, deciziile Curţii Constituţionale au caracter general – obligatoriu pe teritoriul statului moldovean şi în raport cu subiectele de drept, inclusiv cu autorităţile etatice.

Caracterele deciziilor Curţii Constituţionale apropie această instituţie de autoritatea deliberativ – legislativă.

Iată de ce judecătorii de la instituţiile de drept comun nu au posibilitatea „participării" la jocul politic.

Contraponderea democraţiei politice – concretizată în democraţia juridică nu se află în mâinile lor ci constituie „**apanajul**" judecătorilor Curţii Constituţionale.

Exclusiv judecătorii Curţii Constituţionale, în calitatea lor de apărători ai Constituţiei Republicii Moldova, pot înfrâna eficient puterea legislativă, ca autoritate care monopolizează mecanismul creării Dreptului pozitiv, a legislaţiei.

Pentru ceilalţi judecători actul normativ – juridic, în vigoare, nu este nici rău, nici bun – **este LEGE**, cât timp nu s-a constatat neconstituţionalitatea sa.

*

* *

Cu sinceritate credem că fundamentarea şi edificarea Curţii Constituţionale a fost şi este de natură a schimba modul tradiţional de înţelegere şi de interpretare a principiului juridic, politic şi constituţional al separaţiei şi echilibrului puterilor constituite în statul moldovenesc contemporan.

*
* *

Discutam într-un alineat anterior despre lipsa de încredere a Legiuitorului Constituant în capacitatea instanţelor ordinare de a efectua controlul constituţionalităţii legilor. Aceasta nu presupune în mod automat o minimalizare a rolului puterii (autorităţii) judecătoreşti. Dimpotrivă, justiţia constituţională fiind o jurisdicţie specială, având ca obiect asigurarea conformităţii Dreptului pozitiv (obiectiv) cu normele juridice fundamentale cuprinse în Constituţie, urmează modelul dezvoltat pe continentul european.

Curtea Constituţională constituie o „**putere**" independentă în statul moldovenesc, distinctă de celelalte trei „**clasice**" puteri constituite şi fundamentate pe temeiul principiului separaţiei şi echilibrului puterilor publice.

CAP. II.: AUTORITATEA DELIBERATIV-LEGISLATIVĂ. PARLAMENTUL REPUBLICII MOLDOVA.

În cadrul Titlului III din Constituţia Republicii Moldova cap. IV este consacrat reglementării Parlamentului (art. 60 - art. 76). Acest capitol cuprinde secţiunea 1 - „Organizare şi funcţionare"; secţiunea a 2-a - „Statutul deputaţilor" şi secţiunea a 3-a - „Legiferarea".

Conform dispoziţiilor constituţionale parlamentul nou ales se întruneşte la convocarea Preşedintelui Republicii Moldova în termen de cel mult 30 de zile de la alegeri [art. 63, alin. (2) din Constituţie].

Parlamentul este ales prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat de către cetăţenii, cu drept de vot, ai Republicii Moldova.

Parlamentul Republicii Moldova este unicameral fiind compus din 101 deputaţi. În legătură cu structura Parlamentului Republicii Moldova se constată că aceasta este unicamerală.

Constituantul „moldovean" ar putea pe viitor îmbrăţişa ideea tradiţională consacrată în România referitoare la alcătuirea autorităţii deliberativ-legislative. În acest sens nu este exclus ca Parlamentul Republicii Moldova sa aibă pe viitor o structură bicamerală.

În doctrina Dreptului Constituţional a fost acreditată ideea că structura bicamerală a Parlamentului se impune în statele federale. Într-adevăr, în ţările care din punct de vedere a structurii de stat sunt federale (federative), parlamentul federal este alcătuit din **două camere: Camera joasă sau populară** care reprezintă cetăţenii, poporul şi respectiv **Camera superioară sau înaltă** care reprezintă statele federate care alcătuiesc statul federal.

În aceste condiţii s-a considerat că în statele unitare nu se justifică existenţa unui parlament bicameral.

Noi nu dorim să fim partizani bicameralismului sau monocameralismului în Republica Moldova. Trebuie însă să observăm că extinderea frontierelor Uniunii Europene aduce în discuţie o temă rămasă încă nerezolvată, în principiu. Este vorba de constituirea euroregiunilor pe teritoriul statului moldovenesc.

Ar fi de preferat, opinăm noi, ca în Camera Superioară, în Senat, să fie reprezentate regiunile de dezvoltare deja consfinţite sau aflate în stadiul de proiect. Desigur, se impune o diferenţiere accentuată a competenţelor celor două ipotetice Camere în sensul că Senatul ar trebui să devină efectiv o Cameră ponderatoare, de reflecţie, care să cenzureze potenţialul avânt al Camerei inferioare.

În aceste condiţii este evident că, în structura bicamerală, Camera inferioară trebuie să constituie motorul, forţa motrice a întregii activităţi cu caracter legislativ.

În Camera superioară ar putea fi reprezentate şi unităţile administrativ-teritoriale precum şi unităţile teritoriale cu statul special (Găgăuzia şi Transnistria).

În alte condiţii exponenţii curentului monocameralismului au câştig de cauză deoarece existenţa celor două Camere, deşi tradiţional consacrată în patria-mamă, România, este de natură a frâna procesul complex deliberativ-legislativ în mod nejustificat.

În ipoteticul sistem bicameralist ar fi mai puţin importantă realizarea echilibrului prin contrapunerea unei Camere către cealaltă Cameră, cât asigurarea unei reale specializări a fiecăreia dintre Camere, în accelerarea asigurării celebrităţii adoptării legilor.

Potrivit dispoziţiilor art. 60 din Constituţia Republicii Moldova parlamentul este organul reprezentativ suprem al

poporului Republicii Moldova şi unica autoritate legislativă a statului. Ele este compus din 101 deputaţi.

Sintetizând dispoziţiile Legii fundamentale consacrate analizei Parlamentului Republicii Moldova precizăm următoarele:

Conform dispoziţiilor constituţionale Parlamentul nou ales se întruneşte la convocarea Preşedintelui Republicii Moldova, în cel mult 30 de zile de la alegeri (art. 63 alin. (2) din Constituţie).

Preşedintele Parlamentului este ales prin vot secret, cu majoritatea voturilor deputaţilor aleşi, pe durata mandatului Parlamentului.

Vicepreşedinţii Parlamentului Republicii Moldova se aleg la propunerea Preşedintelui Parlamentului, cu consultarea fracţiunilor parlamentare.

Este necesar ca fiecare mandat de parlamentar să fie validat. O Comisie specială de validare a mandatelor deputaţilor trebuie aleasă în prima şedinţă şi trebuie să respecte configuraţia politică a Parlamentului.

Parlamentul trebuie să fie legal constituit după validarea a 2/3 din numărul total al mandatelor de deputat.

O consecinţă firească a alegerilor parlamentare o reprezintă constituirea grupurilor parlamentare.

Din nefericire, Constituţia Republicii Moldova nu menţionează aceste aspecte, dar credem că în vederea constituirii grupurilor parlamentare trebuie indicat un număr minim de deputaţi care au candidat în alegerile parlamentare pe listele aceluiaşi partid politic sau pe listele aceleiaşi coaliţii de partide politice.

În Parlament pot fi aleşi şi deputaţi independenţi. Aceşti parlamentari sunt candidaţi independenţi aleşi sau deputaţi deveniţi independenţi ca urmare a părăsirii grupurilor parlamentare.

Este evident că deputaţii unui partid politic sau a unei formaţiuni politice nu pot constitui decât un singur grup parlamentar.

Dacă un partid politic nu are un număr suficient de deputaţi pentru a forma un grup parlamentar, deputaţii se vor afilia la alte grupuri parlamentare constituite.

Alcătuirea şi funcţionarea Parlamentului Republicii Moldova

De la început trebuie să precizăm că art. 62 din Constituţie prevede: „Curtea Constituţională, la propunerea Comisiei Electorale Centrale, hotărăşte validarea mandatului de deputat sau nevalidarea lui în cazul încălcării legislaţiei electorale".

Considerăm că, potrivit opiniei exprimate în paragrafele anterioare, validarea acestor mandate ar trebui să fie efectuată exclusiv de către o comisie parlamentară pentru a se evita „amestecul" altor autorităţi publice în procedura de alcătuire a Parlamentului Republicii Moldova.

Asupra modului concret de constituire nu pot decide decât deputaţii deoarece Parlamentul reprezintă organul reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova.

Ori fiind prin excelenţă un organ reprezentativ – cel mai reprezentativ în raport cu toate celelalte autorităţi etatice – firesc este ca deputaţii înşişi să hotărască cu privire la validarea sau invalidarea mandatelor parlamentare.

Parlamentul Republicii Moldova funcţionează pe durata unei legislaturi. Legislatura reprezintă durata mandatului pentru care a fost ales Parlamentul.

Art. 63 alin.(1) din Constituţia Republicii Moldova prevede: „Parlamentul este ales pentru un mandat de 4 ani, care

poate fi prelungit, prin lege organică, în caz de război sau de catastrofă".

Mandatul începe din momentul convocării Parlamentului nou ales de Preşedintele Republicii Moldova, în cel mult 30 de zile de la alegeri [art. 63 alin.(2) din Constituţie]. Bineînţeles, deputaţii îşi încep exercitarea mandatului după validare.

Art. 63 alin. (3) din Constituţie prevede că: „Mandatul Parlamentului se prelungeşte până la întrunirea legală a noii componenţe". (teza I).

O altă cauză de încetare a mandatului Parlamentului constă în dizolvarea acestuia. În acest sens, art. 85 alin. (1) şi (2) prevede: „În cazul imposibilităţii formării Guvernului sau al blocării procedurii de adoptare a legilor timp de 3 luni, Preşedintele Republicii Moldova, după consultarea fracţiunilor parlamentare, poate să dizolve Parlamentul.

Parlamentul poate fi dizolvat, dacă nu a acceptat votul de încredere pentru formarea Guvernului, în termen de 45 de zile de la prima solicitare şi numai după respingerea a cel puţin două solicitări de învestitură".

În exercitarea mandatului, adică pe parcursul legislaturii Parlamentul Republicii Moldova îşi desfăşoară activitatea în **sesiuni**.

Sesiunile parlamentare sunt ordinare sau extraordinare (speciale).

Potrivit art. 67 alin. (1) din Constituţie: „Parlamentul se întruneşte în două sesiuni ordinare pe an. Prima sesiune începe în luna februarie şi nu poate depăşi sfârşitul lunii iulie. A doua începe în luna septembrie şi nu poate depăşi sfârşitul lunii decembrie".

În alin. (2) al amintitului articol, Constituantul a menţionat: „Parlamentul se întruneşte şi în sesiuni extraordinare sau speciale, la cererea Preşedintelui Republicii

Moldova, a Preşedintelui Parlamentului sau a unei treimi din deputaţi".

Sesiunea extraordinară sau specială implică practic întreruperea vacanţei parlamentare.

Sesiunile ordinare. În cadrul acestor sesiuni Parlamentul este convocat şi îşi desfăşoară activitatea în baza ordinii de zi.

Sesiunile extraordinare sau speciale.

Presupun convocarea Parlamentului în mod excepţional. În consecinţă, Parlamentul trebuie să aprobe, în prealabil, ordinea de zi a sesiunii extraordinare sau speciale.

Dacă ordinea de zi a sesiunii extraordinare sau speciale nu este aprobată cu votul majorităţii deputaţilor prezenţi, sesiunea extraordinară sau specială este împiedicată a se desfăşura.

Există posibilitatea **unei convocări de drept a Parlamentului**. Astfel, art. 87 alin. (3) din Constituţia Republicii Moldova prevede: „În caz de agresiune armată îndreptată împotriva ţării, Preşedintele Republicii Moldova ia măsuri pentru respingerea agresiunii, declară stare de război şi le aduce neîntârziat la cunoştinţa Parlamentului. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el **se convoacă de drept** în 24 de ore de la declanşarea agresiunii".

Parlamentul Republicii Moldova îşi desfăşoară activitatea în cadrul **şedinţelor**. Şedinţele se desfăşoară în plenul parlamentului şi sunt, de regulă, publice. Prin hotărârea Parlamentului unele şedinţe pot fi declarate **închise**.

Orice proiect de lege, propunere legislativă sau orice alte chestiuni aflate pe ordinea de zi se dezbat în şedinţele Parlamentului.

Pentru ca o şedinţă în plen să se poată desfăşura este necesar să fie întrunit cvorumul legal. În acest sens art. 74 alin 1 şi 2 prevede: "Legile organice se adoptă **cu votul majorităţii** deputaţilor aleşi după cel puţin două lecturi.

Legile ordinare şi hotărârile se adoptă **cu votul majorităţii** deputaţilor prezenţi".

Funcţiile Parlamentului Republicii Moldova

În doctrina juridică constituţională sunt recunoscute următoarele funcţii ale Parlamentului: funcţia legislativă; stabilirea direcţiilor principale ale activităţii social-economice, culturale, statale şi juridice; alegerea, formarea, avizarea formării, numirea sau revocarea unor autorităţi statale; controlul parlamentar; conducerea în politica externă şi atribuţiile parlamentului privind organizarea internă şi funcţionarea sa. Dintre toate aceste funcţii noi vom analiza doar **funcţia legislativă** şi din funcţia de control parlamentar vom exemplifica **funcţia de control a activităţii autorităţii executive**.

*. **Funcţia legislativă a Parlamentul Republicii Moldova**.

Legiferarea constă în capacitatea Parlamentul Republicii Moldova de a vota şi adopta legi. Funcţia legislativă rămâne, orice s-ar spune, principala funcţie a acestei autorităţi publice.

În procesul concret de adoptare a legilor intervin şi alte organe aparţinând altor „puteri" constituite în stat. Ne referim, în principal, la Preşedintele Republicii Moldova care realizează promulgarea legilor adoptate de Parlament. Practic, Parlamentul adoptă norme juridice colaborând cu Guvernul Republicii Moldova, în calitatea sa de autoritate publică centrală, în cadrul „puterii" executive. Astfel, Guvernul Republicii Moldova iniţiază proiectele de legi transmise Parlamentului. Parlamentul, la rândul său, poate abilita Guvernul Republicii Moldova să emită ordonanţe care cuprind norme juridice echivalente legii ordinare.

Iniţiativa legislativă – constituie punctul de plecare în făurirea normelor juridice, general obligatorii. Ea poate aparţine deputaţilor în Parlament, Preşedintelui Republicii Moldova, Guvernului şi respectiv Adunării Populare a unităţii teritoriale autonome Găgăuzia.

Analiza iniţiativei legislative, care se poate concretiza fie într-un proiect de lege, fie într-o propunere legislativă, caracterizează o nouă etapă în cadrul procedurii legislative.

Firesc este ca analiza proiectului de lege sau a propunerii legislative să aibă loc în cadrul unei comisii permanente care să întocmească un raport care să cuprindă o propunere de adoptare, de respingere sau de modificare a proiectului sau a propunerii respective.

Ulterior, o nouă etapă, se materializează în dezbaterea proiectului sau a propunerii, după caz, în plenul Parlamentului.

În cadrul dezbaterilor reprezentantul Guvernul Republicii Moldova, membrii Parlamentului – deputaţii sau grupurile parlamentare au posibilitatea să pună în discuţie amendamentele, care eventual au fost respinse de comisia permanentă.

De principiu, proiectul de lege sau propunerea legislativă se discută pe articole după încheierea dezbaterii generale.

După încheierea dezbaterilor, firesc, urmează **procedura de votare**. Deputaţii votează personal fie prin vot deschis, fie prin vot secret.

Dacă proiectul de lege sau propunerea legislativă este adoptată de Parlament aceasta se va înainta Preşedintelelui Republicii Moldova. Şeful statului moldovean îndeplineşte ultima etapă din cadrul procesului de legiferare. Această etapă denumită **promulgarea legii** constă în efectuarea unui control al naturii prevederilor cuprinse în actul normativ-juridic şi, totodată, a constituţionalităţii legii.

Promulgarea legilor de către Preşedintele Republicii Moldova nu reprezintă o formalitate. Dacă şeful statului ridică obiecţiuni justificate poate sesiza Curtea Constituţională, solicitând verificarea constituţionalităţii legii.

După promulgare de către şeful statului, legea se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova. Ea va intra în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial sau la o dată ulterioară prevăzută expres în textul legii. Dacă legea adoptată şi promulgată nu este publicată în Monitorul Oficial se consideră că este inexistentă.

*. **Funcţia de control a activităţii autorităţii executive**.

În cadrul funcţiei de control parlamentar se poate distinge o funcţie specifică prin natura sa. Această funcţie specifică priveşte controlul efectuat de Parlament asupra autorităţii executive.

Funcţia de control a activităţii autorităţii executive se referă atât la actele îndeplinite de **Preşedintele Republicii Moldova**, cât şi cele efectuate de **Guvernul Republicii Moldova**.

Noi le vom analiza pe fiecare în parte deşi considerăm necesar ca, în prealabil, să facem unele precizări.

Din punctul nostru de vedere, Preşedintele Republicii Moldova – privit ca autoritate publică – nu poate fi inclus în puterea (autoritatea) executivă.

Dacă în privinţa Preşedintelui României precizam într-o lucrare anterioară[*] că potrivit dispoziţiilor art. 80 alin. (2) din Constituţia României această înaltă autoritate publică exercită funcţia de mediere între puterile statului precum şi între stat şi societate şi, în consecinţă, trebuie să fie **imparţial**, **independent** şi **echidistant** în raport cu toate „puterile”

[*] **Stat şi cetăţean**, partea I, pagina 30, Bacău, 2007.

constituite în stat, ceea ce determină neîncadrarea sa în nici una dintre aceste „puteri", referitor la Preşedintele Republicii Moldova negarea rolului său de parte a „puterii" executive se întemeiază pe alte argumente.

Astfel, Preşedintele Republicii Moldova este ales de Parlament prin vot secret.

Aşa fiind, în Republica Moldova, la momentul de faţă, există aşa-zisul „**executiv dualist**" – caracterizat prin faptul că funcţia executivă este încredinţată **unei persoane fizice şi unui organ colegial**.

Persoana fizică este şeful de stat (monarh sau, în cazul nostru, preşedinte) iar organul colegial poartă, de regulă, denumirea de Guvern.

Executivul dualist este propriu regimurilor politice parlamentare. Aci este necesar să tragem o concluzie extrem de importantă: în regimurile parlamentare este considerat şef al executivului primul-ministru al Guvernului.

Tradiţional, doctrinarii constituţionalişti şi cei de Drept Administrativ din România şi din Republica Moldova dar şi profesorii de Ştiinţe Politice din ambele state tratează instituţia „şefului de stat" - în general – şi în mod deosebit instituţiile Preşedintelui României, respectiv, Preşedintele Republicii Moldova – în particular – ca fiind o componentă fundamentală a puterii executive.

Şi în alte domenii ale cunoaşterii de natură social-umanistă (istorie, filozofie, sociologie, relaţii internaţionale) doctrinarii asociază calitatea de şef al statului cu „puterea" executivă.

Cu toate că Republica Moldova prezintă caracteristicile executivului dualist, considerăm că şeful „puterii" executive este primul-ministru al Guvernului.

Deşi Preşedintele Republicii Moldova dispune de însemnate, exorbitante atribuţii şi competenţe pentru un şef de

stat cu un regim politic parlamentar, apreciem că instituţia şefului statului constituie o autoritate, o „putere" distinctă, ceea ce determină inaplicarea rigidului principiu atribuit filosofului Montesquieu. Sau, mai corect, determină aplicarea mai nuanţată a celebrului principiu.

În al doilea rând remarcăm că instituţia Preşedintele Republicii Moldova nu este singura autoritate care, potrivit dispoziţiilor constituţionale în vigoare, înfrânge „clasica" partajare a puterii etatice în cele trei funcţii: legislativă, executivă şi judecătorească.

Dar asupra acestor chestiuni vom reveni cu ocazia analizei instituţiei Preşedintele Republicii Moldova.

*
* *

Vom exemplifica modalităţile concrete prevăzute de Constituţia Republicii Moldova – această Mică România, a noastră – prin care se realizează un control al Parlamentului asupra autorităţii executive.

Privitor la instituţia şefului statului remarcăm următoarele:

Preşedintele Republicii Moldova poate declara, cu aprobarea prealabilă a Parlamentului, mobilizarea parţială sau generală. Numai în cazuri excepţionale, hotărârea Preşedintelui se supune ulterior aprobării Parlamentului, **dar într-o perioadă de timp rezonabil de redusă**.

Este ipoteza unei agresiuni armate îndreptate împotriva ţării când Preşedintele Republicii Moldova ia măsuri pentru respingerea agresiunii şi poate declara stare de război.

Analizând textul reţinem că şeful statului poate lua măsurile enumerate, fără aprobarea prealabilă a Parlamentului, dacă sunt îndeplinite cumulativ două condiţii:

*. una anterioară, priveşte "agresiunea armată", este o condiţie de fond referitoare la caracterul excepţional al situaţiei concrete;

*. a doua condiţie este ulterioară respingerii agresiunii sau, după caz, declarării stării de război şi pare a fi o condiţie "procedurală" – aducerea măsurilor la cunoştinţa Parlamentului.

În realitate, opinăm că şi cea de-a doua condiţie priveşte tot fondul, substanţa, deoarece Parlamentul urmează să determine şi să aprecieze dacă măsurile dispuse de Preşedintele Republicii Moldova sunt necesare şi oportune. Este de menţionat că în această privinţă textul constituţional „tace", este lacunar. Dar aducerea neîntârziată la cunoştinţa Parlamentului a măsurilor adoptate credem că nu are doar rolul de informare a Legislativului şi, drept consecinţă, trebuie recunoscută autorităţii legiuitoare aptitudinea de a aprecia asupra necesităţii şi oportunităţii măsurilor dispuse de Preşedintele Republicii Moldova. În mod implicit această teză rezultă din prevederea constituţională menţionată în art. 87 alin. (3) teza a II-a. Aceasta prevede că: „Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă de drept în 24 de ore de la declanşarea agresiunii".

Convocarea obligatorie a Parlamentului, în calitatea sa de organ reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova, se face tocmai în scopul analizării măsurilor dispuse se şeful statului.

Art. 88 lit. „f" prevede: Preşedintele Republicii Moldova îndeplineşte următoarele atribuţii: ... poate cere poporului să-şi exprime, prin referendum, voinţa asupra problemelor de interes naţional...".

Acest text constituţional este susceptibil de anumite critici. Aceasta în sensul că Legiuitorul Constituant nu a

prevăzut obligativitatea consultării Parlamentului de către Preşedinte, anterior organizării referendumului.

Consultarea Parlamentului - ar reprezenta în opinia noastră o garanţie a lipsei arbitrariului în exercitarea acestei atribuţii ca caracter constituţional. Aceasta s-ar impune şi pe considerentul că Republica Moldova este un stat cu un regim politic parlamentar, Preşedintele republicii constituind o emanaţie a Parlamentului.

Credem că simpla luare de cuvânt a şefului statului, în faţa plenului Parlamentului, prin care se anunţă intenţia de organizare a referendumului **nu ar satisface** condiţia consultării. Ar fi necesar ca şeful statului să argumenteze asupra necesităţii şi oportunităţii exprimării voinţei populare.

Din păcate actuala Constituţie nu prevede obligativitatea consultării Parlamentului de către Preşedinte cu ocazia organizării referendumului.

Art. 85 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova impune şefului statului obligaţia de a consulta fracţiunile parlamentare, înainte de a proceda la dizolvarea Parlamentului. În acest mod se realizează un control al autorităţii deliberativ-legislative cu privire la actele îndeplinite de Preşedintele Republicii Moldova.

În raport cu reprezentantul direct şi plenar al puterii executive – care este Guvernul Republicii Moldova - controlul Parlamentului se realizează prin: acordarea încrederii Guvernului; retragerea de către Parlament a încrederii acordate Guvernului; interpelări adresate de parlamentari membrilor Guvernului etc.

Având în vedere tema în discuţie – **autorităţile publice** – ne vom cantona exclusiv asupra controlului parlamentar, în raport cu Guvernul, realizat prin acordarea sau prin retragerea încrederii.

*. Candidatul desemnat de Preşedintele Republicii Moldova la funcţia de prim-ministru trebuie să prezinte în faţa Parlamentului **programul de activitate adică de guvernare** şi **lista alcătuită din membrii viitorului Guvern** [art. 98 alin. (3) din Constituţia Republicii Moldova].

*. Guvernului aflat în exerciţiu i se poate retrage încrederea acordată de către Parlament. Instrumentul prin care se realizează retragerea încrederii îl reprezintă **moţiunea de cenzură sau de neîncredere** [art. 103 alin. (2) din Constituţia Republicii Moldova].

Dacă moţiunea de cenzură este adoptată de către Parlament efectul imediat este reprezentat de demiterea Guvernului.

*

* *

În mod firesc Parlamentul Republicii Moldova este alcătuit din parlamentarii denumiţi **deputaţi**. Deputaţii moldoveni dispun de un statut reglementat în dispoziţiile secţiunii a 2-a, Cap. IV, Titlul III din Constituţia Republicii Moldova.

Deputaţii moldoveni se află în serviciul poporului. Ei reprezintă întregul popor român din Republica Moldova şi nu numai pe cetăţenii din circumscripţia electorală unde au candidat. Consecinţa logică a acestui principiu se relevă în faptul că mandatul parlamentarilor deputaţi este reprezentativ. Alin. (2) al art. 68 din Constituţia Republicii Moldova, prevede de altfel că: „Orice mandat imperativ este nul".

Deputatul fiind reprezentantul poporului materializează puterea suverană a naţiunii. În exercitarea mandatului deputaţi dispun de independenţă. Independenţa parlamentarilor deputaţi se obiectivează în raport cu orice subiect de drept, cu orice entitate de pe teritoriul Republicii Moldova, fie ea etatică sau neetatică.

Modul în care se manifestă independenţa sau dependenţa (rigidă sau dimpotrivă suplă) a parlamentului deputat în raport cu partidul (sau cu coaliţia de partide) pe listele căruia a fost ales este o chestiune de natură eminamente politică, depăşind sfera Dreptului Constituţional.

Doctrina de drept constituţional a statuat că deputaţii sunt **demnitari ai statului**.

Ar putea exista opinii în sensul că parlamentarii deputaţi trebuie consideraţi funcţionari publici. În România o astfel de opinie a fost manifestată de profesorul Ion Deleanu [7].

Precizăm totodată că în România Curtea Constituţională a decis că un parlamentar poate trece de la grup parlamentar la alt grup parlamentar.

Desigur, deputaţii din Parlamentul Republicii Moldova nu pot fi asimilaţi funcţionarilor publici fie şi datorită faptului că ei reprezintă o „categorie" a dreptului constituţional în timp ce funcţionarii publici, ca instituţie juridică, sunt apanajul dreptului administrativ.

Dacă parlamentarii şi membrii de vârf ai executantului, Preşedintele Republicii Moldova sunt, desigur, **demnitarii ai statului**, atunci judecătorii instanţelor de drept comun, inferioare Curţii Supreme de Justiţie – deci judecătorii de la curţile de apel şi de la judecătorii – care compun „puterea" judecătorească de ce sunt consideraţi o categorie „aparate" specială **de funcţionari publici?**

Această „distincţie" între „puterile" statului creează o oarecare nedumerire.

Revenind la statutul parlamentarilor deputaţi ai Republicii Moldova urmează să tratăm despre **incompatibilitatea parlamentarilor** şi despre **imunitatea parlamentară.**

---

[7] Prof. Dr. Ion Deleanu, **Drept Constituţional şi Instituţii Politice**.

Art. 70 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova prevede, în mod sintetic, incompatibilitatea deputaţilor.

Astfel, calitatea de deputat este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcţii retribuite, cu excepţia activităţii didactice şi ştiinţifice.

Deci parlamentarul deputat este incompatibil dacă exercită orice funcţie retribuită. Ca atare, considerăm că noţiunea de „funcţie" utilizată în textul constituţional are un sens larg incluzând atât **demnităţile publice** cât şi **funcţiile publice** dar şi **funcţiile private**.

În consecinţă, deputaţii moldoveni nu pot fi membri ai Guvernului, ai ministerelor, ai serviciilor publice descentralizate, nu pot desfăşura activităţi în cadrul aparatului Preşedintelui Republicii Moldova.

Legiuitorul Constituant a îmbrăţişat teza prezervării independenţei deputaţilor în Parlament în raport cu Executivul, cu preşedinţia republicii şi cu orice alt subiect de drept, fie el public sau privat.

S-a dorit evitarea confuziei de atribuţii legislative şi executive aşa încât deputaţii în Parlament nu pot fi membri ai Guvernului Republicii Moldova.

Noi credem că incompatibilitatea calităţii de deputat în Parlament cu exercitarea „oricărei alte funcţii retribuite" are în vedere, în primul rând, ideea prezervării prestigiului aleşilor poporului.

Observând atent, textul se referă la „calitatea" de deputat pentru a desemna, evident implicit, **o demnitate publică**.

Membrii Guvernului, şi ne referim în primul rând la miniştri, sunt de asemenea **demnitari publici**.

Deşi textul constituţional lasă impresia că membrii Guvernului ar fi funcţionari publici – incluzând această calitate, de membru al Executivului în sintagma „oricare alte **funcţii** retribuite" – este clar că miniştrii nu sunt pur şi simplu doar funcţionari publici.

Ca atare incompatibilitatea instituită are menirea de a realiza, între altele, o separaţie rigidă între **legislativ** şi **executiv**. Ea are rolul de a prohibi cumularea demnităţii publice de parlamentar cu o funcţie publică, fie din sfera Executivului, fie chiar din sfera Justiţiei.

Separaţia **oarecum rigidă** între parlamentari şi membri ai Executivului (în speţă Guvernul) realizează o independenţă pronunţată a Executivului în raport cu „puterea" legislativă, **proprie regimului politic prezidenţial**. Cum şeful statului este ales de către Parlamentul Republicii Moldova considerăm că regimul politic al acestui stat, ca modalitate de aplicare a principiului separaţiei puterilor etatice, are puternice influenţe parlamentare, fiind – în definitiv – un regim politic parlamentar. În fine, nu este locul şi nici momentul analizării regimului politic al Republicii Moldova. Dar aceste sumare reflecţii au aptitudinea de a pune problema naturii juridice a regimului politic din acest stat.

În sfârşit art. 70 alin. (2) din Constituţia Republicii Moldova prevede că: „alte incompatibilităţi se stabilesc prin lege organică".

Apreciem că acest text poate crea oarece confuzie.

Mai corect era ca Legiuitorul Constituant să menţioneze, în mod expres, toate cazurile şi situaţiile de incompatibilitate ale deputaţilor. Firesc ar fi fost ca statutul deputaţilor să le enumere pentru a nu da posibilitatea legiuitorului ordinar să

instituie noi cazuri de incompatibilitate în raport cu „eventualul interes" manifestat de majoritatea parlamentară, la un moment dat.

Pe de altă parte, dacă toate incompatibilităţile parlamentarilor deputaţi îşi găseau locul – firesc, de altfel – în Constituţie, se putea asigura – în opinia noastră – o foarte mare stabilitate a însăşi statutului acestor demnitari, ei înşişi fiind feriţi de fluctuaţiile dreptului pozitiv (obiectiv) sau de capriciile legiuitorului ordinar.

O precizare se mai impune: celelalte cazuri de incompatibilitate pot fi stabilite exclusiv prin **lege organică**, care după cum se cunoaşte „joacă" un rol intermediar între **legile constituţionale** şi legile **ordinare**.

Sub aspect concret, prin raportarea alin. (2) la alin. (1) din art. 70 din Constituţia Republicii Moldova se constată că rămân foarte puţine „alte incompatibilităţi" atâta timp cât calitatea de parlamentar deputat este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcţii retribuite.

Excepţia instituită în alin. (1) al articolului menţionat este firească şi priveşte activitatea didactică şi ştiinţifică. Este fără echivoc faptul că deputaţii în Parlamentul Republicii Moldova **pot şi trebuie să desfăşoare activităţii didactice şi ştiinţifice** în scopul propăşirii intelectuale şi spiritual – culturale a statului.

Alin. **3** al art. **70** din Constituţia Republicii Moldova se referă la **instituţia imunităţii parlamentare a deputaţilor în Parlamentul Republicii Moldova**. Textul constituţional prevede: „Deputatul nu poate fi reţinut, arestat, percheziţionat, cu excepţia cazurilor de infracţiune flagrantă, sau trimis în judecată fără încuviinţarea Parlamentului, după ascultarea sa".

Este creată, din punct de vedere practic, o inviolabilitate a parlamentarilor deputaţi.

Ar fi necesar ca deputaţii să poată fi urmăriţi penal şi trimişi în judecată penală pentru faptele care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului. Desigur, deputaţii nu pot fi percheziţionaţi, reţinuţi sau arestaţi fără încuviinţarea Parlamentului, după ascultarea lor.

Urmărirea şi trimiterea în judecată penală se pot face numai de către Procuratura Generală iar competenţa de judecată aparţine Curţii Supreme de Justiţie.

Din punct de vedere practic cererea sau informarea privind percheziţionarea, reţinerea sau arestarea se adresează preşedintelui Parlamentului de către Procurorul General al Republicii Moldova sau, după caz, de ministrul justiţiei.

Preşedintele Parlamentului va înainta cererea Comisiei juridice, de disciplină şi imunităţi care o va analiza. Comisia va dispune de toate înscrisurile pe care le solicită fie Procuraturii Generale, fie Ministerului Justiţiei şi va întocmi un **raport**.

Sub aspect doctrinar prezintă interes chestiunea aptitudinii parlamentarului deputat **de a renunţa la imunitatea parlamentară.**

S-a considerat că renunţarea potenţială nu poate produce efecte juridice deoarece regimul imunităţii parlamentare este de ordine publică.

Răspunsul, credem, este mai nuanţat.

Evident, imunitatea conferită parlamentarilor deputaţi este o instituţie de drept public (în speţă, de drept constituţional) având ca obiectiv asigurarea, prezervarea şi garantarea independenţei deputaţilor.

În consecinţă, imunitatea parlamentată este de ordine publică. Aceasta, desigur, cu privire la cadrul general consacrat – în abstracto – de Constituţie.

Şi în situaţii concrete, de aplicare imediată şi efectivă, imunitatea parlamentară este tot o instituţie de ordine publică, deoarece, prin finalitatea sa urmăreşte ocrotirea şi garantarea independenţei fiecărui deputat în parte, fiind **un beneficiu** al fiecărui parlamentar.

Acest beneficiu nu are şi nu trebuie să aibă **caracter absolut.**

În consecinţă, orice parlamentar deputat, prin liberul său arbitru, conştient de actul îndeplinit, trebuie să aibă recunoscută aptitudinea de a renunţa la beneficiul imunităţii parlamentare. Cu atât mai mult cu cât renunţarea la acest beneficiu nu împietează cu nimic asupra desfăşurării activităţii justiţiei penale. Chiar dimpotrivă.

Ori, renunţarea la beneficiul imunităţii parlamentare nu reprezintă o recunoaştere, fie şi tacită, a acuzaţiilor formulate împotriva parlamentarului deputat. Acesta, ca orice cetăţean al Republicii Moldova continuă să beneficieze de prezumţia de nevinovăţie prevăzută de art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, potrivit căruia: „Orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăţia sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanţiile necesare apărării sale”.

Recunoaşterea „**caracterului relativ**” sau mai corect recunoaşterea **lipsei „caracterului absolut”** al beneficiarului imunităţii parlamentare rezultă din textul art. 70 alin. (3) din Constituţia Republicii Moldova. În principiu, este posibilă reţinerea,

arestarea şi percheziţionarea deputatului, fără încuviinţarea prealabilă a Parlamentului, **în caz de infracţiune flagrantă**.

În această ipoteză – săvârşirea unei infracţiuni flagrante – Parlamentul trebuie imediat înştiinţat despre măsura luată de către Procurorul General sau de ministrul justiţiei.

În aceste condiţii poate organul deliberativ – legislativ „să verifice" temeiul reţinerii, arestării sau percheziţionării deputatului ? Textul constituţional tace dar noi credem că Parlamentul nu se poate pronunţa asupra unei măsuri preventive **deja luată** de organele judiciare penale.

Dacă Parlamentul ar avea capacitatea de a verifica temeiul reţinerii sau a arestării ar trebui să se raporteze la Codul de procedură penală. Dar în aceste condiţii Parlamentul ar „judeca", în sensul că ar aprecia asupra măsurilor dispuse de organele specializate ale statului care aparţin altei „puteri" constituite în stat.

În acest mod nu s-ar da eficienţă principiului separaţiei puterilor în stat, nerespectându-se principiul specializării autorităţilor publice, în raport de competenţă şi de atribuţii. Poate punctul nostru de vedere este eronat, şi chiar ne-am dori acest lucru, dar în concret aptitudinea Parlamentului de a constata existenţa sau inexistenţa luării măsurii preventive a reţinerii sau arestării parlamentarului deputat este un atribut propriu organelor „puterii" judecătoreşti.

Interpretând art. 70 alin. (3) din Constituţia Republicii Moldova nu se poate reţine ideea verificării temeiului reţinerii, arestării sau a percheziţionării deputatului de către Parlament. Dar în Constituţia actuală a României există art. 72 alin. (3) teza finală care prevede următoarele: „În cazul în care Camera sesizată – Camera Deputaţilor sau Senatul (n.a.) – constată că

nu există temei pentru reţinere, va dispune imediat revocarea acestei măsuri".

Aşa fiind, reiterăm faptul că acest textul constituţional românesc înfrânge principiul separaţiei puterilor etatice.

*. *. *.

*. *. *.

În paginile anterioare am încercat să analizăm şi funcţia legislativă a autorităţii deliberativ – legiuitoare, adică a Parlamentului Republicii Moldova.

Separat de analiza funcţiei legislative trebuie să analizăm câteva aspecte referitoare la **legiferare**.

În concepţia Constituantului Parlamentul Republicii Moldova adoptă trei categorii de legi: **legi constituţionale, legi organice** şi **legi ordinare**.

Definiţia normei juridice – receptată şi însuşită de noi – am utilizat-o într-o lucrare anterioară [8].

Pentru a discuta despre categoriile de legi este imperios necesar să definim conceptul de **lege**.

Legea – reprezintă actul normativ juridic adoptat de Parlament, în temeiul dispoziţiilor constituţionale, după o procedură predeterminată, promulgat de şeful statului şi adus la cunoştinţa publică prin intermediul publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

---

[8]. Vasile - Sorin Curpăn – **Momente în dezvoltarea politico-juridică a României**, Editura Grafit, Bacău, 2006, pag. 76; Vasile - Sorin Curpăn – **Tratat de Ştiinţe Juridice**, Ediţia Princeps, Bacău, pag. 76.

Art. 72 alin. (2) din Constituţia Republicii Moldova prevede că: „Legile constituţionale sunt cele de revizuire a Constituţiei”. În art. 72 alin. (3) din Constituţia Republicii Moldova Legiuitorul Constituant a menţionat expres domeniile în care, în mod obligatoriu, Parlamentul trebuie să adopte legi organice.

Sau, altfel spus, în domeniile sociale specificate, reglementarea relaţiilor sociale se realizează exclusiv prin lege organică. Totodată Constituţia Republicii Moldova nu limitează cazurile şi situaţiile în care se impune adoptarea de legi organice, dar le circumscrie condiţiei de a fi prevăzute în alte texte din Legea fundamentală sau pentru domenii în care autoritatea deliberativ legislativă consideră necesară adoptarea de legi organice.

Reţinem că Legiuitorul Constituant nu a definit şi nu a explicat noţiunea de **lege organică**.

Prin **legi ordinare** – sunt reglementate toate celelalte relaţii sociale.

O deosebire sub aspectul tehnic al modului de adoptare se observă în privinţa celor trei categorii de legi.

Astfel, **legea constituţională** se adoptă în condiţiile legii privind modificarea Constituţiei, după procedura prevăzută de Titlul IV – Revizuirea Constituţiei, articolele 141 – 143 din Constituţia Republicii Moldova.

Legea organică – este adoptată cu votul majorităţii deputaţilor aleşi, după cel puţin două lecturi în timp ce **Legea ordinară** – este adoptată cu votul majorităţii deputaţilor prezenţi.

În cadrul statutului deputaţilor, art. 71 se referă la **independenţa opiniilor**.

Astfel, deputatul în Parlamentul Republicii Moldova nu poate fi persecutat sau tras la răspundere juridică pentru voturile sau pentru opiniile exprimate în exercitarea mandatului.

Independenţa opiniilor deputaţilor joacă un rol deosebit de important în desfăşurarea activităţii politice parlamentare şi mai ales, în activitatea principală a Parlamentului Republicii Moldova – **aceea de legiferare**.

De aceea noi am punctat independenţa opiniilor deputaţilor în Parlamentul Republicii Moldova în cadrul analizei aspectelor relative la adoptarea legilor, la legiferare. Prin intermediul independenţei opiniilor se asigură, atât cât este posibil în jocul politic, independenţa şi libertatea voturilor exprimate de deputaţi cu prilejul adoptării legilor.

Legile adoptate de parlament şi promulgate de şeful statului sunt publicate în Monitorul Oficial al Republicii Moldova şi intră în vigoare la data publicării sau la o dată ulterioară, prevăzută în textul legii. Dacă legea nu se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova este considerată inexistentă.

Chestiunile de importanţă majoră pentru societate sunt supuse referendumului. Hotărârile adoptate potrivit rezultatelor referendumului, organizat la nivel statal, au putere juridică supremă.

*. *. *.

*. *. *.

*. *. *.

CAP. III.: PREŞEDINTELE REPUBLICII MOLDOVA

Preşedintele Republicii Moldova reprezintă o instituţie centrală, fundamentală a statului.

Republica Moldova constituie la momentul actual – august 2010 – o republică parlamentară. Este adevărat că autorităţile etatice intenţionează să organizeze un referendum în luna septembrie 2010, având ca obiect alegerea şefului statului în mod direct şi nemijlocit de către cetăţeni, ceea ce ar conduce la un regim politic prezidenţial sau, cel puţin la un regim politic semiprezidenţial în acest stat.

În momentul de faţă preşedintele Republicii Moldova, fiind şeful statului, completează – ca instituţie – forma dual㠹 a executivului.

Totuşi, aşa cum scriam anterior, apreciem că Guvernul Republicii Moldova constituie „puterea" executivă în republică în timp ce şeful statului nu este parte componentă a executorului. Aşa cum precizam cu ocazia examinării funcţiei de control a Parlamentului asupra activităţii autorităţii executive noi apreciem că Preşedintele Republicii Moldova nu este partea componentă a autorităţii executive, având în vedere următoarele argumente:

*. preşedintele în calitatea sa de şef al unui stat cu un regim politic parlamentar are un rol relativ redus raportat la activitatea de administrare efectivă. Indiferent de competenţele şi atribuţiile conferite şefului statului moldovean trebuie remarcat faptul că Republica Moldova, la momentul actual, se circumscrie regimului politic parlamentar;

*. prin însăşi natura competenţelor şi a demnităţii de şef al statului preşedintele Republicii Moldova nu ar trebui încadrat în una dintre cele trei puteri constituite în stat. Rolul şi atribuţiile şefului statului impun, în opinia noastră, necesitatea

„creării" unei noi „puteri" constituite în stat, rezervată şefului statului.

*. deşi nu se menţionează expressis verbis în Constituţie totuşi Preşedintele Republicii Moldova trebuie să vegheze la buna funcţionare a autorităţilor publice. Dacă ar fi considerat parte componentă a „puterii" executive, şeful statului nu ar mai beneficia de independenţa funcţională absolut necesară pentru a se situa pe o poziţie imparţială şi echidistantă în raport cu toate puterile constituite în stat. Este drept că o prevedere in terminis în Constituţia Republicii Moldova relativă la acest aspect nu există. Dar rolul şefului statului de mediator în „puterile" etatice rezultă din însăşi poziţia sa în cadrul organelor de stat centrale. Altfel spus, fiind ales de parlament, deci o emanaţie a „puterii" legislative se pare că preşedintele Republicii este, ca instituţie, mai intim corelat cu această „putere" constituită în stat decât cu puterea executivă. Fără îndoială, alegerea şefului statului de către Parlament generează o anumită „dependenţă" a acestuia în raport cu „puterea" legiuitoare. Şi atunci de ce nu am considera instituţia şefului statului ca o parte componentă a autorităţii legislative şi nu a „puterii" executive ?

Credem că şeful statului constituie sau ar trebui să constituie o „putere" etatică distinctă în raport cu celelalte „puteri" constituite în stat.

Analiza detaliată a instituţiei Preşedintelui Republicii Moldova ar putea susţine – într-o anumită măsură - punctul nostru de vedere.

Art. 77.: „Preşedintele Republicii Moldova, şeful statului".

„(1). Preşedintele Republicii Moldova este şeful statului.

(2). Preşedintele Republicii Moldova reprezintă statul şi este garantul suveranităţii, independenţei naţionale, al unităţii şi integrităţii teritoriale a ţării."

Acest capitol consacră în mod direct locul şi rolul fundamental al instituţiei Preşedintelui în raport cu celelalte „puteri" etatice. Fie şi numai acest articol este suficient pentru caracterizarea instituţiei şefului statului ca fiind o autoritate etatică distinctă.

Alin. (2) al art. 77 din Constituţia Republicii Moldova consacră două funcţii extrem de importante ale şefului de stat:

*. funcţia de reprezentare a statului.

*. funcţia de garant al suveranităţii, independenţei naţionale, al unităţii şi integrităţii teritoriale a ţării.

Exercitarea funcţiei de reprezentare implică aptitudinea şefului statului de a încheia tratate internaţionale în numele Republicii Moldova. Şefului statului îi revine dreptul (prerogativa) de a acredita şi de a rechema pe reprezentanţii diplomatici ai Republicii Moldova. De asemenea, şeful statului trebuie să aprobe înfiinţarea, schimbarea rangului sau, după caz, desfiinţarea misiunilor diplomatice ale Republicii Moldova în străinătate, la propunerea Guvernului.

Funcţia de garant al suveranităţii, independenţei naţionale, al unităţii şi integrităţii teritoriale a ţării determină declararea constituţională a şefului statului ca fiind comandantul suprem al forţelor armate. Preşedintele are aptitudinea de a lua orice măsuri pentru respingerea unei agresiuni, de a declara stare de război, aducând toate aceste acte, în mod neîntârziat la cunoştinţa Parlamentului.

Şeful statului, în scopul asigurării ordinii şi liniştii publice, a securităţii naţionale, poate lua şi alte măsuri, în limitele şi în condiţiile legii. Textul constituţional nu nominalizează aceste măsuri, între care se poate regăsi declararea stării de asediu sau declararea stării de urgenţă în întreaga ţară sau doar în unele unităţi teritorial-administrative.

Această funcţie a Preşedintelui se realizează şi prin încheierea unor tratate internaţionale care au drept scop

asigurarea securităţii externe a ţării şi totodată întărirea şi eficientizarea capacităţii de apărare a Republicii Moldova.

Utilizând mijloace şi metode geopolitice şi geostrategice şeful statului „moldovenesc" trebuie să urmărească, în mod activ, asigurarea nu numai a independenţei de stat dar şi garantarea efectivă a integrităţii teritoriale a Republicii Moldova [9].

Deşi Constituţia nu prevede în mod expres credem că datorită locului, rolului şi atribuţiilor şefului statului, instituţiei Preşedintelui Republicii Moldova trebuie să i se recunoască şi funcţia de supraveghere a respectării Legii fundamentale şi de veghere la buna funcţionare a autorităţilor publice prin exercitarea medierii între „puterile" statului şi între stat şi societate.

Această funcţie de mediere între puterile statului şi între stat şi societate nu ar reprezenta o funcţie distinctă; ea ar constitui doar o funcţie – mijloc prin care s-ar realiza vegherea şefului statului asupra bunei funcţionări a autorităţilor publice.

Cu alte cuvinte, funcţia de mediere ar fi accesorie funcţiei de supraveghere a bunei desfăşurări a întregului mecanism statal.

Cum s-ar realiza practic „vegherea" asupra respectării Constituţiei şi asupra „bunului mers" al autorităţilor statului ?

Şeful statului, conform Constituţiei, are posibilitatea de a solicita Parlamentului Republicii Moldova, înainte de promulgarea unei legi reexaminarea acesteia [art. 93 alin. (2) din Constituţie].

De asemenea Preşedintele Republicii Moldova deţine prerogativa desemnării candidatului la funcţia de şef al Guvernului (prim – ministru). Numeşte Guvernul care constituie autoritatea executivă a statului [art. 98 alin. (1), (4)

---

[9]. Vasile - Sorin Curpăn şi alţii – **Statul – instituţie social-politică şi juridică fundamentală**, Bacău, 2006, ed. I, pag. 35 – 44 şi pag. 69 – 73.

din Constituţie], numeşte judecătorii de la instanţele judecătoreşti şi propune Parlamentului în vederea numirii în funcţia de procuror general al Republicii Moldova [art. 116 alin. (2) şi art. 125 alin. (1) din Constituţie].

Mai mult chiar, şeful statului numeşte, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, pe preşedinţii şi pe vicepreşedinţii instanţelor judecătoreşti, pentru un mandat de 4 ani.

Aceste numiri, desemnări şi propuneri în demnităţi şi în funcţii publice corespund unei ipotetice funcţii de „veghere" asupra bunei funcţionări a autorităţilor publice. Ele asigură înfăptuirea colaborării între „puterile" etatice, excluzând – **ab initio** – o separare rigidă, absolută şi neechivocă a funcţiilor exercitate de autorităţile statale.

Când apar stări conflictuale între „puteri", şeful statului reprezintă acea „magistratură supremă" care trebuie să intervină pentru aplanarea lor.

Prezervarea în stare de echilibru a autorităţilor publice se realizează, în mod practic, de Preşedintele Republicii Moldova prin intermediul medierii. A media între „puterile" constituente în stat nu presupune prezenţa unei autorităţi plasată deasupra acestora, a unei autorităţi supraordonate, superioare, dar în mod necesar implică independenţă şi echidistanţă, imparţialitate şi obiectivitate din partea mediatorului.

În această ipoteză, şeful statului nu va putea fi încadrat, „încorporat" în nici una dintre „puterile" clasice: legislativă, executivă şi judecătorească.

Această funcţie de mediere accesorie funcţiei principale – referitoare la supravegherea respectării Constituţiei şi bunei funcţionări a autorităţilor publice – ar determina locul şi rolul instituţiei Preşedintelui Republicii Moldova ca fiind o autoritate distinctă, independentă de „clasicele" puteri etatice.

Dar medierea şefului statului nu s-ar raporta exclusiv la autorităţile constituite. Astfel, Preşedintele Republicii Moldova trebuie să îndeplinească funcţia de mediator şi între stat şi societate.

Câteva cuvinte referitoare la această chestiune credem că nu sunt de prisos.

Medierea între stat şi societate !!!

Iată un mijloc de realizare a coeziunii statului cu proprii săi cetăţeni.

Dacă prin **stat** înţelegem „puterile", autorităţile publice, în ansamblul lor, prin **societate** nu putem înţelege decât poporul sau societatea civilă. Exponenţii autorităţilor publice formează evident societatea politică.

Medierea şefului statului trebuie să aibă ca finalitate concilierea societăţii politice cu societatea civilă. Ea presupune congruenţa intereselor guvernanţilor cu cele ale guvernaţilor.

A media între stat şi societate reprezintă o activitate de înlăturare a deosebirilor care eventual se manifestă între una sau mai multe autorităţi publice şi popor sau o parte a acestuia. Din nou precizăm că şi această mediere nu se poate realiza efectiv de către Preşedintele Republicii Moldova decât din **postura de observator neutru**, ceea ce presupune independenţa şefului statului în raport cu fiecare dintre „puterile" constituite în stat, inclusiv în raport cu „puterea" executivă.

*

* *

Art. 78.: „Alegerea Preşedintelui".

„(1). Preşedintele Republicii Moldova este ales de parlament prin vot secret.

(2). Poate fi ales Preşedinte al Republicii Moldova cetăţeanul cu drept de vot care are 40 de ani împliniţi, a locuit sau locuieşte permanent pe teritoriul Republicii Moldova nu mai puţin de 10 ani şi posedă limba de stat.

(3). Este ales candidatul care a obţinut votul a trei cincimi din numărul deputaţilor aleşi. Dacă nici un candidat nu a întrunit numărul necesar de voturi, se organizează al doilea tur de scrutin între primii doi candidaţi stabiliţi în ordinea numărului descrescător de voturi obţinute în primul tur.

(4). Dacă şi în turul al doilea nici un candidat nu va întruni numărul necesar de voturi, se organizează alegeri repetate.

(5). Dacă şi după alegerile repetate Preşedintele Republicii Moldova nu va fi ales, Preşedintele în exerciţiu dizolvă Parlamentul şi stabileşte data alegerilor pentru noul Parlament.

(6). Procedura de alegere a Preşedintelui Republicii Moldova este stabilită prin lege organică".

Preşedintele Republicii Moldova este ales de deputaţii din Parlamentul ţării, prin vot secret.

Alegerea şefului statului de către parlamentari caracterizează, în mod pregnant, statele cu regimuri politice parlamentare (republici parlamentare). Din acest punct de vedere, Republica Moldova este un stat cu regim politic parlamentar.

O eventuală modificare prin referendum a Constituţiei se referă şi la alegerea şefului statului de către cetăţeni, prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat.

Trecând peste greutăţile legate de imposibilitatea alegerii unui nou Preşedinte de către autoritatea legislativă opinăm în favoarea alegerii şefului statului de către întregul corp electoral.

Fără îndoială, alegerea Preşedintelui de Republică, în mod direct de către cetăţenii Republicii Moldova, cu drept de vot, reprezintă cea mai corectă şi mai democratică procedură.

În acest mod Preşedintele Republicii Moldova **devine independent** în raport cu partidele politice parlamentare.

Este binecunoscut faptul că în cazul republicilor parlamentare şeful de stat prezintă o legitimare redusă manifestată prin locul şi rolul „jucat" de partidele politice în Legislativ.

Departe de noi ideea de a face incursiuni în dreptul comparat în cadrul acestei analize teoretice. Dar, în viaţa publică în Republica Moldova este consacrată sub aspect constituţional – la momentul actual – ideea necesităţii funcţionării republicii parlamentare şi implicit a alegerii şefului statului de către Parlament.

Opinia contrară care susţine alegerea Preşedintelui de toţi cetăţenii cu drept de vot este, din punctul nostru de vedere generoasă, corectă şi onestă. Şi aici nu ne referim la imposibilitatea alegerii şefului de stat de către Legislativ datorită lipsei cvorumului necesar ci considerăm că după perioada de dictatură socialistă sovietică, în care şeful statului era ales şi răspundea în faţa Parlamentului, apare ca fiind firească implicarea întregii societăţi în alegerea Preşedintelui.

Cine poate candida la funcţia supremă în stat ?

Art. 78 alin. (2) din Constituţie se referă la condiţiile solicitate cumulativ pentru ca o persoană fizică să poată fi aleasă în funcţia (de fapt, în demnitatea) de Preşedinte al Republicii Moldova.

Acestea sunt următoarele:

*. candidatul trebuie să fie cetăţean al Republicii Moldova, cu drept de vot;

*. să aibă vârsta de 40 de ani împliniţi la data alegerii;

*. să fi locuit sau să locuiască permanent pe teritoriul Republicii Moldova cel puţin 10 ani;

*. să „posede" limba de stat.

Nu se regăseşte printre condiţiile de depunere a candidaturii pentru funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova şi condiţia ca celui care candidează să nu-i fie interzisă asocierea în partide politice.

Vom proceda la analiza succintă a **condiţiilor** menţionate anterior.

Prima condiţie se referă la posedarea cetăţeniei Republicii Moldova.

De principiu, cetăţenia reprezintă o calitate deţinută de o persoană fizică care reliefează raporturile de natură politică şi juridică existente între respectiva persoană fizică şi statul căreia aceasta îi aparţine. Practic se realizează o legătură permanentă între cetăţeanul Republicii Moldova şi statul „moldovenesc", în sensul că cetăţenia Republicii Moldova reprezintă legătura şi caracterizează apartenenţa unei persoane fizice la statul „Republica Moldova".

Firesc, persoana fizică care candidează la demnitatea de Preşedinte al Republicii Moldova trebuie să fie cetăţean al acestui stat. Se observă că nu este interzisă prin acest articol posibilitatea – teoretic vorbind – unui bipartid sau chiar multipartid de a candida, cu condiţia ca una intre cetăţeniile posedate să fie cea a Republicii Moldova. Constituantul nu a înţeles să poată candida **numai cetăţeanul moldovean** ci s-a exprimat în sensul că poate candida persoana fizică cetăţean al Republicii Moldova.

Cetăţeanul moldovean care candidează trebuie să aibă drept de vot, adică să aibă vârsta de 18 ani împliniţi până în ziua alegerilor inclusiv, cu excepţia celor puşi sub interdicţie [art. (38 alin. (2) din Constituţie]. Se observă că faţă de vârsta

cerută pentru exercitarea dreptului de vot, în cazul depunerii candidaturii pentru demnitatea de Preşedinte acestea este mai ridicată.

Republica Moldova fiind un stat independent tânăr la data scrierii acestor rânduri – august 2010 – având **doar 19 ani de existenţă independentă** se ridică o chestiune extrem de interesantă relativă la persoanele fizice cetăţeni moldoveni ce pot candida la funcţia „supremă" în stat !!! Cum cetăţeanul Republicii Moldova trebuie să aibă **şi vârsta de 40 de ani împliniţi la data alegerilor** iar Republica Moldova este independentă de **19 ani** se pune întrebarea firească dacă persoanele de 40 de ani pot candida ei nefiind cetăţeni ai Moldovei independente decât de 19 ani ?

La o analiză superficială răspunsul la întrebare ar fi negativ în sensul că nu există la momentul de faţă nici o persoană fizică care să fi fost cetăţean al Republicii Moldova **timp de cel puţin 40 de ani**. Dar, trebuie remarcat faptul că înainte de 27 august 1991, pe teritoriul actualei Republici Moldova era organizat un stat federat component al statului federal – unional U.R.S.S. Acest stat federat a fost denumit Republica Socialistă Sovietică Moldovenească (august 1940 – iunie 1941 şi august 1944 – iunie 1990) şi respectiv Republica Socialistă Sovietică Moldova (1990 – 26 august 1991).

În ipoteza formării noilor state respectiv a obţinerii independenţei unui stat, cum este cazul Republicii Moldova, în Dreptul Internaţional Public se recunoaşte o continuitate organică între statul dependent şi noul stat devenit independent. Acest nou stat este de fapt statul vechi continuitatea manifestându-se prin exercitarea puterii de stat pe acelaşi teritoriu şi asupra aceleiaşi populaţii.

Desigur, cetăţenii statului federat R.S.S. Moldovenească / R.S.S. Moldova erau în acelaşi timp şi cetăţeni ai statului

federal – unional, adică ai Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice.

Fără îndoială, condiţia cetăţeniei raportată la condiţia vârstei presupune, în mod firesc, luarea în calcul a perioadei cît pe teritoriul actual al Republicii Moldova a fost organizată R.S.S. Moldovenească / R.S.S. Moldova.

Dar dacă se acceptă acest punct de vedere înseamnă că pot candida şi cetăţeni moldoveni născuţi în perioadele 1918 – 1940; 1941 – 1944 când Basarabia a fost parte componentă a Statului Naţional Unitar Român, Regatul României.

Acest punct de vedere nu comportă nici un comentariu.

Mergând pe aceeaşi idee şi luând ca bază dreptul sângelui – jus sangvinis şi dreptul solului – jus soli / jus loci persoanele fizice care sunt născute în perioada 1918 – 1940 respectiv perioada 1941 – 1944 **fiind iniţial cetăţeni români** putem considera că orice persoană fizică cetăţean român poate candida la funcţia de preşedinte al Republicii Moldova întrucât în perioadele menţionate nu se făcea nici o diferenţiere între cetăţenii români născuţi în diferitele provincii ale Regatului României.

Continuând raţionamentul şi având în vedere continuitatea organizării politice a teritoriului de azi al Republicii Moldova se poate afirma cu tărie că orice persoană fizică care are cel puţin un ascendent născut pe teritoriul Ţării Moldovei dinainte de 28 Mai 1812, când majoritatea teritoriului pruto-nistrean nu era rupt de Moldova istorică poate candida la demnitatea de preşedinte al Republicii Moldova. În această ipoteză pot candida şi cetăţenii români care au cel puţin un ascendent născut în Principatul Moldovei anterior anului 1812 sau persoanele fizice care au ascendenţi născuţi pe teritoriile pierdute de Moldova medievală: Bucovina (1775), Raiana Hotinului (1715), Raiana Tighinei (1538).

Dacă recunoaştem pentru cetăţeni joncţiunea cetăţeniilor Republicii Moldova, a R.S.S. Moldoveneşti şi a R.S.S. Moldova, pentru identitate de raţionament trebuie să recunoaştem posibilitatea – necontestată de altfel – de a candida şi foştii cetăţeni români din perioada când Basarabia a fost în graniţele Statului Român.

Trebuie să recunoaştem, de asemenea, tuturor descendenţilor vechilor supuşi ai Ţării Moldovei, când teritoriul dintre Prut şi Nistru nu era răpit de la Principatul Moldovenesc, dreptul de a putea candida la demnitatea de preşedinte al Republicii Moldova.

Înainte de 28 mai 1812 nu exista nici o diferenţă între moldovenii dintre Carpaţii Orientali şi Prut şi moldovenii dintre Prut şi Nistru.

Poate este puţin deplasat dar un principiu juridic spune: unde **legea** nu distinge nu ne este permis să distingem. Concret, descendenţii vechilor locuitori ai Ţării Moldovei, dinainte de mai 1812, trebuie în mod necesar să aibă aceleaşi drepturi şi îndatoriri. Aşa fiind moldovenii noştri din România nu pot fi opriţi să ocupe funcţia „supremă" în stat în Republica Moldova.

În mod identic pot candida şi descendenţii vechilor moldoveni din teritoriile vechii Ţări a Moldovei stăpânite de Republica Ucraina (Bucovina de Nord; Ţinutul Herţa, Nordul Basarabiei cu zona Hotinului şi Basarabia Sudică).

Nici măcar condiţia locuirii pe teritoriul Republicii Moldova timp de cel puţin 10 ani nu se poate opune – în opinia noastră – cetăţenilor români din Moldova românească. Ascendenţii noştri au locuit nu 10 ani ci sute, mii de ani pe aceste meleaguri şi bineînţeles că au locuit în strălucita Ţară medievală a Moldovei de unde această „Republică Moldova" îşi trage seva. Separarea brutală şi violentă a teritoriului transprutean mai întâi de Ţara Moldovei şi mai apoi de România nu poate înlătura faptul evident că românii din

Moldova şi din Bucovina de Sud au prezervat cu toată tăria dreptul de a reprezenta întregul vechi pământ al Moldovei istorice.

Românii din Moldova noastră românească nu trebuie să domicilieze pe teritoriul Republicii Moldova. Strămoşii lor au locuit alături de strămoşii celor din Republica Moldova întregul teritoriu al Ţării Moldovei.

Având în vedere consideraţiile expuse credem că într-o interpretare corectă, raţională, producătoare de efecte juridice depline cetăţenii români şi mai ales cei din judeţele noastre moldovene pot candida la funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova, fără a obţine în prealabil cetăţenia „moldovenească" şi fără a locui un număr de ani pe teritoriul Republicii Moldova, care este nimic altceva decât „mica noastră Românie".

A doua condiţie se referă la vârsta de 40 de ani împliniţi pe care trebuie să o aibă candidatul la demnitatea de Preşedinte al Republicii Moldova.

Cu respect opinăm în sensul reducerii acestei vârste la 35 de ani sau chiar la 30 de ani. În a acest fel s-ar accelera cât de cât schimbarea generaţiei la conducerea de vârf a Republicii ceea ce ar determina şi schimbarea mentalităţilor comuniste sovietice cu concepţii moderne privitoare la statul de drept şi la economia de piaţă. Poate tinerii vor gândi şi vor acţiona cu o simţire mult mai românească decât nomenclaturiştii sovietici formaţi la şcolile de partid ale P.C.U.S / P.C.M.

A treia condiţie – se referă la necesitatea ca respectivul candidat să fi locuit sau să locuiască permanent pe teritoriul Republicii Moldova cel puţin 10 ani.

Ca atare condiţia se referă la o locuire permanentă o perioadă de cel puţin 10 ani pe teritoriul Republicii Moldova.

Aşa fiind un cetăţean care a locuit în fosta R.S.S. Moldovenească / R.S.S. Moldova iar apoi a plecat în altă

republică înainte de a împlini 10 ani de şedere nu întruneşte condiţia prevăzută de textul constituţional.

Terminologia utilizată este – credem noi – oarecum improprie. A locui nu înseamnă întotdeauna a domicilia.

Astfel, se poate locui cu viză de reşedinţă temporară sau fără forme legale.

Domiciliul sau reşedinţa nu prezintă deosebită importanţă sub aspectul Dreptului Constituţional. Ceea ce importă este faptul că respectivul cetăţean a stat permanent pe teritoriul Republicii. Dar utilizând termenul „locuieşte" se poate interpreta o lipsă a unui cetăţean de pe teritoriul Republicii fie şi pentru câteva zile (plecat în alt stat) ca reprezentând o discontinuitate de şedere. Interpretând restrictiv se poate ajunge la concluzia că acel cetăţean a întrerupt „locuirea permanentă" pe teritoriul Republicii, ceea ce ar implica curgerea unui nou termen de 10 ani. Nu ne raliem acestei opinii deoarece este excesiv de restrictivă. „Locuirea" trebuie să fie **permanentă** în sensul că nu trebuie să fie sporadică, accidentală. Credem că simpla întrerupere a locuirii permanente nu poate conduce la curgerea unui nou termen dacă atitudinea psihică a cetăţeanului este în sensul continuării domicilierii pe teritoriul Republicii Moldova.

A patra condiţie – priveşte „posedarea" limbii de stat.

În regionalismul utilizat în Republica Moldo-Română a Basarabiei „a poseda" limba de stat înseamnă a cunoaşte limba de stat (scris, citit şi vorbit).

Limba de stat este conform art. 13 alin. (1) din Constituţie limba română denumită limba moldovenească, în mod absolut impropriu.

Firesc, candidatul la demnitatea de Preşedinte al Republicii Moldova trebuie să cunoască limba oficială care este limba română. Am spune chiar că trebuie să cunoască bine

limba română, fără nici o influenţă slavă. Să nu schimonosească şi nici să schilodească limba noastră naţională.

Aliniatele (3) şi (4) sunt exclusiv tehnice şi din acest motiv nu vom stărui asupra lor. Lecturarea acestor norme juridice constituţionale este suficientă pentru înţelegerea procedurii care, concret, constă în următorii paşi:

- candidatul care a obţinut votul a 3/5 din numărul deputaţilor aleşi în Parlament este declarat Preşedinte al Republicii Moldova;

- dacă nici un candidat nu a întrunit numărul necesar de voturi se va organiza un al doilea tur de scrutin între primii doi candidaţi, care au obţinut cel mai mare număr de voturi;

- în ipoteza în care nici la al doilea tur de scrutin nici un candidat nu va întruni numărul necesar de voturi se vor organiza alegeri repetate;

- dacă Preşedintele Republicii Moldova nu a putut fi ales nici după alegerile repetate Parlamentul se va dizolva de Preşedintele în exerciţiu, acesta stabilind şi data alegerilor pentru noul Parlament.

Această procedură de alegere a Preşedintelui Republicii Moldova succint precizată anterior pare greoaie şi oricum este la discreţie totală a partidelor politice sau a formaţiunilor politice. Alegerea şefului statului devine o „chestiune de partid" ceea ce pare a fi inadmisibil. Totodată pot exista şi sincope dacă Parlamentul nu este capabil să aleagă totuşi un şef de stat. Acest lucru s-a întâmplat în Moldova şi ar trebui să îngrijoreze clasa politică „moldovenească".

Desigur procedura de alegere a şefului statului este în detaliu reglementată prin lege organică însă noi ne-am cantonat exclusiv asupra analizării dispoziţiilor constituţionale.

Art. 79.: „Validarea mandatului şi depunerea jurământului”.

„(1). Rezultatul alegerilor pentru funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova este validat de Curtea Constituţională.

(2). Candidatul a cărui alegere a fost validată depune în faţa Parlamentului şi a Curţii Constituţionale, cel târziu la 45 de zile după alegeri, următorul jurământ:

<< Jur să-mi dăruiesc toată puterea şi priceperea propăşirii Republicii Moldova, să respect Constituţia şi legile ţării, să apăr democraţia, drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului, suveranitatea, independenţa, unitatea şi integritatea teritorială a Moldovei >>”.

Articolul supus analizei noastre se referă la validarea mandatului de Preşedinte şi respectiv la depunerea jurământului de către şeful statului.

După alegerea Preşedintelui de către Legislativ rezultatul scrutinului trebuie validat de către Curtea Constituţională.

Într-adevăr, printre atribuţiile conferite Curţii Constituţionale a Republicii Moldova se regăseşte la art. 135 alin. 1 lit. „e” şi aceea de confirmare a rezultatelor alegerii Parlamentului **şi a Preşedintelui Republicii Moldova**.

Cu ocazia validării rezultatului scrutinului prezidenţial Curtea Constituţională trebuie să constate dacă cu prilejul alegerii au fost respectate procedurile prevăzute de art. 78 din Constituţia Republicii Moldova. În condiţiile în care procedura a fost integral respectată şi nu au fost constatate fraude cu ocazia desfăşurării procesului electoral Curtea Constituţională validează rezultatul alegerilor pentru funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova.

În mod firesc candidatul a cărui alegere a fost validată trebuie să depună jurământul prevăzut de Constituţie. Norma juridică constituţională prevede şi un termen limită pentru depunerea jurământului, respectiv cel mult 45 de zile după data

desfăşurării scrutinului. Acest termen imperativ are menirea de a asigura **transferul într-un timp rezonabil** a prerogativelor prezidenţiale de la Preşedintele în exerciţiu la Preşedintele nou ales.

Jurământul depus de Preşedintele Republicii Moldova, prin conţinutul său, se referă la promisiunea unilaterală, solemnă a viitorului şef de stat de a respecta dreptul pozitiv (obiectiv) al ţării – şi în special Legea fundamentală – de a garanta şi de a proteja valorile democratice şi drepturile omului precum şi atributele esenţiale ale statului concretizate în: suveranitatea (supremaţia şi independenţa) statului, unitatea şi integritatea teritorială a Republicii.

Art. 80.: „Durata mandatului".

„(1). Mandatul Preşedintelui Republicii Moldova durează 4 ani şi se exercită de la data depunerii jurământului.

(2). Preşedintele Republicii Moldova îşi exercită mandatul până la depunerea jurământului de către Preşedintele nou ales.

(3). Mandatul Preşedintelui Republicii Moldova poate fi prelungit, prin lege organică, în caz de război sau de catastrofă.

(4). Nici o persoană nu poate îndeplini funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova decât pentru cel mult două mandate consecutive".

Acest articol stabileşte durata mandatului prezidenţial menţionându-se că acesta se exercită de la data depunerii jurământului.

Pentru a nu se crea discontinuitate în exercitarea atribuţiilor prezidenţiale se prevede că Preşedintele în exerciţiu continuă să-şi îndeplinească mandatul până în momentul depunerii jurământului de către Preşedintele ales.

În caz de catastrofă sau în stare de război mandatul Preşedintelui în exerciţiu poate fi **prelungit**. Această

prelungire se realizează exclusiv în temeiul unei legi organice adoptată de autoritatea legislativă. Firesc în timpul unei catastrofe sau în timp de război este dificilă întrunirea Parlamentului în vederea efectuării procedurilor necesare desfăşurării scrutinului prezidenţial. Chiar şi în aceste condiţii prelungirea mandatului prezidenţial este de competenţa exclusivă a Parlamentului, în calitatea sa de organ reprezentativ suprem al poporului român din Republica Moldova şi se materializează prin adoptarea unei legi organice, potrivit dispoziţiilor constituţionale – art. 72 alin. (3) lit. „p" raportat la art. 80, ambele din Constituţia Republicii Moldova.

Prevederea cuprinsă în alin. (3) al art. 80 din Constituţie deşi principial este corectă s-ar impune cu necesitate în ipoteza în care Preşedintele Republicii ar fi ales de întreg corpul electoral prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat. În această ipoteză prelungirea mandatului prin lege organică de către Parlament apare ca o necesitate deoarece în caz de catastrofă şi mai ales în timp de război este greu de crezut că se pot organiza alegeri generale prezidenţiale pe întreg teritoriul Republicii.

În ipoteza republicii parlamentare, când şeful statului este ales de Legislativ este de preferat declanşarea procedurii de alegere a noului Preşedinte. Doar dacă această procedură nu poate fi iniţiată, din cauze obiective, mandatul Preşedintelui în exerciţiu poate fi prelungit. Desigur, prelungirea mandatului şefului de stat este de înţeles chiar şi într-o republică parlamentară deoarece în situaţii excepţionale (catastrofă, război) nimeni nu mai are timpul disponibil pentru depunerea candidaturilor la funcţia prezidenţială.

În sfârşit alin. (4) al articolului analizat prevede că funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova poate fi exercitată de o persoană fizică, care îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege, **cel mult două mandate consecutive**.

Aceasta înseamnă că şeful statului poate îndeplini mai mult de două mandate (eventual trei, patru mandate) dacă acestea nu sunt consecutive.

Concret după ce a îndeplinit funcţia de preşedinte 8 ani (două mandate) şeful statului nu mai candidează dar, după 4 ani poate să-şi depună din nou candidatura.

Credem că se impune modificarea acestui text constituţional în sensul prevederii imposibilităţii unei persoane fizice de a îndeplini funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova mai mult de două mandate. Desigur cele două mandate pot fi şi succesive.

A lăsa pe un fost preşedinte, după ce a îndeplinit două mandate, să candideze iarăşi pe considerentul că al treilea potenţial mandat nu este consecutiv primelor două mandate crează posibilitatea lansării unui regim autoritar, întemeiat pe forţa charismatică sau pe prestigiul şi pe autoritatea persoanei fizice ce urmează să îndeplinească şi pentru un al treilea mandat funcţia de şef al statului. Aceasta echivalează cu un atac direct la principiile fundamentale ale democraţiei politice contribuind fără echivoc, la îndepărtarea Republicii de la tezele fundamentale ale Statului de Drept.

Fie că sunt intercalate sau sunt succesive mandatele unui Preşedinte de Republică **trebuie să se oprească la enigmatica cifră 2** pentru a nu denatura şi deturna scopurile şi rolul instituţiei prezidenţiale.

Demnitatea de Preşedinte al Republicii Moldova trebuie „cucerită" de cetăţenii care au un cuvânt de spus relativ la propăşirea ţării; ea nu trebuie să devină o ţintă pentru carierişti, pentru foştii nomenclaturişti sovietici şi pentru elementele oportuniste.

Orice Preşedinte al Republicii Moldova trebuie să înţeleagă că menirea sa este de a servi ţara, poporul român din Basarabia. Cei ce urăsc acest popor, cei străini de sufletul

românesc nu au ce căuta în această extrem de importantă demnitate a Statului Moldo – Român.

Art. 81.: „Incompatibilităţi şi imunităţi”.

„(1). Calitatea de Preşedinte al Republicii Moldova este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcţii retribuite.

(2). Preşedintele Republicii Moldova se bucură de imunitate. El nu poate fi tras la răspundere juridică pentru opiniile exprimate în exercitarea mandatului.

(3). Parlamentul poate hotărî punerea sub acuzare a Preşedintelui Republicii Moldova, cu votul a cel puţin două treimi din numărul deputaţilor aleşi, în cazul în care săvârşeşte o infracţiune. Competenţa de judecată aparţine Curţii Supreme de Justiţie, în condiţiile legii.

Preşedintele este demis de drept la data rămânerii definitive a sentinţei de condamnare”.

Funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova presupune, în mod firesc, elaborarea unui „**statut**” pentru persoana fizică care exercită această înaltă demnitate publică.

De aceea, Legiuitorul Constituant a prevăzut în dispoziţiile art. 81 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova că demnitatea de Preşedinte este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcţii retribuite. Aceasta înseamnă că, cu excepţia funcţiilor onorifice, care nu sunt retribuite, Preşedintele Republicii Moldova nu poate ocupa nici o funcţie fie aceasta publică sau privată.

Cazul de incompatibilitate este firesc. Deţinând „magistratura supremă” în stat – cel puţin sub aspect formal - Preşedintele Republicii Moldova trebuie să acorde întreaga sa atenţie şi putere de muncă, pentru a asigura îndeplinirea atribuţiilor care îi revin, în cele mai bune condiţii. El nu trebuie să fie afectat sub nici o formă de preocupări de natură a-i

micşora sau afecta vigilenţa în supravegherea respectării Legii fundamentale şi a bunei conlucrări a tuturor autorităţilor publice. Cu atât mai mult, cu cât şeful statului are şi alte îndatoriri concrete – specificate în Constituţie – în diferite domenii de activitate statală (relaţia cu Parlamentul, relaţia cu Guvernul, relaţiile cu autorităţile administraţiei publice, raporturile cu Curtea Constituţională şi cele cu autoritatea judecătorească).

Pe de altă parte, acest caz de incompatibilitate priveşte, în mod direct, conservarea echidistanţei şi independenţei şefului statului în raport cu orice entitate publică sau privată de pe teritoriul statului „moldovenesc". Aceasta pentru că, de principiu, aşa cum bine este remarcat în Constituţie, a exercita o funcţie (nu are importanţă natura acesteia) implică şi obţinerea unei satisfacţii financiar – materiale.

Ori, instituţia sau unitatea la care potenţial şi ipotetic ar exercita o funcţie şeful statului ar dobândi sau ar putea dobândi avantaje materiale sau de ordin moral.

În sfârşit această incompatibilitate acoperă şi o altă latură. Este vorba despre latura prestigiului, a prestanţei demnităţii publice pe care o reprezintă instituţia Preşedintelui Republicii Moldova.

Exercitând o demnitate publică fundamentală de prim rang, Preşedintele Republicii Moldova nu trebuie şi nici nu poate cumula această calitate cu o funcţie publică sau privată, indiferent de nivelul sau de importanţa politică, culturală, ştiinţifică sau social-economică a respectivei funcţii.

Preşedintele Republicii Moldova se bucură de imunitate, conform prevederilor art. 81 alin. (2) din Constituţia Republicii Moldova.

Imunitatea şefului statului „moldovean" se concretizează în imposibilitatea instanţelor judecătoreşti de a trage la

răspundere juridică pe persoana fizică care îndeplineşte această înaltă demnitate publică.

În literatura juridică constituţională şi administrativă s-a opinat că protecţia conferită prin acordarea beneficiului imunităţii rezultă din **natura bicefală** a „puterii" executive, în cadrul căreia responsabilitatea pentru actele Preşedintelui revine celui care le contrasemnează, adică primului-ministru.

Noi, aşa cum am mai afirmat, nu împărtăşim teza executivului bicefal. În legătură cu non-responsabilitatea şefului statului pentru actele efectuate, răspunsul dat – deşi probabil corect – este incomplet. Pentru faptele Preşedintelui Republicii Moldova răspunde cumva tot primul-ministru ????

În realitate, imunitatea este acordată şefului statului pentru ca acest înalt demnitar să-şi poată îndeplini mandatul încredinţat de către membrii organului reprezentativ suprem al poporului român din Republica Moldova.

Ea se referă numai la **opiniile exprimate** în exercitarea acestei demnităţi publice şi priveşte exclusiv perioada de timp aferentă exercitării mandatului prezidenţial. Toate opiniile şi am spune noi actele care nu prezintă relevanţă sub aspect juridico-penal nu pot constitui temeiuri pentru promovarea unor acţiuni în instanţă.

Dacă şeful statului săvârşeşte o infracţiune atunci Parlamentul **îi poate ridica imunitatea** cu votul de două treimi din numărul deputaţilor aleşi. Punerea sub acuzare în această situaţie echivalentă practic cu ridicarea imunităţii Preşedintelui.

Această **punere sub acuzare** nu priveşte doar săvârşirea potenţială a infracţiunii de înaltă trădare cum prevede Constituţia României, în art. 96 alin. (1). Ea se referă la **orice infracţiune** care potenţial poate fi săvârşită de orice subiect de drept, inclusiv de Preşedintele ţării.

Textul alin. (3) din art. 81 din Constituţia Republicii Moldova nu menţionează sintetic procedura punerii sub acuzare a şefului de stat.

Aşa fiind, propunerea privind punerea sub acuzare poate fi iniţiată de majoritatea parlamentarilor şi credem că ea trebuie adusă neîntârziat la cunoştinţa Preşedintelui. Trebuie recunoscut şefului statului dreptul de a da explicaţii Parlamentului relativ la faptele determinate, de natură penală, pentru care este acuzat.

De la data punerii sub acuzare şi până la data demiterii şeful statului **ar trebui să fie de drept suspendat din funcţie**.

Constituţia nominalizează instanţa competentă să îl judece pe şeful statului. Aceasta este Curtea Supremă de Justiţie. Preşedintele Republicii Moldova este demis de drept la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Se naşte o întrebare legitimă: Cine sesizează instanţa supremă după ce deputaţii au votat în favoarea punerii sub acuzare a Preşedintelui Republicii Moldova ? Se conturează două ipoteze:

*. – după aprobarea punerii sub acuzare Parlamentul trebuie **să sesizeze direct** instanţa competentă, respectiv Curtea Supremă de Justiţie;

*. – după aprobarea punerii sub acuzare, cererea / propunerea împreună cu procesul – verbal ce consemnează rezultatul votului sunt înaintate procurorului general al Republicii Moldova pentru a fi sesizată, în mod legal, Curtea Supremă de Justiţie.

A doua ipoteză pare a fi cea corectă pentru că reprezintă dispoziţiile din Codul de procedură penală cu privire la sesizarea instanţei de judecată în materie penală dar şi pentru că în acest mod autoritatea legislativ – deliberativă nu încalcă atribuţiile Procuraturii, parte componentă a autorităţii judecătoreşti.

Articolele nr. 82 şi 83 din Constituţia Republicii Moldova au fost „excluse”, abrogate din Legea nr. 1115 – XIV din 05.07.2000.

Art. 84.: „Mesaje”.

„(1). Preşedintele Republicii Moldova poate lua parte la lucrările Parlamentului.

(2). Preşedintele Republicii Moldova adresează Parlamentului mesaje cu privire la principalele probleme ale naţiunii”.

În calitatea sa de şef al statului Preşedintele poate avea interesul să asiste la lucrările autorităţii deliberativ – legislative. Prezenţa sa poate impulsiona parlamentarii în scopul accelerării desfăşurării activităţilor specifice (adoptarea legilor, a hotărârilor; aprobarea direcţiilor principale ale politicii interne şi externe a statului; aprobarea doctrinei militare a statului etc.).

De asemenea Preşedintele Republicii poate adresa mesaje Parlamentului. Acestea trebuie să aibă un conţinut clar, concis, ferm să fie lipsite de elemente ideologice şi să privească „principalele probleme ale **naţiunii**”. Constituantul utilizează în acest text noţiunea de „**naţiune**” deşi în tot cuprinsul Constituţiei este ocultată. Desigur, nu poate fi vorba decât despre naţiunea română de pe teritoriul Basarabiei, înglobat în Republica Moldova.

Totuşi referirea la naţiunea română nu se poate circumscrie doar teritoriului pruto-nistrean unde trăieşte doar o mică parte din poporul român. Oare mesajele se referă la întreaga naţiunea română ?? Ne îndoim dar, în mod indirect, orice mesaj transmis de şefului statului „moldovean” către deputaţii plenipotenţiari produce reverberaţii în întreaga noastră naţiune.

Art. 85.: „Dizolvarea Parlamentului”.

„(1). În cazul imposibilităţii formării Guvernului sau al blocării procedurii de adoptare a legilor timp de 3 luni, Preşedintele Republicii Moldova, după consultarea fracţiunilor parlamentare, poate să dizolve Parlamentul.

(2). Parlamentul poate fi dizolvat, dacă nu a acceptat votul de încredere pentru formarea Guvernului, în termen de 45 de zile de la prima solicitare şi numai după respingerea a cel puţin două solicitări de învestitură.

(3). În cursul unui an, Parlamentul poate fi dizolvat o singură dată.

(4). Parlamentul nu poate fi dizolvat în ultimele 6 luni ale mandatului Preşedintelui Republicii Moldova, cu excepţia cazului prevăzut la art. 78 alineatul (5), şi nici în timpul stării de urgenţă, de asediu sau de război”.

În toate cazurile dizolvarea Parlamentului Republicii Moldova trebuie să constituie o situaţie de excepţie. În nici un caz Preşedintele nu trebuie să abuzeze de această prerogativă pentru a nu zdruncina viaţa democratică a statului.

Practic, Parlamentul **poate fi dizolvat** în următoarele situaţii:

1). *. în cazul imposibilităţii formării Guvernului;

2). *. în cazul blocării procedurii de adoptare a legilor pentru o perioadă de 3 luni;

3). *. dacă nu a acceptat votul de încredere pentru formarea Guvernului în termen de 45 de zile de la prima solicitare şi numai după respingerea a cel puţin două solicitări de învestitură.

În aceste trei situaţii Preşedintele Republicii Moldova are aptitudinea de a dizolva Parlamentul. Aceasta înseamnă că şeful statului nu are obligaţia de a dizolva Parlamentul ci doar facultatea de a proceda în acest mod. Rămâne la latitudinea

preşedintelui dacă utilizează sau nu instituţia juridică a dizolvării.

Textul constituţional impune şi anumite limite pe care şeful statului este ţinut să pe respecte. Aceste limite privesc, cum era şi normal, posibilitatea dizolvării Parlamentului.

Astfel:

*. Parlamentul nu poate fi dizolvat în ultimele 6 luni ale mandatului Preşedintelui. Cu toate acestea în acest caz există şi o excepţie referitoare la situaţia în care Preşedintele nu poate fi ales, după alegeri repetate, caz prevăzut de art. 78 alin. (5) din Constituţia Republicii Moldova. Fiind o excepţie de la regula constituţională, înseamnă că Parlamentul va putea fi dizolvat deşi mandatul şefului statului se află în ultimele 6 luni sau chiar a expirat;

*. Parlamentul nu poate fi dizolvat pe perioada cât este declarată starea de urgenţă, starea de asediu sau, după caz, starea de război.

*. O altă limitare se referă la frecvenţa utilizării instituţiei dizolvării Parlamentului de către şeful statului. Pentru a nu crea un abuz prin exercitarea acestui drept de către şeful statului textul constituţional prevede că doar o singură dată într-un an calendaristic poate fi dizolvat Parlamentul.

Cu referire la situaţiile în care şeful statului are posibilitatea, prerogativa dizolvării Parlamentului reţinem următoarele aspecte teoretice. Cele trei cazuri prevăzute de Constituţie se referă fie la imposibilitatea desfăşurării procesului legislativ, fie la imposibilitatea formării Guvernului, în calitatea sa de titular al puterii executive în Stat. În această ultimă situaţie existând disensiuni, dezacorduri între Parlament şi Preşedinte, unica soluţie stabilită de Legiuitorul Constituant a fost întoarcerea la electorat, prin organizarea de alegeri parlamentare anticipate.

Art. 86.: „Atribuţii în domeniul politicii externe”.

„(1). Preşedintele Republicii Moldova poartă tratative şi ia parte la negocieri, încheie tratate internaţionale în numele Republicii Moldova şi le prezintă, în modul şi în termenul stabilit prin lege, spre ratificare Parlamentului.

(2). Preşedintele Republicii Moldova, la propunerea Guvernului, acreditează şi recheamă reprezentanţii diplomatici ai Republicii Moldova şi aprobă înfiinţarea, desfiinţarea sau schimbarea rangului misiunilor diplomatice.

(3). Preşedintele Republicii Moldova primeşte scrisorile de acreditare şi de rechemare ale reprezentanţilor diplomatici ai altor state în Republica Moldova”.

Toate atribuţiile conferite şefului statului în domeniul politicii externe sunt tradiţional consacrate în Dreptul Internaţional Public:

*. încheie tratate internaţionale în numele Republicii Moldova dar poate purta tratative în mod direct şi nemijlocit şi poate participa la negocieri.

De regulă, purtarea tratativelor şi participarea la negocieri sunt lăsate pe seama reprezentanţilor Ministerului Afacerilor Externe al Republicii Moldova;

*. prezintă spre ratificare Parlamentului tratatele internaţionale încheiate, la termenele şi cu procedura prevăzută de lege;

*. acreditează şi recheamă reprezentanţii diplomatici ai Republicii Moldova, la propunerea Guvernului;

*. aprobă înfiinţarea, desfiinţarea sau schimbarea rangului misiunilor diplomatice ale Republicii Moldova în străinătate;

*. primeşte scrisorile de acreditare şi pe cele de rechemare ale reprezentanţilor diplomatici ai statelor străine în Republica Moldova. Aceasta însemnă că reprezentanţii

diplomatici ai statelor străine sunt acreditaţi pe lângă Preşedintele Republicii Moldova.

Nu vom proceda la analiza detaliată a acestor instituţii deoarece ele fac obiect de studiu şi de cercetarea pentru ştiinţa Dreptului Internaţional Public. Totuşi, sub aspectul Dreptului Constituţional, vom remarca faptul că toate aceste atribuţii îşi găsesc fundamentul în calitatea preşedintelui de a reprezenta statul pe planul relaţiilor internaţionale.

Art. 87.: „Atribuţii în domeniul apărării".

„(1). Preşedintele Republicii Moldova este comandatul suprem al forţelor armate.

(2). Preşedintele Republicii Moldova poate declara, cu aprobarea prealabilă a Parlamentului, mobilizarea parţială sau generală.

(3). În caz de agresiune armată îndreptată împotriva ţării, Preşedintele Republicii Moldova ia măsuri pentru respingerea agresiunii, declară stare de război şi le aduce, neîntârziat, la cunoştinţa Parlamentului. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă de drept în 24 de ore de la declanşarea agresiunii.

(4). Preşedintele Republicii Moldova poate lua şi alte măsuri pentru asigurarea securităţii naţionale şi a ordinii publice, în limitele şi în condiţiile legii".

Toate atribuţiile şefului statului privesc situaţii excepţionale.

Se recunoaşte Preşedintelui Republicii **calitatea de comandant suprem** al forţelor armate. Această calitate se raportează la toate structurile militare aparţinând: Ministerului Apărării, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Securităţii Naţionale.

Concret atribuţiile conferite şefului statului în domeniul militar şi care privesc situaţii de excepţie sunt următoarele:

*. poate declara, cu aprobarea prealabilă a Parlamentului, mobilizarea parţială sau generală a forţelor armate;

*. are dreptul de a lua măsuri pentru respingerea unei agresiuni, dacă există declanşată o agresiune armată împotriva ţării;

*. poate declara stare de război.

Aceste ultima două prerogative trebuie să le aducă şeful statului neîntârziat la cunoştinţa Parlamentului. Gravitatea măsurilor dispuse de şeful statului determină convocarea de drept a Parlamentului, dacă acesta nu se află în sesiune, în maxim 24 de ore de la data declanşării agresiunii;

*. poate lua şi alte măsuri având ca finalitate asigurarea securităţii naţionale şi a ordinii publice. Aceste măsuri trebuiesc luate exclusiv în condiţiile şi în limitele legale.

Apreciem că ar fi fost mai indicat ca textul constituţional să prevadă aceste „măsuri", evitând lăsarea determinării lor pe seama Legiuitorului ordinar. În sprijinul acestui punct de vedere, invocăm natura situaţiilor excepţionale în care se exercită atribuţiile şefului de stat în domeniul apărării.

Art. 88.: „Alte atribuţii".

„Preşedintele Republicii Moldova îndeplineşte şi următoarele atribuţii:

a). conferă decoraţii şi titluri de onoare;

b). acordă **grade militare supreme** !!! prevăzute de lege;

c). soluţionează problemele cetăţeniei Republicii Moldova şi acordă azil politic;

d). numeşte în funcţii publice, în condiţiile prevăzute de lege;

e). acordă graţiere individuală;

f). poate cere poporului să-şi exprime, prin referendum, voinţa asupra problemelor de interes naţional;

g). acordă ranguri diplomatice;

h). conferă grade superioare de clasificare lucrărilor din procuratură, judecătorii şi altor categorii de funcţionari, în condiţiile legii;

i). suspendă actele Guvernului, ce contravin legislaţiei, până la adoptarea hotărârii definitive a Curţii Constituţionale;

j). exercită şi alte atribuţii stabilite prin lege".

Articolul nr. 88 din Constituţia Republicii Moldova enumeră **atribuţii eterogene** care pot fi exercitate de şeful statului „moldovean". Aceste atribuţii au un caracter enunţiativ, exemplificativ deoarece lit. „j" a articolului menţionează in terminis că Preşedintele Republicii poate exercita şi alte atribuţii prevăzute de lege.

Toate atribuţiile eterogene menţionate la articolul supus analizei determină competenţele Preşedintelui Republicii în domenii variate de activitate. Astfel, şeful statului poate conferi decoraţii şi alte titluri de onoare unor personalităţi din Republica Moldova ca o recunoaştere a meritelor acelor persoane în promovarea civismului, a culturii, artei, ştiinţei în Republică şi pe plan internaţional. Şeful statului poate acorda grade militare supreme care sunt prevăzute de lege. În temeiul acestei norme juridice constituţionale Preşedintele Republicii poate acorda unor ofiţeri din forţele armate (Ministerul Apărării, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Securităţii Naţionale) grade de generali.

Soluţionarea problemelor cetăţeniei Republicii Moldova şi acordarea de azil politic, teritorial este o atribuţie a şefului de stat. Problemele relative la cetăţenie privesc: acordarea cetăţeniei, renunţarea la cetăţenie. Azilul politic se acordă de şeful statului unor persoane fizice urmărite şi persecutate în ţara de origine pentru concepţiile lor.

O atribuţie extrem de importantă este prevăzută de art. 88 lit. „d” şi se referă la atribuţiile şefului statului **de a numi** în funcţii publice.

Spre exemplu: Preşedintele Republicii **numeşte Guvernul**, în baza votului de încredere acordat de Parlament [art. 98 alin. (4) din Constituţie] sau judecătorii instanţelor judecătoreşti **se numesc în funcţie** de Preşedintele Republicii Moldova, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii [art. 116 alin. (2) din Constituţie].

Tradiţional se recunoaşte şefului statului dreptul, prerogativa de a acorda graţierea individuală. Este un atribut care îşi găseşte fundamentul în perioada medievală, când şeful statului – domnitorul – avea dreptul absolut de a ierta de pedeapsă pe „osândit”.

În calitatea sa de şef de stat Preşedintele Republicii are aptitudinea, atribuţia de a consulta poporul prin referendum, în privinţa chestiunilor de interes naţional. În acest mod şeful statului recurge la consultarea poporului **în vederea obţinerii voinţei populare** cu privire la o problemă majoră, fundamentală a Republicii. **Exprimarea voinţei poporului prin referendum** are o valoare juridică supremă deoarece exprimă în mod direct şi nemijlocit concepţia majorităţii cetăţenilor referitor la problema abordată.

Şeful statului acordă ranguri diplomatice. Această atribuţie prevăzută la art. 88 lit. „g” trebuie raportată de dispoziţiile art. 86 din Constituţia Republicii Moldova, privitoare la atribuţiile Preşedintelui în domeniul politicii externe.

Dacă şeful statului aprobă înfiinţarea, desfiinţarea sau schimbarea rangului misiunilor diplomatice, în mod firesc, are şi atribuţia de acordare a rangurilor diplomatice.

O altă atribuţie a şefului statului se referă la conferirea gradelor superioare de clasificare lucrătorilor din procuratură, justiţie şi altor categorii de funcţionari.

Această atribuţie a fost acordată Preşedintelui Republicii Moldova de către Legiuitorul Constituant tocmai pentru a se garanta promovarea în grade superioare de clasificare a funcţionarilor din justiţie, procuratură dar şi din alte domenii exclusiv în funcţie de performanţele profesionale obţinute, în condiţii obiective fundamentate pe imparţialitate.

Atribuţia prevăzută la lit. „i" din articolul supus analizai se referă la posibilitatea suspendării actelor Guvernului, ce contravin legislaţiei, până la adoptarea hotărârii definitive a Curţii Constituţionale.

Este o atribuţie extrem de importantă a şefului statului. Pentru exercitarea acestei atribuţii este necesar ca, în prealabil, să fi fost sesizată Curtea Constituţională în legătură cu eventuala constituţionalitate a actului normativ emis de Guvern.

Suspendarea actului Guvernului nu se realizează de Preşedinte din postura de „şef" al „puterii" executive. Dimpotrivă această suspendare se fundamentează pe locul şi rolul şefului statului **„de mediator între autorităţile publice constituite** şi, totodată, **de mediator între stat şi societate**. Se reflectă în acest mod grija şefului statului referitoare la asigurarea unei legislaţii coerente şi echilibrate şi totodată se manifestă plenar atenţia şefului de stat îndreptată spre asigurarea conformităţii tuturor actelor „puterii" executive cu Legea fundamentală şi cu întregul drept pozitiv (obiectiv) aflat în vigoare în Republica Moldova.

Lit. „j" se referă la alte atribuţii ce sunt stabilite, în favoarea şefului statului, prin lege. Este de dorit, ca în măsura posibilităţilor, Constituantul să prevadă **toate** atribuţiile Preşedintelui Republicii. Aceasta pentru a nu lăsa la latitudinea Legiuitorului ordinar posibilitatea de a stabili şi modifica

atribuţiile conferite prin lege. O precizare credem că se mai impune: alte atribuţii conferite şefului statului nu pot fi stabilite de legiuitor decât **prin lege organică**. Este adevărat că art. 72 din Constituţie nu prevede că reglementarea atribuţiilor şefului statului se efectuează prin lege organică. Dar reţinem că organizarea şi funcţionarea unor instituţii fundamentale – Parlament, Guvern, Curtea Constituţională, Consiliul Superior al Magistraturii şi Instanţele judecătoreşti – **se reglementează prin lege organică**.

Pentru identitate de raţionament şi atribuţiile Preşedintelui Republicii Moldova, altele decât cele prevăzute expres de Constituţie, trebuie să fie consacrate **numai prin lege organică**.

Art. 89.: „Demiterea".

„(1). În cazul săvârşirii unor fapte prin care încalcă prevederile Constituţiei, Preşedintele Republicii Moldova poate fi demis de către Parlament cu votul a două treimi din numărul deputaţilor aleşi.

(2). Propunerea de demitere poate fi iniţiată de cel puţin o treime din deputaţi şi se aduce neîntârziat la cunoştinţa Preşedintele Republicii Moldova. Preşedintele poate de Parlamentului şi Curţii Constituţionale explicaţii cu privire la faptele ce i se impută".

Procedura de demitere a şefului statului se poate declanşa numai pentru încălcarea prevederilor Constituţiei Republicii Moldova.

Cu alte cuvinte, încălcarea unor norme juridice, inferioare Constituţiei nu pot constitui un motiv pentru declanşarea procedurii de demitere a şefului statului.

Deşi textul constituţional nu menţionează credem că Legiuitorul Constituant a avut în vedere, în mod deosebit, acele

prevederi referitoare la suveranitatea, simbolurile şi limba de stat. Apoi textul are în vedere încălcarea principiului separaţiei puterilor în stat, a pluralismului politic, a drepturilor şi libertăţilor fundamentale cetăţeneşti, a limitelor revizuirii Constituţiei, a independenţei judecătorilor din Republică.

În ipoteza încălcării dovedite a prevederilor constituţionale se poate iniţia o propunere de demitere a şefului statului de către cel puţin 1/3 din deputaţii aleşi în Parlament.

Propunerea de demitere se înaintează imediat Preşedintelui Republicii Moldova pentru a se lua la cunoştinţă. Dacă consideră oportun şeful statului poate da explicaţii Parlamentului şi Curţii Constituţionale relative la faptele ce i se impută, adică cu privire la pretinsele încălcări a normelor juridice constituţionale. Preşedintele se poate apăra argumentând că nu a încălcat nici o dispoziţie constituţională, demonstrând că propunerea de demitere nu constituie altceva decât un „joc politic". El poate, de asemenea, să recunoască parţial încălcarea prevederilor Legii fundamentale, motivând că faptele săvârşite nu sunt deosebit de grave şi nu au afectat imaginea Preşedintelui şi a Republicii pe planul relaţiilor internaţionale.

Dacă există probe indubitabile că şeful statului a săvârşit fapte prin care a încălcat prevederile Constituţiei, Parlamentul Republicii Moldova, cu votul a 2/3 din numărul deputaţilor aleşi îl poate demite pe Preşedintele Republicii Moldova.

Principalul efect al demiterii şefului statului îl reprezintă vacanţa funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova.

Art. 90.: „Vacanţa funcţiei"

„(1). Vacanţa funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova intervine în caz de expirare a mandatului, de demisie, de demitere, de imposibilitate definitivă a exercitării atribuţiilor sau de deces.

(2). Cererea de demisie a Preşedintelui Republicii Moldova este prezentată Parlamentului, care se pronunţă asupra ei.

(3). Imposibilitatea exercitării atribuţiilor mai mult de 60 de zile de către Preşedintele Republicii Moldova este confirmată de Curtea Constituţională în termen de 30 de zile de la sesizare.

(4). În termen de 2 luni de la data la care a intervenit vacanţa funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova, se vor organiza, în conformitate cu legea, alegeri pentru un nou Preşedinte".

Alin. (1) al articolului supus analizei determină **situaţiile** în care intervine vacanţa funcţiei (de fapt a demnităţii) de Preşedinte. Acestea sunt următoarele:

*. expirarea mandatului prezidenţial;

*. demisia din funcţia de Preşedinte;

*. demiterea din funcţia de Preşedinte;

*. imposibilitatea definitivă a exercitării atribuţiilor specifice funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova;

*. deces.

Vom analiza succint fiecare dintre situaţiile în care intervine vacanţa funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova.

*. **Expirarea mandatului prezidenţial.**

În mod firesc la expirarea mandatului prezidenţial intervine vacanţa funcţiei de Preşedinte. Totuşi, remarcăm faptul că **deşi mandatul şefului statului a expirat**, Preşedintele în exerciţiu al Republicii Moldova îşi exercită mandatul până la depunerea jurământului de Preşedintele nou ales. [art. 80 alin. (2) din Constituţie].

Cum se conciliază cele două texte constituţionale !??!

Pe de o parte, avem textul analizat care nominalizează expirarea mandatului prezidenţial **drept situaţie** de vacantare a

funcţiei de Preşedinte iar pe de altă parte avem textul art. 80 alin (2) care impune **soluţia continuării mandatului deja expirat** de către Preşedintele în exerciţiu, până la depunerea jurământului de noul şef al statului.

Desigur, expirarea mandatului constituie, fără discuţie, o situaţie de vacantare a funcţiei Preşedintelui de Republicii Moldova.

Soluţia adoptată prin art. 80 alin. (2) din Constituţie se justifică prin dorinţa Legiuitorului Constituţional de a nu crea discontinuităţi în exercitarea funcţiei de Preşedinte al Republicii. Se crează astfel **o ficţiune în ceea ce priveşte continuarea mandatului Preşedintelui în exerciţiu** până la depunerea jurământului de către noul şef al statului.

*. **Demisia de funcţia de Preşedinte.**

Demisia constituie un act juridic unilateral pornit din iniţiativa şefului statului, care înţelege să renunţe în mod definitiv şi irevocabil la exercitarea atribuţiilor de Preşedinte al Republicii Moldova. Cererea de demisie este prezentată Parlamentului care se va pronunţa asupra sa. Credem că autoritatea deliberativ-legislativă nu are competenţă de a respinge cererea de demisie a şefului statului deoarece această cerere reprezintă o manifestare unilaterală de voinţă ce nu poate fi cenzurată.

„Pronunţarea" Parlamentului se referă, în opinia noastră, la faptul **de a lua act** de cererea de demisie a Preşedintelui.

Firesc, demisia şefului statului declanşează vacanţa funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova.

*. **Demiterea din funcţia de Preşedinte.**

Cu ocazia analizării art. 89 din Constituţie am examinat această **situaţie** de vacantare a funcţiei de Preşedinte al

Republicii Moldova. De aceea, nu vom reveni asupra chestiunilor deja tratate anterior.

*. **Imposibilitatea definitivă a exercitării atribuţiilor specifice funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova.**

Imposibilitatea exercitării atribuţiilor specifice şefului de stat trebuie să fie definitivă. Acesta înseamnă că imposibilitatea menţionată trebuie să aibă o durată mai mare de 60 de zile. Această situaţie trebuie să fie confirmată de către Curtea Constituţională, într-un termen de maxim 30 de zile de la sesizare.

De principiu, imposibilitatea definitivă a exercitării atribuţiilor specifice funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova survine ca urmare a unor afecţiuni grave cu caracter fizic sau psihic. Se au în vedere boli grave care nu mai permit şefului statului exercitarea atribuţiilor specifice.

*. **Decesul**.

Este evident că moartea titularului funcţiei prezidenţiale determină vacantarea funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova.

În **toate situaţiile** de vacantare a funcţiei prezidenţiale urmează a se organiza alegeri, conform dispoziţiilor legale, **în termen de 2 luni** de la data vacantării funcţiei de Preşedinte, în vederea alegerii unui nou Preşedinte al Republicii Moldova.

Art. 91.: „Interimatul funcţiei”.

„Dacă funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova devine vacantă sau dacă Preşedintele este demis ori dacă se află în imposibilitatea temporară de a-şi exercita atribuţiile, interimatul se asigură, în ordine, de Preşedintele Parlamentului sau de Primul ministru.”

În primul rând trebuie să observăm că demiterea Preşedintelui reprezintă o situaţie, un caz de vacantare a funcţiei prezidenţiale. În consecinţă, formularea: „dacă funcţia... devine vacantă sau dacă Preşedintele este demis...” este improprie. O altă ipoteză la care textul se referă priveşte imposibilitatea **temporară** de exercitare a atribuţiilor de către şeful statului. Într-adevăr această situaţie nu reprezintă un caz de declanşare a vacanţei funcţiei de Preşedinte deoarece este vorba de o imposibilitate **temporară**, deci susceptibilă de dispariţie.

În cazul vacantării funcţiei prezidenţiale imposibilitatea exercitării atribuţiilor trebuie să fie **definitivă**.

Concluzionând afirmăm că interimatul funcţiei prezidenţiale se declanşează în caz de vacanţă a funcţiei de Preşedinte sau în cazul imposibilităţii temporare de exercitare a atribuţiilor de către Preşedintele în exerciţiu.

În aceste situaţii interimatul funcţiei de Preşedinte se va asigura de Preşedintele Parlamentului sau de Primul – ministru. Textul dă întâietate şefului Legislativului la asigurarea interimatului la funcţia prezidenţială. Aceasta rezultă din utilizarea în textul constituţional a noţiunii: „se asigură, **în ordine**, ...”, ceea ce generează o ordine de preferinţă stabilită de Constituant.

Ordinea de preferinţă, instituită de textul constituţional este cât se poate de firească deoarece, la asigurarea interimatului funcţiei prezidenţiale, dă întâietate reprezentantului „puterii” deliberativ-legislative în raport cu exponentul „puterii” executive.

Art. 92. „Răspunderea Preşedintelui interimar”.

„Dacă persoana care asigură interimatul funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova săvârşeşte fapte grave, prin

care se încalcă prevederile Constituţiei, se aplică articolul 89 alineatul (1) şi articolul 91."

Acest articol se referă la posibilitatea demiterii Preşedintelui interimar, potrivit art. 89 din Constituţia Republicii Moldova.

De asemenea, articolul examinat trimite la prevederile art. 91, referitoare la asigurarea interimatului funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova.

Întrucât noi am analizat prevederile constituţionale cuprinse în articolele 89 şi 91 nu vom face precizări suplimentare.

Totuşi, o chestiune de principiu se ridică: Dacă Preşedintele în exerciţiu ar demisiona, Preşedintele Parlamentului, în calitatea sa de Preşedinte interimar, ar fi demis iar noul Preşedinte interimar – Primul – ministru ar deceda sau ar demisiona din funcţia de Preşedinte interimar, se pune întrebarea ce persoană ar ocupa funcţia de Preşedinte interimar ? Constituţia nu răspunde la această întrebare deşi, din punct de vedere practic, o asemenea situaţie este posibilă.

Este mai mult decât evident faptul că dacă Preşedintele Parlamentului, în calitatea sa de Preşedinte interimar, ar fi demis, conform prevederilor art. 91 din Constituţie, Preşedinte interimar ar deveni Primul – ministru al Guvernului Republicii Moldova.

Art. 93: „Promulgarea legilor".

„(1). Preşedintele Republicii Moldova promulgă legile.

(2). Preşedintele Republicii Moldova este în drept, în cazul în care are obiecţii asupra unei legi, să o trimită, în termen de cel mult două săptămâni, spre reexaminare, Parlamentului. În cazul în care Parlamentul îşi menţine hotărârea adoptată anterior, Preşedintele promulgă legea."

Promulgarea legilor constituie o etapă importantă, absolut necesară pentru intrarea în vigoare a normelor juridice, adoptată de către Parlament.

Competenţa promulgării legilor adoptate de Parlament, aparţine şefului statului.

În primul rând se observă faptul că nu este stipulat un termen în care Preşedintele Republicii să promulge legile. În mod indirect, mediat ar rezulta că termenul pentru promulgare este de două săptămâni, deoarece în acest termen şeful statului poate trimite Parlamentului legea, în vederea reexaminării.

Această trimitere a legii către Parlament trebuie să fie însoţită de obiecţiunile Preşedintelui.

Dacă însă Parlamentul adoptă legea în aceeaşi formă, Preşedintele Republicii Moldova este obligat să promulge legea.

Se constată că la reprimirea legii votată de Parlament în aceeaşi formă Preşedintele nu are stipulat un termen pentru promulgare.

Cu ocazia reexaminării legii, dacă Parlamentul „îşi menţine hotărârea adoptată anterior", adică dacă votează legea în forma sa iniţială se dă întâietate, de către Legiuitorul Constituant, voinţei parlamentarilor.

Soluţia adoptată este expresia locului şi a rolului Parlamentului în sistemul „puterilor" etatice, el fiind organul reprezentativ suprem al poporului român din Republica Moldova. În condiţiile în care Preşedintele Republicii este ales de către Parlament nici nu se putea concepe adoptarea unei alte soluţii relative la obligaţia şefului statului de a promulga legea adoptată din nou de legislativ, în forma sa originară.

Art. 94.: „Actele Preşedintelui".

„(1). În exercitarea atribuţiilor sale Preşedintele Republicii Moldova emite decrete, obligatorii pentru executare

pe întreg teritoriul statului. Decretele se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

(2). Decretele emise de Preşedinte în exercitarea atribuţiilor sale prevăzute în articolul 86 alineatul (2), articolul 87 alineatele (2), (3) şi (4) se contrasemnează de către Primul – ministru."

Preşedintele Republicii Moldova poate emite acte cu caracter juridic care se vor publica în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

În aceste condiţii prin decretele şefului statului: poate fi revocat un ministru şi poate fi numit un alt membru al Guvernului [art. 98 alin. (6) din Constituţie]; poate fi numit întregul Guvern [art. 98 alin (4)]; poate fi numit unul sau mai mulţi judecători la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. [art. 116 alin. (2) din Constituţie].

Pe planul relaţiilor internaţionale prin decret al Preşedintelui Republicii este numit un ambasador sau sunt conferite depline puteri pentru negocierea unor tratate în numele Republicii Moldova.

Tot prin emiterea unui decret prezidenţial şeful statului poate dizolva Parlamentul [art. 85 din Constituţie].

Unele decrete prezidenţiale **pot avea şi caracter normativ individual**. Este vorba de acordarea unor grade militare supreme (generali), numirea unor persoane fizice în funcţia de judecător etc. [art. 88 lit. „b" şi art. 116 alin. (2), ambele din Constituţia Republicii Moldova].

O serie de decrete emise de Preşedintele Republicii Moldova trebuie, în mod obligatoriu, să fie contrasemnate de către Primul – ministru. Textul constituţional se referă la decretele prezidenţiale emise în exercitarea atribuţiilor prevăzute de art. 86 alin. (2) şi de art. 87 alin (2), (3) şi (4) din Constituţia Republicii Moldova.

Concret este vorba de următoarele atribuţii ale şefului statului:

*. acreditarea şi rechemarea reprezentanţilor diplomatici ai Republicii Moldova şi aprobarea înfiinţării, desfiinţării sau schimbării rangului misiunilor diplomatice, la propunerea Guvernului;

*. poate declara, cu aprobarea prealabilă a Parlamentului, mobilizarea parţială sau generală;

*. ia măsuri pentru respingerea agresiunii în caz de agresiune armată îndreptată împotriva ţării, declară stare de război, aducându-le imediat la cunoştinţa Parlamentului;

*. poate lua şi alte măsuri pentru asigurarea securităţii naţionale şi ordinii publice, în limitele şi în condiţiile legii.

În toate aceste situaţii decretul prezidenţial este valabil numai dacă a fost contrasemnat de Primul – ministru al Guvernului, în calitatea sa de şef al „puterii" executive.

Cum se explică faptul că unele decrete ale şefului statului trebuie să fie contrasemnate de Primul – ministru al Guvernului ??

Se observă că decretele prezidenţiale care au nevoie de contrasemnătura şefului executivului, a Primului – ministru, se referă la aspecte extrem de importante circumscrise fie relaţiilor externe ale statului, fie – după caz – la situaţii excepţionale referitoare la domeniul apărării statului.

În aceste situaţii contrasemnarea decretelor prezidenţiale determină implicarea deplină şi efectivă a Executivului în aducerea la îndeplinirea a conţinuturilor decretelor prezidenţiale, ceea ce determină o cooperare totală între şeful statului şi „puterea" executivă, reprezentată de Guvernul Republicii Moldova.

Art. 95.: „Resursele financiare ale aparatului Preşedintelui, indemnizaţia şi alte drepturi”.

„(1). Resursele financiare ale aparatului Preşedintelui Republicii Moldova se aprobă, la propunerea acestuia, de către Parlament şi se includ în bugetul de stat.

(2). Indemnizaţia şi alte drepturi ale Preşedintelui Republicii Moldova se stabilesc prin lege.”

În mod firesc, aparatul Preşedintelui Republicii Moldova beneficiază de resurse financiare pentru a-şi putea desfăşura activitatea.

Resursele financiare se aprobă de către Parlament, la propunerea Preşedintelui Republicii Moldova şi se includ în bugetul de stat.

Aceasta este exclusiv o normă constituţională tehnică dar esenţial este să se asigure transparenţa acestor resurse financiare. Ele trebuie să fie efectiv, şi nu numai declarativ, sub controlul autorităţii deliberativ – legislative.

Indemnizaţia şi celelalte drepturi băneşti cuvenite şefului statului trebuie stabilită în temeiul legii.

Şi în privinţa indemnizaţiei şi a celorlalte drepturi materiale ale şefului statului este important să se asigure transparenţa acestor resurse cât şi a cuantumului lunar cuvenit Preşedintelui Republicii Moldova.

CAP. IV.: AUTORITATEA EXECUTIVĂ – GUVERNUL REPUBLICII MOLDOVA

În opinia noastră, Guvernul Republicii Moldova reprezintă autoritatea executivă a statului. Pe lângă argumentele invocate de noi în cuprinsul lucrării rolul de organ central al „puterii" executive acordat Guvernului Republicii rezultă din analiza normelor juridice constituţionale care reglementează această autoritate publică constituită.

Art. 96.: „Rolul"

„(1). Guvernul asigură realizarea politicii interne şi externe a statului şi exercită conducerea generală a administraţiei publice.

(2). În exercitarea atribuţiilor, Guvernul se conduce de programul său de activitate, acceptat de Parlament."

Indiferent de titulatura adoptată în diverse Constituţii (Guvern, Consiliu de Miniştri, Cabinet) această autoritate publică este identificată cu titularul „puterii" executive.

Guvernul Republicii Moldova dispune de **trei atribuţii fundamentale**, cu valoare constituţională. Acestea sunt următoarele:

*. asigură realizarea politicii interne a statului;

*. asigură realizarea politicii externe a statului;

*. exercită conducerea generală a administraţiei publice.

Primele două atribuţii se află în strânsă corelaţie cu ştiinţa Dreptului Constituţional în timp ce ultima atribuţie a Guvernului este detaliată în mod deosebit de ştiinţa Dreptului Administrativ.[9)]

[9)] Pentru analiza detaliată a Guvernului, cu referire la Guvernul României, a se vedea lucrarea „**Drept Constituţional. Stat şi Cetăţean**", Bacău, 2007, partea I „**Puterea de Stat în România. Autorităţile Publice**." Pentru analiza istorică a instituţiei a se vedea „**Momente în dezvoltarea politico-juridică a României**", Ed. Grafit, Bacău, 2006. Ambele scrise de V. S. Curpăn.

Ceea ce trebuie remarcat este faptul că art. 96 alin. (1) din Constituţie consacră, în mod implicit, poziţia Guvernului de titular al „puterii" executive.

Desigur, aceste atribuţii ale Executivului sunt realizate, în concret, în conformitate cu programul de activitate (programul de guvernare) care a fost acceptat de Parlament, împreună cu lista membrilor Guvernului, cu ocazia investirii Executivului. Toate atribuţiile guvernamentale trebuie să se exercite conform programului de guvernare deoarece, în temeiul acestui program, Executivul a fost abilitat, de către autoritatea deliberativ – legislativă, să guverneze.

Ce s-ar întâmpla dacă Guvernul Republicii Moldova, titular al autorităţii executive, şi-ar îndeplini atribuţiile menţionate în alin. (1) depăşind programul de guvernare acceptat de Parlament, cu ocazia votului de învestitură ??

În această ipoteză credem că este necesară validarea de către Parlament a noii orientări politice promovată de executiv.

Depăşirea sau modificarea programului de guvernare are în vedere nu instrumentele de realizare a politicii ci tocmai politica (internă sau externă) promovată de Executiv.

Art. 97.: „Structura".

„Guvernul este alcătuit din Prim-ministru, prim-viceprim-ministru, vicepriminiştri, miniştri şi alţi membri stabiliţi prin lege organică".

Textul constituţional este puternic descriptiv. El are în vedere alcătuirea şi structura Guvernului.

Primul-ministru este secondat de un prim-viceprim-ministru şi de viceprim-miniştri.

Miniştrii ocupă portofoliile ministeriale dar, în funcţie de algoritmul politic, pot exista în Guvern şi **miniştri fără portofoliu**.

Pot exista, de asemenea, în Guvern şi alţi membri care sunt stabiliţi prin lege organică (secretari de stat, subsecretari de stat). Aceşti **„alţi membri" ai Executivului** deşi sunt menţionaţi generic de norma juridică constituţională au un **„statut"** stabilit prin lege organică. Ca atare, aceşti membri ai Guvernului nu posedă un statut consacrat sub aspect constituţional.

Desigur, şeful Guvernului, şi implicit şeful „puterii" executive, este Primul-ministru.

Art. 98.: „Învestitura".

„(1). După consultarea fracţiunilor parlamentare, Preşedintele Republicii Moldova desemnează un candidat pentru funcţia de Prim-ministru.

(2). Candidatul pentru funcţia de Prim-ministru va cere, în termen de 15 zile de la desemnare, votul de încrederea al Parlamentului asupra programului de activitate şi a întregii liste a Guvernului.

(3). Programul de activitate şi lista Guvernului se dezbat în şedinţa Parlamentului. Acesta acordă încredere Guvernului cu votul majorităţii deputaţilor aleşi.

(4). În baza votului de încredere acordat de Parlament, Preşedintele Republicii Moldova numeşte Guvernul.

(5). Guvernul îşi exercită atribuţiile din ziua depunerii jurământului de către membrii lui în faţa Preşedintelui Republicii Moldova.

(6). În caz de remaniere guvernamentală sau de vacanţă a funcţiei, Preşedintele Republicii Moldova revocă şi numeşte, la propunerea Prim-ministrului, pe unii membri ai Guvernului".

Din economia textului constituţional supus analizei rezultă că Preşedintele Republicii Moldova desemnează un

candidat pentru funcţia de Prim-ministru, numai după consultarea fracţiunilor parlamentare.

Republica Moldova fiind cel puţin formal - la momentul actual – **o republică parlamentară** poate fi acreditată opinia că şeful statului trebuie să desemneze drept candidat la funcţia de prim-ministru pe liderul partidului politic câştigător al alegerilor parlamentare.

Totuşi, textul constituţional examinat nu impune, în mod necesar şi obligatoriu, o asemenea soluţie.

Aşa fiind opinăm în sensul că Preşedintele Republicii poate desemna drept candidat la funcţia de prim-ministru să pe o altă persoană din cadrul partidului sau a coaliţiei de partide politice câştigătoare în alegeri.

O întrebare însă trebuie neapărat soluţionată: poate şeful statului să nominalizeze un candidat la funcţia de prim-ministru din cadrul partidelor politice din opoziţie ?? Textul nu interzice o asemenea desemnare dar un astfel de candidat desemnat ar eşua, din punct de vedere politic, deoarece nu ar obţine votul de încredere al Parlamentului.

În consecinţă, deşi Constituţia nu prevede limite totuşi şeful statului nu poate desemna un candidat la funcţia de Prim-ministru împotriva voinţei majorităţii parlamentare.

Candidatul desemnat pentru funcţia de Prim-ministru, deci pentru a fi şef al Executivului, trebuie să obţină votul de încredere al Parlamentului asupra **programului de guvernare (program de activitate) şi asupra întregii liste a Guvernului**.

Deşi în practică se acordă întâietate absolută **programului de guvernare** totuşi nu trebuie scăpat din vedere faptul că votul de încredere al Parlamentului se referă şi la **lista ministeriabililor.**

Asupra programului de activitate, adică de guvernare votul este eminamente politic. Cu privire la lista membrilor

Guvernului votul se acordă şi intuituu personae, în consideraţia reputaţiei personalităţilor recomandate pentru fotoliile ministeriale.

Votul de încredere trebuie solicitat de către candidatul la funcţia (de fapt demnitatea) de Prim-ministru, în termen de **15 zile** de la desemnare.

Care este natura acestui termen defipt de Legiuitorul Constituant ??

Considerăm că termenul de 15 zile stabilit în alin. (2) al art. 98 din Constituţie este unul **imperativ**.

Aşa fiind, depăşirea termenului determină caducitatea solicitării votului de încredere al Parlamentului.

Autoritatea deliberativ-legislativă dezbate în şedinţă publică parlamentară atât programul de guvernare (de activitate) cât şi lista membrilor Executivului.

În urma dezbaterii şi a analizei ministeriabililor urmează votul deputaţilor. Încrederea este acordată dacă majoritatea deputaţilor aleşi votează în favoarea programului de guvernare (de activitate) şi a listei membrilor Guvernului. Dimpotrivă, dacă cvorumul nu este atins se consideră că Parlamentul nu a acordat votul de încredere listei guvernamentale propuse şi nici programului de guvernare.

Dacă votul de încredere a fost acordat de Parlament, Guvernul este numit de şeful statului.

În vederea exercitării atribuţiilor guvernamentale fiecare membru al Guvernului va depune jurământul de credinţă în faţa Preşedintelui Republicii Moldova.

În caz de vacanţă a funcţiei de ministru sau în situaţia unei remanieri guvernamentale, Preşedintele Republicii Moldova are aptitudinea de **a revoca pe miniştrii în exerciţiu** şi respectiv **de a numi alţi membri ai Guvernului**, la propunerea Primului-ministru.

Se observă că în această ipoteză şeful statului poate numi pe unii miniştri fără a se mai obţine votul de încredere al Parlamentului asupra **listei modificate** a membrilor Guvernului.

Aşa fiind, în caz de vacanţă a funcţiei ministeriale sau în caz de remaniere guvernamentală în Executiv, adică în Guvern, avem o parte din miniştri care au obţinut votul de încredere al Parlamentului, în privinţa listei membrilor Executivului, iar o altă parte din miniştri care au fost numiţi de către şeful statului, fără aprobarea prealabilă a listei modificate a membrilor Guvernului, de către Parlament.

În opinia noastră, şi noii membri ai Guvernului ar trebui să primească votul de încredere al Parlamentului.

Aceasta întrucât cu ocazia acordării votului de încredere este votat nu doar programul de guvernare (de activitate) dar şi lista membrilor viitorului Executiv.

A numi un nou ministru care nu a obţinut, în prealabil, votul de încredere al Legislativului înseamnă a eluda voinţa organului reprezentativ suprem al poporului român din Republica Moldova. Este drept art. 98 alin. (6) din Constituţie nu impune obligativitatea obţinerii votului de încredere pentru noul membru al Guvernului, dar pentru identitate de raţionament credem că se impune modificarea acestui text constituţional pentru a fi în concordanţă cu dispoziţiile art. 98 alin. (2) din Constituţie. Numirea unor membri ai Guvernului pe timpul desfăşurării activităţii Executivului trebuie să se facă în acelaşi condiţii ca şi numirea iniţială, originară a membrilor Guvernului.

Art. 99.: „Incompatibilităţi”.

„(1). Funcţia de membru al Guvernului este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcţii retribuite.

(2). Alte incompatibilităţi se stabilesc prin lege organică.”

Art. 99 din Constituţie stabileşte incompatibilitatea funcţiei (a demnităţii) de membru al Guvernului cu exercitarea oricărei alte funcţii retribuite.

Funcţia de membru al Guvernului implică stabilirea unui **„statut”** pentru persoanele fizice care exercită această înaltă demnitate publică.

Din acest motiv, Legiuitorul Constituant a prevăzut că demnitatea de membru al Executivului este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcţii retribuite.

Această înseamnă că un membru al Guvernului Republicii Moldova nu poate ocupa nici o altă funcţie, fie aceasta publică sau privată, cu excepţia funcţiilor onorifice care nu sunt retribuite.

Cazul de incompatibilitate este firesc. Orice membru al Executivului fiind demnitar în stat trebuie să acorde întreaga sa atenţie şi putere de muncă pentru a asigura îndeplinirea, în bune condiţii, a atribuţiilor care îi revin. Aceasta nu trebuie să fie afectat, sub nici o formă, de preocupări de natură a-i micşora sau afecta vigilenţa în aducerea la îndeplinire a legilor şi în primul rând în supravegherea respectării Legii fundamentale şi a bunei conlucrări cu ceilalţi membri ai Executivului şi cu celelalte autorităţi publice.

Acest caz de incompatibilitate priveşte, în mod direct, conservarea echidistanţei şi independenţei fiecărui membru al Executivului în raport cu orice entitate publică sau privată de pe teritoriul Republicii.

Aceasta deoarece, de principiu, a exercita o funcţie (nu are importanţă natura acesteia) implică şi obţinerea unor avantaje materiale. Ori, instituţia sau unitatea unde ipotetic ar exercita o funcţie un membru al Guvernului ar obţine sau ar putea obţine avantaje materiale sau de ordin moral.

Trebuie remarcat că această incompatibilitate acoperă şi o altă latură. Ne referim la prestanţa, prestigiul demnităţii

publice pe care o reprezintă instituţia de membru al Guvernului Republicii Moldova. Exercitând o demnitate publică fundamentală, orice membru al Executivului nu trebuie şi nici nu poate cumula această calitate cu o funcţie publică sau privată, indiferent de nivelul sau de importanţa politică, culturală, ştiinţifică sau social-economică a respectivei funcţii.

Legiuitorul Constituant a lăsat la latitudinea Legiuitorului ordinar stabilirea altor incompatibilităţi. Acestea sunt stabilite exclusiv prin lege organică.

Considerăm că prevederile alin. (2) al art. 99 din Constituţie lasă determinarea incompatibilităţilor membrilor Executivului la discreţia Parlamentului. Mai corect ar fi fost ca Legiuitorul Constituant **să prevadă toate** cazurile de incompatibilitate referitoare la membrii Guvernului.

Art. 100.: „Încetarea funcţiei de membru al Guvernului".

„Funcţia de membru al Guvernului încetează în caz de demisie, de revocare, de incompatibilitate sau de deces."

Art. 100 nominalizează modurile în care încetează funcţia (demnitatea) de membru al Executivului (Guvernului).

Aceste moduri sunt următoarele: **demisie, revocare, incompatibilitate** sau **deces**.

*. **Demisia** – constituie un act juridic unilateral pornit din iniţiativa membrului Executivului. Acesta înţelege să renunţe, în mod definitiv şi irevocabil, la exercitarea atribuţiilor de membru al Guvernului. Cererea de demisie trebuie depusă la autoritatea publică care a numit Executivul, respectiv la Preşedintele Republicii Moldova.

Şeful statului **va lua act** de demisie. El poate cel mult solicita membrului Guvernului să rămână la post o perioadă determinată. Considerăm că **nu poate fi respinsă** cererea de demisie a unui membru al Guvernului, deoarece manifestarea

unilaterală de voinţă nu poate fi cenzurată, iar alegerea profesiei şi a locului de muncă sunt libere.

*. **Revocarea** – se produce în caz de remaniere guvernamentală.

Fie datorită realizării unui echilibru politic, fie pentru realizarea unui management necorespunzător calitativ, un membru al Guvernului poate fi revocat de şeful statului, la propunerea şefului Executivului, Primul-ministru al Guvernului.

Revocarea implică pierderea, pentru viitor, a calităţii de membru al Guvernului, de către persoana fizică care a fost revocată.

*. **Incompatibilitatea** – reprezintă un caz de încetare a funcţiei de membru al Guvernului. Ea operează **„de drept”**. Astfel, dacă un membru al Guvernului exercită o funcţie publică sau privată retribuită el este incompatibil, fapt ce determină încetarea funcţiei (a demnităţii) de membru al Executivului.

Practic încetarea funcţiei de membru al Guvernului survine din momentul existenţei stării de incompatibilitate. Chiar dacă, să presupunem, starea de incompatibilitate a fost descoperită ulterior, încetarea funcţiei s-a produs, în virtutea Constituţiei, la data ivirii incompatibilităţii. Aceasta înseamnă că toate actele încheiate de membrul Guvernului, în exercitarea demnităţii publice în perioada de la ivirea incompatibilităţii la descoperirea stării de incompatibilitate **sunt nule**.

În această perioadă persoana fizică respectivă pierduse deja, în virtutea legii, calitatea de membru al Executivului.

*. **Decesul** – presupune încetarea calităţii de subiect de drept. În mod firesc, persoana fizică titulară nemaiexistând, încetează şi funcţia de membru al Guvernului.

*. Textul constituţional nu indică între cazurile de încetare a calităţii de membru al Guvernului şi pe acela de **expirare a mandatului**.

Expirarea mandatului Guvernului implică şi expirarea mandatului tuturor membrilor Executivului. De altfel, acesta este şi cazul normal, tipic, cel mai frecvent întâlnit **de încetare a funcţiei de membru al Guvernului.**

Art. 101.: „Prim-ministrul".

„(1). Prim-ministrul conduce Guvernul şi coordonează activitatea membrilor acestuia, respectând atribuţiile ce le revin.

(2). În cazul imposibilităţii Prim-ministrului de a-şi exercita atribuţiile sau în cazul decesului acestuia, Preşedintele Republicii Moldova va desemna un alt membru al Guvernului ca Prim-ministru interimar până la formarea noului Guvern. Interimatul pe perioada imposibilităţii exercitării atribuţiilor încetează, dacă Prim-ministrul îşi reia activitatea în Guvern.

(3). În cazul demisiei Prim-ministrului, demisionează întregul Guvern."

Articolul pe care îl examinăm este consacrat primului-ministru, în calitatea sa de şef al Executivului.

Primul-ministru reprezintă personajul cheie al întregului Executiv. Atribuţiile sale principale constau în:

*. conducerea Guvernului şi

*. coordonarea activităţilor membrilor Guvernului.

O problemă care se poate ivi în viaţa politică cotidiană se referă la faptul dacă primul-ministru poate delega toate atribuţiile sale sau doar o parte dintre ele unui ministru din cadrul Executivului.

Desigur, delegarea priveşte o perioadă de timp cât şeful Guvernului lipseşte.

La această chestiune se poate da un răspuns doar prin raportarea la prevederile alin. (2) al art. 101.

În aceste condiţii, credem că, în cazul lipsei primului-ministru pentru o perioadă determinată de timp, se pot delega atribuţiile sale unui alt ministru din cadrul Executivului, doar de către Preşedintele Republicii Moldova, eventual la propunerea primului-ministru în exerciţiu.

Coordonarea activităţii membrilor Guvernului poate implica şi asumarea de către şeful Executivului a unuia sau mai multor ministere, în mod definitiv sau temporar. Şi această chestiune comportă discuţii dar suntem de părere că primul-ministru trebuie să respecte atribuţiile ce revin miniştrilor. Totodată, miniştrii în exerciţiu sunt numiţi de şeful statului.

Aşa fiind, primul-ministru îşi poate asuma portofolii fie iniţial în momentul numirii Guvernului sau după o remaniere guvernamentală sau o vacanţă a funcţiei de ministru. În aceste cazuri credem că şeful statului trebuie să îl numească pe primul-ministru, în mod distinct şi ca ministru la ministerul sau ministerele asumate de el.

În nici un caz primul-ministru nu poate, de la sine putere, să administreze portofolii fără numire din partea şefului statului.

Considerăm că este de dorit ca primul-ministru să îşi îndeplinească atribuţiile de conducere a Guvernului şi de coordonare a miniştrilor, evitând asumarea de portofolii ministeriale.

Este posibil ca şeful Executivului să se afle în imposibilitate de a-şi exercita atribuţiile sau să decedeze în funcţie. În asemenea cazuri se va desemna un prim-ministru interimar, dintre membrii Guvernului, de către Preşedintele Republicii Moldova.

Cu privire **la situaţia imposibilităţii exercitării atribuţiilor** de către primul-ministru în exerciţiu, interimatul nu constituie un scop în sine. Aşadar, atribuţiile primului-ministru interimar încetează dacă primul-ministru în exerciţiu îşi reia activitatea în Guvern.

Primul-ministru interimar, desemnat de şeful statului dintre membrii Guvernului, îşi va exercita atribuţiile de conducere şi de coordonare până la formarea unui nou Guvern.

O chestiune mai trebuie lămurită în legătură cu atribuţiile specifice ale primului-ministru.

A conduce Guvernul – înseamnă a desfăşura activitatea de management guvernamental care constă în: prezidarea şedinţelor Guvernului, adoptarea deciziilor guvernamentale cu acordul miniştrilor, solicitarea unor informări sau rapoarte relative la activitatea desfăşurată de ministere, evaluarea activităţii miniştrilor şi a ministerelor pe care le girează etc.

A coordona activitatea membrilor Guvernului – presupune asigurarea corelării eforturilor miniştrilor şi a ministerelor pe care le conduc, în scopul realizării, în condiţii optime, a administraţiei publice centrale. Coordonarea activităţi membrilor Guvernului, în speţă a miniştrilor reprezintă o activitate operativă mai complexă decât conducerea Executivului. Aceasta întrucât coordonarea activităţii miniştrilor nu se poate realiza fără o conducere optimă a Guvernului, în ansamblul său.

Alin. (3) al art. 101 menţionează o realitate consacrată în toate statele. Fiind conducătorul direct şi nemijlocit al Guvernului şi principalul responsabil de activitatea acestuia, de soarta primului-ministru depinde existenţa Guvernului. În

consecinţă, demisia primului-ministru conduce la considerarea întregului Guvern ca fiind demisionar.

Art. 102.: „Actele Guvernului”.

„(1). Guvernul adoptă hotărâri, ordonanţe şi dispoziţii.

(2). Hotărârile se adoptă pentru organizarea executării legilor.

(3). Ordonanţele se emit în condiţiile articolului 106^2.

(4). Hotărârile şi ordonanţele adoptate de Guvern se semnează de Prim-ministru, se contrasemnează de miniştrii care au obligaţia punerii lor în executare şi se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Nepublicarea atrage inexistenţa hotărârii sau ordonanţei.

(5). Dispoziţiile se emit de Prim-ministru pentru organizarea activităţii interne a Guvernului”.

*. **Hotărârile adoptate de Guvern** organizează executarea legilor. Legile sunt adoptate de către Parlament iar Guvernul în calitatea sa de „putere” executivă are dreptul şi îndatorirea de a hotărâri pentru clarificarea textelor legale şi pentru aplicarea lor cât mai corectă.

*. **Ordonanţele** se emit de către Guvern în temeiul delegării legislative. Parlamentul poate adopta, la propunerea Guvernului, o lege specială de abilitare a acestei autorităţi publice executive pentru a emite **ordonanţe doar în domenii care nu fac obiectul legilor organice**.

Această abilitare a Guvernului este limitată în timp şi trebuie să se prevadă clar domeniul de activitate în care Executivul este abilitat să emită ordonanţe. Dacă legea de

abilitare prevede, ordonanţele emise de Guvern se supun aprobării Parlamentului.

*. **Dispoziţiile** au un caracter intern deoarece sunt emise de primul-ministru în scopul organizării activităţii interne a Guvernului.

Dispoziţiile sunt, de principiu, acte cu caracter administrativ dar ele pot conţine şi norme juridice de organizare a activităţii interne a Executivului.

Sub aspect tehnic-procedural atât hotărârile cât şi ordonanţele Guvernului sunt semnate de primul-ministru şi sunt consemnate de miniştrii de resort care au obligaţia punerii lor în executare.

Hotărârile şi ordonanţele se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova. Constituantul a avertizat guvernanţii asupra consecinţelor nepublicării hotărârilor şi ordonanţelor în sensul că cele nepublicate sunt considerate inexistente.

Art. 103.: „Încetarea mandatului".

„(1). Guvernul îşi exercită mandatul până la data validării alegerilor pentru noul Parlament.

(2). Guvernul, în cazul exprimării votului de neîncredere de către Parlament, al demisiei Prim-ministrului sau în condiţiile alineatului (1), îndeplineşte numai funcţiile de administrare a treburilor publice, până la depunerea jurământului de către membrii noului Guvern."

Cu ocazia analizării art. 100 din Constituţie am precizat că între cauzele încetării funcţiei de membru al Guvernului este şi aceea **de expirare a mandatului**. Iată însă că Legiuitorul

Constituant a menţionat în mod distinct încetarea mandatului Guvernului.

Firesc, Guvernul îşi exercită mandatul până la data validării alegerilor parlamentare generale. Dar mandatul Executivului poate înceta şi înaintea validării alegerilor parlamentare, respectiv: în cazul unei moţiuni de cenzură care constă în exprimarea votului de neîncredere de către Parlament şi în ipoteza demisiei primului-ministru.

Fie că mandatul este dus până la capăt, fie că încetează înainte de termen, după validarea alegerilor parlamentare, după adoptarea moţiunii de cenzură sau după demisia primului-ministru, Guvernul Republicii Moldova va îndeplini exclusiv funcţia de administrare, concretizată în conducerea generală a administraţiei publice. Funcţiile de realizare a politicii interne şi externe a statului nu vor mai putea fi exercitate de către Executiv. Exercitarea funcţiei de administrare se va efectua de către Guvern până la data depunerii jurământului de către membrii noului Guvern, dată de la care membrii noului Executiv îşi vor exercita atribuţiile.

CAP. V.: RAPORTURILE PARLAMENTULUI CU GUVERNUL.

Art. 104.: „Informarea Parlamentului”.

„(1). Guvernul este responsabil în faţa Parlamentului şi prezintă informaţiile şi documentele cerute de acesta, de comisiile lui şi de deputaţi.

(2). Membrii Guvernului au acces la lucrările Parlamentului. Dacă li se solicită prezenţa, participarea lor este obligatorie.”

Alin. (1) din textul supus analizei noastre prevede responsabilitatea Guvernului pentru informaţiile şi documentele solicitate de către Parlament, de comisiile parlamentare sau de deputaţi, în calitatea acestora de membrii ai autorităţii deliberativ-legislative. Cu alte cuvinte, informarea Parlamentului reprezintă o modalitate de **control parlamentar** asupra activităţii autorităţii executive.

Guvernul, în calitatea sa de exponent de vârf al „puterii” executive îşi exercită atribuţiile proprii dar sub controlul organului reprezentativ suprem al poporului român din Republica Moldova. Obligativitatea informării Parlamentului, a comisiilor parlamentare şi a deputaţilor concretizează un drept de supraveghere pe care Parlamentul îl posedă în raport cu autoritatea executivă „supremă” a statului.

Dacă informaţiile sau documentele solicitate de Parlament nu ar corespunde realităţii, fiind falsificate sau prezentate trunchiat, credibilitatea Guvernului ar fi puternic şi iremediabil afectată.

Alin. (2) al art. 104 din Constituţie consacră obligaţia de informare a membrilor Guvernului despre activitatea Parlamentului. Guvernanţii au acces neîngrădit la lucrările

Parlamentului. Desigur, este vorba despre o facultate. Membrii Executivului au libertatea de a participa sau de a nu participa la lucrările Parlamentului. În acest context se pune întrebarea: la ce fel de lucrări ale Parlamentului pot participa miniştrii ?? Credem că aceştia din urmă pot participa atât la lucrările în plen cât şi la lucrările în comisiile parlamentare. De fapt Legiuitorul Constituant nu distinge în legătură cu această chestiune. Or, unde legea nu distinge nu ne este permis să facem distincţie.

Dacă membrilor Executivului li se solicită prezenţa la lucrările Parlamentului ei trebuie în mod obligatoriu să participe. Raţiunile instituirii acestei obligaţii cu caracter constituţional constau în fapt că Guvernul în calitatea sa de titular al „puterii" executive dar şi de organ de vârf al administraţiei publice centrale are îndatorirea de a răspunde, atât solidar cât şi fiecare membru în parte, la solicitarea autorităţii deliberativ-legiuitoare.

Dacă membrii Executivului nu ar da curs solicitării Parlamentului se poate interpreta în sensul lipsei de respect a guvernanţilor faţă de reprezentanţii aleşi ai poporului român din Republica Moldova.

Art. 105.: „Întrebări şi interpelări".

„(1). Guvernul şi fiecare dintre membrii săi sunt obligaţi să răspundă la întrebările sau la interpelările formulate de deputaţi.

(2). Parlamentul poate adopta o moţiune prin care să-şi exprime poziţia faţă de obiectul interpelării."

Întrebările şi interpelările constituie un mijloc pus la îndemâna deputaţilor în scopul informării asupra unor probleme aflate în competenţa Executivului.

Întrebarea este o solicitare punctuală asupra unei chestiuni concrete. Ea se adresează verbal unui membru al Guvernului sau chiar întregului Executiv. Fiecărei întrebări formulate de deputaţi trebuie să i se răspundă într-un mod cât mai exact cu putinţă.

Interpelarea constă într-un document scris prin intermediul căruia se solicită Guvernului explicaţii relative la diferite domenii de activitate din cadrul politicii interne sau externe a statului. Ministrul de resort sau un reprezentant al Executivului trebuie să răspundă argumentat la interpelare.

Dacă se consideră necesar Parlamentul poate adopta o moţiune relativ la interpelare. Această situaţie se întâlneşte în ipoteza în care chestiunile puse în discuţie sunt deosebit de importante şi dacă au un ecou profund în opinia publică din ţară.

Art. 106.: „Exprimarea neîncrederii".

„(1). Parlamentul, la propunerea a cel puţin o pătrime din deputaţi, îşi poate exprima neîncrederea în Guvern, cu votul majorităţii deputaţilor.

(2). Iniţiativa de exprimare a neîncrederii se examinează după 3 zile de la data prezentării în Parlament".

Practic, în acest articol este vorba de **„moţiunea de cenzură"** sau **„moţiunea de neîncredere"**.

Exprimarea neîncrederii constituie o modalitate concretă de control parlamentar asupra activităţii guvernamentale.

Declanşarea procedurii se realizează la propunerea a cel puţin ¼ din deputaţii aleşi. Iniţiativa acestor deputaţi se dezbate în Parlament după trecerea unui termen de 3 zile de la datat depunerii moţiunii. Dacă propunerea este votată de majoritatea deputaţilor aleşi ea se consideră adoptată cu consecinţa căderii Guvernului.

Textul art. 106 nu precizează dacă propunerea depusă la Parlament este înaintată Guvernului spre luare la cunoştinţă. Firesc ar fi ca propunerea privind exprimarea neîncrederii – moţiunea de cenzură – să fie comunicată, la data depunerii şi Executivului.

De asemenea, textul constituţional nu face nici o referire la numărul de propuneri pentru exprimarea neîncrederii (moţiuni de cenzură) pe care deputaţii îl pot face în cursul unei sesiuni parlamentare.

Din acest motiv credem că deputaţii care au semnat o propunere iniţială mai pot semna şi altele, fără nici o limitare. Sub acest aspect considerăm **că se impune limitarea** posibilităţii prezentării unei noi propuneri de exprimare a neîncrederii în cadrul aceleiaşi sesiuni parlamentare. Deputaţii care au iniţiat o propunere trebuie să piardă prerogativa de a depune o nouă propunere de exprimare a neîncrederii în cursul aceleiaşi sesiuni parlamentare.

Această posibilă şi de dorit limitare dă posibilitatea Parlamentului să desfăşoare activităţile specifice şi în primul rând cea de adoptare a legilor. În acelaşi timp nici Executivul nu mai este continuu şicanat, fiind lăsat să lucreze.

Art. 106[1].: „Angajarea răspunderii Guvernului".

„(1). Guvernul îşi poate angaja răspunderea în faţa Parlamentului asupra unui program, unei declaraţii de politică generală sau unui proiect de lege.

(2). Guvernul este demis dacă moţiune de cenzură, depusă în termen de 3 zile de la prezentarea programului, declaraţiei de politică generală sau proiectului de lege, a fost votată în condiţiile art. 106.

(3). Dacă Guvernul nu a fost demis potrivit alineatului (2), proiectul de lege prezentat se consideră adoptat, iar

programul sau declaraţia de politică generală devine obligatorie pentru Guvern".

Angajarea răspunderii Guvernului se poate realiza pentru unul din următoarele acte:

*. programul de guvernare;

*. declaraţie de politică generală;

*. proiect de lege.

Demiterea Executivului intervine dacă în termen de 3 zile o **moţiune de cenzură** depusă a fost votată cu votul majorităţii deputaţilor aleşi în Parlament. Moţiunea de cenzură trebuie să se refere la programul de guvernare, declaraţia de politică generală sau la proiectul de lege.

În ipoteza în care Guvernul nu a fost demis programul de guvernare sau declaraţia de politică generală devine obligatorie pentru Executiv iar proiectul de lege se consideră adoptat fără dezbateri parlamentare.

Angajarea răspunderii Guvernului reprezintă un act voluntar al Guvernului care are menirea de a accelera adoptarea unei legi sau aprobarea unui program de guvernare modificat ori aprobarea unei declaraţii de politică generală care conţine valenţe şi interpretări noi. Riscul este destul de mare având în vedere că Executivul poate fi demis în situaţia în care programul, declaraţia sau proiectul de lege nu trece cu succes în Parlament.

Adoptarea unui proiect de lege prin angajarea răspunderii Guvernului constituie o excepţie de la procedura obişnuită, de drept comun, referitoare la adoptarea legilor. Procedura adoptării proiectului de lege prin angajarea răspunderii Guvernului este **o procedură cu caracter derogator, excepţional**.

Ea trebuie utilizată de către Executiv cu precauţie deoarece adoptarea legilor, de principiu, trebuie să se realizeze în conformitate cu dispoziţiile art. 74 din Constituţia Republicii Moldova.

Art. 106[2].: „Delegarea legislativă”.

„(1). În vederea realizării programului de activitate al Guvernului, Parlamentul poate adopta, la propunerea acestuia, o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanţe în domenii care nu fac obiectul legilor organice.

(2). Legea de abilitare va stabili în mod obligatoriu, domeniul şi data până la care se pot emite ordonanţe.

(3). Ordonanţele intră în vigoare la data publicării, fără a fi promulgate.

(4). Dacă legea de abilitare o cere, ordonanţele se supun aprobării Parlamentului. Proiectul de lege privind aprobarea ordonanţelor se prezintă în termenul stabilit în legea de abilitare. Nerespectarea acestui termen atrage încetarea efectelor ordonanţei. Dacă Parlamentul nu respinge proiectul de lege privind aprobarea ordonanţelor, acestea rămân în vigoare.

(5). După expirarea termenului stabilit pentru emiterea ordonanţelor, acestea pot fi abrogate, suspendate sau modificate numai prin lege”.

Pentru realizarea programului de guvernare Executivul poate solicita Parlamentului iar acesta poate adopta o **lege de abilitare** a Guvernului pentru emiterea de **ordonanţe**.

Ordonanţele nu pot fi emise decât în domeniile care fac obiectul de reglementare al **legilor ordinare**.

Legea de abilitare trebuie să conţină, în textul său, domeniul şi data până la care Executivul poate emite ordonanţe.

Legea de abilitare reprezintă o delegare legislativă acordată de Parlament în favoarea Guvernului, la cererea acestuia din urmă.

Două elemente fundamentale se desprind din textul constituţional:

*. abilitarea se acordă pe o perioadă de timp determinată;

*. abilitarea Executivului priveşte doar anumite domenii care nu fac obiect de reglementare al legilor organice.

În principiu, Guvernul reprezintă autoritatea executivă iar emiterea ordonanţelor nu apare ca o activitate propriu-zisă, normală a Executivului.

Legiuitorul Constituant a prevăzut însă **mecanisme de control** relative la această situaţie de excepţie, concretizată în emiterea ordonanţelor de către Executiv.

Astfel, ordonanţele, când legea de abilitare prevede expres, se vor supune aprobării Parlamentului. Este necesară prezentarea unui proiect de lege, având ca obiect aprobarea ordonanţelor, care va fi depus în termenul prevăzut în legea de abilitare. Dacă proiectul de lege, nu este depus în termenul stabilit de legea de abilitare încetează efectele juridice ale ordonanţelor adoptate de Guvern.

Toate aceste mecanisme constituie pârghii de control asupra activităţii Executivului, concretizată în conţinutul ordonanţelor emise.

Dacă Parlamentul votează favorabil proiectul de lege privind aprobarea ordonanţelor efectul juridic îl reprezintă menţinerea acestor ordonanţe în vigoare.

Expirarea termenului stabilit prin legea de abilitare pentru emiterea ordonanţelor determină posibilitatea abrogării, suspendării sau modificării acestor ordonanţe exclusiv prin intermediul legii.

Ordonanţele Guvernului vor intra în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova. Acestea nu trebuie să fie promulgate de către şeful statului.

O chestiune care se impune a fi tratată se referă la aprobarea ordonanţelor emise de Guvern, de către Parlament. Cu prilejul aprobării ordonanţelor Parlamentul are două posibilităţi:

*. fie **să admită** sau **să respingă** ordonanţa supusă aprobării;

*. fie **să admită** ordonanţa supusă aprobării **dar să opereze unele modificări în conţinutul acesteia**. Aceasta ar presupune, fără îndoială, o examinare a conţinutului ordonanţei, deci o examinare pe fond a actului normativ juridic.

Apreciem că a doua modalitate prezintă avantaje substanţiale. Simpla admitere sau respingere a unei ordonanţe cu ocazia aprobării nu este suficientă deoarece nu realizează o analiză fundamentată a conţinutului acestor acte normative.

CAP. VI.: ADMINISTRAŢIA PUBLICĂ.

Art. 107.: „Administraţia publică centrală de specialitate”.

„(1). Organele centrale de specialitate ale statului sunt ministerele. Ele traduc în viaţă, în temeiul legii, politica Guvernului, hotărârile şi dispoziţiile lui, conduc domeniile încredinţate şi sunt responsabile de activitatea lor.

(2). În scopul conducerii, coordonării şi exercitării controlului în domeniul organizării economiei şi în alte domenii care nu intră nemijlocit în atribuţiile ministerelor, se înfiinţează, în condiţiile legii, şi alte autorităţi administrative.”

Textul constituţional se referă la ministere care sunt definite ca fiind organe centrale de specialitate ale statului.

Ministerele se află în subordinea Guvernului şi înfăptuiesc, în domeniul lor de activitate, politica Executivului.

Legiuitorul Constituant a prevăzut posibilitatea înfiinţării altor autorităţi administrative având ca obiectiv conducerea şi coordonarea în domeniul organizării economiei sau în alte domenii de activitate care nu intră, în mod direct, în atribuţiile ministerelor.

Aceste „**alte autorităţi administrative**” sunt organizate, după caz, fie în subordinea organului executiv central, deci a Guvernului, fie în subordinea unor ministere.

Constituţia nu prevede numărul de ministere. De asemenea, nu prevede un număr limită minim şi maxim de organizare a ministerelor. Aceasta, deoarece numărul de ministere este lăsat la latitudinea legiuitorului ordinar, în raport de gradul de dezvoltare economică şi socială.

La un moment dat se poate constata necesitatea organizării unor noi ministere sau comasarea mai multor ministere într-unul singur.

Art. 108.: „Forţele armate”.

„(1). Forţele armate sunt subordonate exclusiv voinţei poporului pentru garantarea suveranităţii, a independenţei şi a unităţii, a integrităţii teritoriale a ţării şi a democraţiei constituţionale.

(2). Structura sistemului naţional de apărarea se stabileşte prin lege organică”.

Într-un Stat de Drept forţele armate sunt exclusiv subordonate voinţei poporului. Ele sunt utilizate pentru garantarea **suveranităţii (supremaţiei şi independenţei), unităţii, integrităţii teritoriale a statului** şi **pentru prezervarea democraţiei constituţionale.**

Legiuitorul Constituant nu face nici o diferenţiere între componentele forţelor armate. Considerăm că în această categorie, extrem de largă, intră structurile militare ale Ministerului Apărării, ale Ministerului Afacerilor Interne şi ale Ministerului Securităţii Naţionale (serviciile speciale).

Ministerul Apărării trebuie să fie organul central al „puterii” executive care organizează, conduce şi coordonează activitatea în domeniul apărării.

În opinia noastră atribuţii în scopul prezervării ordinii şi liniştii publice trebuie să deţină doar Ministerul Afacerilor Interne şi Ministerul Securităţii Naţionale. Considerăm că armata nu trebuie utilizată într-un potenţial conflict intern şi de aceea competenţa de restabilire a ordinii publice nu trebuie să revină şi Ministerului Apărării.

Dată fiind importanţa **structurii sistemului naţional de apărare** Constituantul a hotărât că ea se stabileşte exclusiv prin lege organică. Această prevede menţionată în art. 108 alin. (2) trebuie raportată la dispoziţiile art. 72 alin. (2) lit. „p” din Constituţia Republicii Moldova.

Art. 109.: „Principiile de bază ale administraţiei publice locale”.

„(1). Administraţia publică în unităţile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiile autonomiei locale, ale descentralizării serviciilor publice, ale eligibilităţii autorităţilor administraţiei publice locale şi ale consultării cetăţenilor în problemele locale de interes deosebit.

(2) Autonomia priveşte atât organizarea şi funcţionarea administraţiei publice locale, cât şi gestiunea colectivităţilor pe care pe reprezintă.

(3). Aplicarea principiilor enunţate nu poate afecta caracterul de stat unitar”.

În acest articol sunt enunţate principiile în baza cărora funcţionează administraţia publică locală:

*. principiul autonomiei locale;

*. principiul descentralizării serviciilor publice;

*. principiul eligibilităţii autorităţilor administraţiei publice locale;

*. principiul consultării cetăţenilor în problemele locale de interes deosebit.

Toate aceste principii nominalizate în textul constituţional sunt analizate pe larg de ştiinţa Dreptului Administrativ. În consecinţă analiza acestor principii nu formează obiectul cercetării de faţă.

Principiul autonomiei locale este explicat de însăşi Legiuitorul Constituant în sensul că acesta se referă la organizarea şi funcţionarea administraţiei publice locale dar şi la gestiunea colectivităţilor pe care administraţia publică locală le reprezintă.

Autonomia locală constă în acordarea unor largi prerogative organelor locale iar descentralizarea serviciilor publice presupune o corectă funcţionare a acestor servicii pe

plan local materializată prin supunerea acestora la controlul organizat şi efectuat de autorităţile locale.

Eligibilitatea autorităţilor administraţiei publice locale implică alegerea de către cetăţeni a conducătorilor şi membrilor acestor autorităţi.

Consultarea cetăţenilor în problemele locale de interes deosebit constă în organizarea referendumurilor pe plan local pentru a scoate în evidenţă voinţa locuitorilor.

Autonomia locală şi celelalte principii de organizare a administraţiei publice în unităţile administrativ-teritoriale nu trebuie să afecteze caracterul unitar al statului.

Alin. (3) al art. 109 din Constituţie trebuie coroborat cu prevederile art. 1 alin. (1) din Legea fundamentală potrivit cărora: „Republica Moldova este un stat suveran şi independent, **unitar** şi indivizibil".

Ca atare formele de autonomie locală nu trebuie să degenereze în separatism teritorial, cu consecinţa directă a unor tentative de federalizare a ţării.

Art. 110.: „Organizarea administrativ-teritorială".

„(1). Teritoriul Republicii Moldova este organizat, sub aspect administrativ, în sate, oraşe, raioane şi unitatea teritorială autonomă Găgăuzia. În condiţiile legii, unele oraşe pot fi declarate municipii.

(2). Localităţilor din stânga Nistrului le pot fi atribuite forme şi condiţii speciale de autonomie în conformitate cu statutul special adoptat prin lege organică.

(3). Statutul capitalei Republicii Moldova oraşul Chişinău se reglementează prin lege organică".

Republica Moldova este organizată din punct de vedere teritorial-administrativ în: **sate, oraşe, raioane.** Unele oraşe pot fi declarate, în raport de mărimea şi de importanţa lor social-economică, **municipii**.

Mai există şi **o unitate teritorială autonomă intitulată Găgăuzia**.

Legiuitorul Constituant lasă posibilitatea legiuitorului ordinar de a atribui forme speciale de autonomie localităţilor din stânga Nistrului, de pe teritoriul aşa numitei **Republici Moldoveneşti Nistrene**". În textul constituţional se vorbeşte despre „forme şi condiţii **speciale** de autonomie". Înţelegem că este vorba despre o autonomie cu totul specială, adică mai accentuată. Nu trebuie uitat însă că o autonomie teritorială pronunţată, fundamentată pe criterii etnice (majoritatea populaţiei din Transnistria este slavă, rusă şi ucraineană) determină o federalizare a statului, ceea ce bineînţeles contravine dispoziţiilor constituţionale. Este adevărat că o mare parte din teritoriul transnistrean este scăpat de sub controlul autorităţilor Republicii Moldova, dar o unitate teritorială autonomă **„Stânga Nistrului"** nu ar favoriza încheierea conflictului. Mai curând aceasta ar determina secesiunea totală a acelui teritoriu sau o tendinţă de federalizare a teritoriului statului.

Nu cu mulţi ani în urmă prin 1998 în Republica Moldova a fost introdusă o nouă unitate administrativ-teritorială – **JUDEŢUL**.

Această unitate teritorial-administrativă este de sorginte pur românească dar după câţiva ani odată cu instalarea la putere a Partidului Comuniştilor unitatea administrativ-teritorială, a **judeţului** a fost înlăturată.

Din păcate, astăzi avem **raioane, nu judeţe. !!!**

Oricât de puţin a funcţionat pe teritoriul Republicii Moldova **judeţul**, ca unitate administrativ-teritorială, a amintit tuturor românilor basarabeni de patria – mamă, de România !!!

Oraşul Chişinău fiind capitala Republicii Moldova beneficiază de un statut care este adoptat prin lege organică.

Art. 111.: „Unitatea teritorială autonomă Găgăuzia”.

„(1). Găgăuzia este o unitate teritorială autonomă cu un statut special care, fiind o formă de autodeterminare a găgăuzilor, este parte integrantă şi inalienabilă a Republicii Moldova şi soluţionează de sine stătător, în limitele competenţei sale, potrivit prevederilor Constituţiei Republicii Moldova, în interesul întregii populaţii, problemele cu caracter politic, economic şi cultural.

(2). Pe teritoriul unităţii teritoriale autonome Găgăuzia sunt garantate toate drepturile şi libertăţile prevăzute de Constituţia şi legislaţia Republicii Moldova.

(3). În unitatea teritorială autonomă Găgăuzia activează organe reprezentative şi executive potrivit legii.

(4). Pământul, subsolul, apele, regnul vegetal şi cel animal, alte resurse naturale aflate pe teritoriul unităţii teritoriale autonome Găgăuzia sunt proprietate a poporului Republicii Moldova şi constituie baza economică a Găgăuziei.

(5). Bugetul unităţii teritoriale autonome Găgăuzia se formează în conformitate cu normele stabilite în legea care reglementează statutul special al Găgăuziei.

(6). Controlul asupra respectării legislaţiei Republicii Moldova în unitatea teritorială autonomă Găgăuzia se exercită de Guvern, în condiţiile legii.

(7). Legea organică care reglementează statutul special al unităţii teritoriale autonome Găgăuzia poate fi modificată cu votul a trei cincimi din numărul deputaţilor aleşi în Parlament.”

Înfiinţarea Unităţii Teritoriale Autonome Găgăuzia a reprezentat un atentat la integritatea teritorială şi la caracterul unitar al Republicii Moldova.

În condiţiile autoproclamării aşa-zisei Republici Moldoveneşti Nistrene şi a tulburărilor socio-politice generate de populaţia găgăuză în sudul statului, factorul politic de la Chişinău a

concedat o aşa – numită autonomie acestor turci strămutaţi în sec. al XIX-lea de Imperiul Ţarist în sudul Basarabiei.

Este, în opinia noastră, un precedent periculos care poate avea ca finalitate secesiunea acestui teritoriu de la Republica Moldova.

Constituantul a recunoscut un statut special aşa – numitei Găgăuzii, unitatea teritorială autonomă fiind considerată o formă de autodeterminare a găgăuzilor. Unitatea teritorială autonomă are competenţa de a soluţiona, **în mod independent**, problemele cu caracter **politic** ??, economic şi cultural, desigur potrivit Constituţiei Republicii Moldova.

Se proclamă unitatea teritorială autonomă Găgăuzia ca fiind parte integrantă şi inalienabilă a Republicii Moldova. Aceasta înseamnă că Republica Moldova nu poate renunţa niciodată la această porţiune a teritoriului său.

Constituantul garantează toate drepturile şi libertăţile prevăzute de Constituţia şi de legislaţia Republicii Moldova pe întreg teritoriul statului, inclusiv pe teritoriul unităţii teritoriale autonome Găgăuzia.

Sunt recunoscute organele reprezentative şi executive din unitatea teritorială autonomă Găgăuzia. Desigur, aceste organe sunt ale unităţii teritoriale autonome şi reprezintă „populaţia găgăuză".

Credem că, în aceleaşi condiţii, ar trebui reprezentaţi şi cetăţenii moldoveni de etnie română (moldovenească) care domiciliază pe teritoriul Unităţii Teritoriale Autonome Găgăuzia.

Constituţia proclamă toate bogăţiile naturale, pământul, subsolul, apele, resursele naturale, regnul vegetal şi cel animal de pe teritoriul Unităţii Teritoriale Autonome Găgăuzia ca fiind proprietate a poporului Republicii Moldova. Aceste bogăţii constituie baza economică a Găgăuziei, deci sunt date în administrarea acestei unităţi teritoriale autonome.

Legea care reglementează statutul special al unităţii teritoriale autonome Găgăuzia constituie fundamentul legislativ, normativ – juridic pentru crearea bugetului acestei unităţi teritoriale.

Statutul special al unităţii teritoriale autonome Găgăuzia este reglementat prin lege organică. Pentru modificarea acestei legi Constituantul a prevăzut un cvorum special respectiv 3/5 din numărul deputaţilor aleşi în Parlament.

Unitatea teritorială autonomă Găgăuzia are caracter constituţional fiind menţionată în Constituţia ţării ca fiind o unitate administrativ – teritorială care dispune de un statut special, fiind autonomă.

Iată cum teritoriul României cedat în jurul anului 1940 şi apoi în 1944 a fost partajat nu numai între Ucraina sovietică şi nou înfiinţata R.S.S. Moldovenească. Pe teritoriul rămas în componenţa Republicii Moldova s-a creat o autonomie teritorială pentru turci !!! Adică pentru acei care ne-au asuprit sute de ani şi care au cedat Basarabia către Rusia, în anul 1812 !!!

„Republica Moldovenească Nistreană" stat fantomă şi nerecunoscut pe plan internaţional stăpâneşte Tighina românească şi satele din jur, localităţi aflate în dreapta Nistrului, pe teritoriul românesc.

Se pare că pentru Republica Moldova sentinţa istoriei este aspră; conducătorii politicii ai acestui stat refuzând unirea cu România expun această „republică" dezmembrării teritoriale. În acest mod, mai devreme sau mai târziu, Republica Moldova va dispărea ca stat fiind înghiţită de statele puternice, imperialiste ale Comunităţii Statelor Independente: Federaţia Rusă şi Ucraina.

Cedarea conducerii Republicii Moldova în faţa acestor turci creştinaţi numiţi găgăuzi reprezintă un pas important în opera de dezmembrare teritorială a statului.

Art. 112.: „Autorităţile săteşti şi orăşeneşti”.

„(1). Autorităţile administraţiei publice, prin care se exercită autonomia locală în sate şi oraşe, sunt consiliile locale alese şi primarii aleşi.

(2). Consiliile locale şi primarii activează, în condiţiile legii, ca autorităţi administrative autonome şi rezolvă treburile publice din sate şi oraşe.

(3). Modul de alegere a consiliilor locale şi a primarilor, precum şi atribuţiile lor, este stabilit de lege.”

Odată cu adoptarea Constituţiei Republicii Moldova a fost eliminat definitiv sistemul organelor puterii de stat şi al organelor administraţiei de stat, de sorginte sovietică.

Autorităţile administraţiei publice beneficiază de o deplină competenţă pe plan local, în temeiul principiilor descentralizării şi autonomiei locale.

Aceste autorităţi sunt atât persoane juridice de drept public cât şi persoane juridice de drept privat.

În calitate de persoane juridice de drept public au în proprietate bunuri aparţinând domeniului public de interes local. Ca persoane juridice de drept privat au în proprietate bunurile aparţinând domeniului privat, proprietate privată a respectivei unităţi administrativ – teritoriale.

Constituţia enumeră autorităţile administraţiei publice. Acestea sunt **consiliile locale** şi **primarii**.

Consiliile locale sunt autorităţi administrative deliberative iar primarii reprezintă autorităţi administrative executive.

Consiliile locale, săteşti sau **orăşeneşti** iar în unele cazuri cele **municipale** sunt alcătuite din **consilieri** aleşi de cetăţenii ce domiciliază în localitatea respectivă prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat. Competenţele consiliilor locale se referă la aprobarea bugetului local, stabilirea de taxe şi impozite şi alegerea viceprimarilor.

Primarii sunt aleşi de cetăţenii cu drept de vot din localitatea respectivă. Ei răspund de buna funcţionarea a administraţiei publice locale în faţa consiliilor locale. Primarii sunt consideraţi şefii administraţiilor publice locale.

Art. 113.: „Consiliul raional".

„(1). Consiliul raional coordonează activitatea consiliilor săteşti şi orăşeneşti în vederea realizării serviciilor publice de interes raional.

(2). Consiliul raional este ales şi funcţionează în condiţiile legii.

(3). Raporturile dintre autorităţile publice locale au la bază principiile autonomiei, legalităţii şi colaborării în rezolvarea problemelor comune".

Deşi beneficiază de autonomie în rezolvarea problemelor de interes local consiliile locale săteşti şi cele orăşeneşti se află sub coordonarea consiliului raional doar pentru realizarea serviciilor publice la nivel de raion. Din interpretarea textului constituţional se reţine faptul că pentru realizarea serviciilor publice de interes local (sătesc sau orăşenesc) consiliile locale sunt pe deplin autonome în raport cu orice altă autoritate.

Alin. (3) al textului comentat se referă la raporturile dintre autorităţile publice locale care se fundamentează pe anumite principii, respectiv:

*. principiul autonomiei;

*. principiul legalităţii;

*. principiul colaborării în rezolvarea problemelor comune.

Inexistenţa subordonării între autorităţile publice locale rezultă din principiul autonomiei.

Principiul legalităţii obligă autorităţile publice locale ca în întreaga lor activitate să respecte Constituţia şi legile Republicii Moldova.

Principiul colaborării autorităţilor publice pentru rezolvarea problemelor comune le obligă pe acestea să coopereze pentru atingerea unei finalităţi în beneficiul a două sau mai multe unităţi teritorial – administrative.

*
* *

La finalul capitolului consacrat analizării textelor constituţionale relative la „**administraţia publică**” suntem datori cu unele succinte precizări.

Art. 6 din Constituţia Republicii Moldova intitulat „Separaţia şi colaborarea puterilor” prevede următoarele: „În Republica Moldova puterea legislativă, executivă şi judecătorească sunt separate şi colaborează în exercitarea prerogativelor ce le revin, potrivit prevederilor Constituţiei”.

În consecinţă, în Republica Moldova statul recunoaşte principiul separaţiei şi echilibrului puterilor etatice. Acest principiu îşi găseşte un larg ecou în textele întregii Constituţii.

Deşi sunt autorităţi statale care par a nu se încadra în „rigidul” principiu al separaţiei / echilibrului puterilor etatice (Preşedintele Republicii Moldova; Curtea Constituţională a Republicii Moldova) totuşi acesta a fost totalmente receptat în Legea fundamentală. Oricât de demonetizat ar fi acest principiu, separaţia puterilor etatice constituie „proba de foc” pentru o veritabilă democraţie.

În aceste condiţii nu înţelegem motivul pentru care Legiuitorul Constituant al Republicii Moldova intercalează textele constituţionale referitoare la „Administraţia publică” între cele privitoare la „Raporturile Parlamentului cu Guvernul” şi textele alocate „Autorităţii judecătoreşti”.

Cu alte cuvinte, după Legislativ, Şeful de Stat şi Executiv (Guvernul) nu se reglementează Autoritatea judecătorească,

cum ar fi fost normal, ci Administraţia publică şi abia apoi este reglementată Autoritatea judecătorească.

Este drept, unii mari doctrinari ai Dreptului Constituţional şi îndeosebi cei ai Dreptului Administrativ vorbesc despre **o funcţie executiv – administrativă** pe considerentul că organele Administraţiei publice centrale se află în subordinea Guvernului, care reprezintă „puterea" executivă în plenitudinea sa.

Chiar dacă am accepta această teză noi apreciem că Autoritatea judecătorească trebuia tratată şi reglementată în Legea fundamentală imediat după autoritatea executivă.

Este adevărat că şi în Constituţia României există acelaşi neajuns în sensul că Autoritatea judecătorească este reglementată după capitolul consacrat Administraţiei publice.

În susţinerea opiniei noastre nu invocăm doar celebrul principiu al separaţiei funcţiilor în stat.

Este, credem noi, inadmisibil ca Autoritatea judecătorească să fie reglementată după Administraţia publică deşi aceasta din urmă constituie, în ultimă instanţă, un mijloc de realizare a politicii „puterii" executive, reprezentată de Guvern.

CAP. VII.: AUTORITATEA JUDECĂTOREASCĂ

În cadrul capitolului IX din Titlul III al Constituţiei Republicii Moldova, consacrat „**Autorităţii judecătoreşti**" sunt incluse trei secţiuni. Astfel, în secţiunea 1: „**Instanţele judecătoreşti**" sunt prevăzute principiile generale ale înfăptuirii justiţiei, statutul judecătorilor şi regulile fundamentale privind organizarea şi competenţa instanţelor judecătoreşti (art. 114 - 117), precum şi reguli referitoare la caracterul public al dezbaterilor, utilizarea limbii de procedură, folosirea căilor de atac, caracterul hotărârilor judecătoreşti şi resursele financiare ale instanţelor judecătoreşti (art. 118 – 121).

În secţiunea a 2-a intitulată „**Consiliul Superior al Magistraturii**" sunt reglementate: competenţa şi atribuţiile acestei instituţii (art. 122 – 123).

În cadrul secţiunii a 3-a „**Procuratura**" sunt reglementate: atribuţiile şi structura instituţiei, rolul şi mandatul procurorilor (art. 124 – 125).

Noţiunea de **justiţie** comportă mai multe înţelesuri.

Sensul tehnic, pragmatic al noţiunii de **justiţie** implică scopul, esenţa dreptului, receptat în cea mai înaltă şi pură expresie (justiţia comutativă).

Profesorul Mircea Djuvara, referindu-se la **ideea de justiţie**, considera că aceasta presupune egalitatea raţională a unor persoane libere, limitate în activităţile lor numai prin drepturi şi obligaţii. Ideea de justiţie presupune şi aptitudinea generalizării, deci în ultimă instanţă, egalitatea tuturor persoanelor fără nici un privilegiu, egalitate cât mai desăvârşită, care nu se obţine decât printr-un progres cât mai accentuat şi un studiu cât mai amănunţit al situaţilor de fapt, în limitele drepturilor subiective şi a obligaţiilor corelative.[10).]

[10).] **Teoria generală a dreptului (Enciclopedia juridică). Drept raţional, izvoare şi drept pozitiv**, Editura ALL, Bucureşti, 1995, pag. 224 / 228.

Nu în ultimul rând este necesar să precizăm că ideea de justiţie include şi principiul universal al echităţii, care se caracterizează prin aprecierea justă din punct de vedere juridic, a fiecărui subiect de drept.

În libertatea juridică, atât română cât şi străină, noţiunii de justiţie i se atribuie şi alte sensuri.

Astfel, **într-un sens larg** – lato sensu – justiţia, reprezintă o virtute, adică un sentiment de echitate.

Este evident că această noţiune, în abstracţiunea sa poartă o doză de subiectivism preluată în raport de fiecare subiect de drept şi totodată în funcţie de perioada istorică reflectată în gradul de dezvoltare al societăţii umane.

Într-un **tehnic – juridic**, justiţia reprezintă **o funcţie de jurisdictio**, adică aptitudinea de a pronunţa dreptul cu ocazia soluţionării unei cauze.

Împărţirea justiţiei este apanajul exclusiv al statului, în virtutea prerogativelor ce decurg din suveranitatea naţională.

În sfârşit, noţiunea de justiţie desemnează totalitatea instituţiilor juridice prin intermediul cărora se realizează atribuţiile puterii (autorităţii) judecătoreşti.

În raport cu această aptitudine justiţia reprezintă un serviciu public al statului. În antichitate justiţia era reprezentată de zeiţa Themis care avea figura unei femei severe, ce purta într-o mână o balanţă iar în cealaltă mână o sabie, fiind legată la ochi.

Acest simbol al justiţiei a străbătut veacurile fiind consacrat şi în contemporaneitate.

Balanţa şi eşarfa care acoperă ochii zeiţei semnifică prerogativa esenţială a judecătorului, aceea de a pronunţa dreptul – jurisdictio. Două sunt premisele necesare pentru îndeplinirea acestei funcţii: **independenţa şi imparţialitatea judecătorului.**

Judecătorul în soluţionarea cauzei deduse judecăţii trebuie să aibă în vedere, în mod exclusiv drepturile şi interesele subiectelor de drept participante la proces. El trebuie să ignore, cu desăvârşire, orice element străin procesului.

Sabia reprezintă aptitudinea judecătorului de a ordona executarea hotărârilor pronunţate. Acesta întrucât hotărârea judecătorească definitivă în situaţia în care nu ar fi urmată de executare, ar constitui o simplă opinie a judecătorilor şi, în consecinţă, finalitatea practică a dreptului nu s-ar realiza.

Această putere de a comanda executarea hotărârilor judecătoreşti, exprimată prin formula executorie, este denumită în doctrina juridică **imperium**.

Marele jurist Jhering scria în lucrarea sa „**Lupta pentru drept**" că: „sabia fără cumpănă este puterea brutală... cumpăna fără sabie este neputinţa dreptului... una nu merge fără alta".

Justiţia a fost considerată ca fiind în esenţă ceva abstract, ca o stare ideală a societăţii caracterizată prin traducerea în stare de facto a integrităţii drepturilor subiective a tuturor membrilor acesteia, ca un vis de totală libertate, de egalitate.

Justiţia reprezintă o stare caracterizată prin respectarea tuturor perceptelor morale, ca o supunere faţă de perceptele religioase şi respectiv ca un rezultat al realizării cerinţelor normelor juridice.

Referirile cele mai vechi privitoare la justiţie se întâlnesc la sumerieni. Această civilizaţie a lăsat primele coduri: Codul lui Lipit-Istar din Akkad; Codul lui Ur-Mannu; Codul lui Bilalam şi Codul lui Hammurabi.

În Codul lui Ur-Mannu se precizează că reformele iniţiate în timpul acestui suveran au fost făcute „pentru a întări dreptatea în ţară şi pentru a creşte bunăstarea populaţiei" [11].

---

[11]. Voytech Zamaroysky – **La început a fost Sumerul**, Ed. Albatros, Bucureşti, 1981, pag. 191.

În Grecia antică, ideea de justiţie a reprezentat o temă centrală a gânditorilor.

Platon considera că raţiunea, care este proprie fiinţei umane, reprezintă criteriul şi „judecătorul" care îi permite să delimiteze ceea ce este de ceea ce trebuie să fie.

La acest mare filosof grec apar conceptele de drept natural, jus, justiţie, universalitate şi unitate, concepte care sunt părţi componente ale raţiunii.

Platon a consacrat ideea unui drept obiectiv, superior dreptului pozitiv, precum şi ideea corespondenţei justiţiei umane cu justiţia divină [12].

Aristotel a afirmat că justiţia constituie o virtute al cărei scop îl reprezintă prosperitatea altora şi nu a celui care acţionează. Acesta a înţeles justiţia atât într-un sens larg, ca virtute supremă sau virtute generală, cât şi într-un sens restrâns, ca justiţie particulară sau justiţie specifică.

Marele filosof a consacrat o concepţie proprie cu privire la noţiunile de **justiţie** şi **drept**, precum şi la raporturile dintre aceste două noţiuni.

Practic este vorba despre discuţia dintre TO DIKAION şi DIKAIOSYNE.

TO DIKAION – semnifică virtutea ca justiţie, concretizată în a da fiecăruia ce este al său (justiţia particulară).

Al doilea concept DIKAIOSYNE – reprezintă conformitatea conduitei cu regulile de morală, semnificând, în ultimă instanţă, suma tuturor virtuţilor (justiţia generală).

În concepţia stagiritului [13] justiţia este o proporţie între cea ce primeşti şi ceea ce dai, este o proporţie între două lucruri sau între două persoane.

---

[12] Albert Brimo – **Les grands courents de la philosophie du droit et de l'Etat**, 2-ieme, ed. Paris, Editions A. Pedone, 1968, pag. 21.

[13] Deoarece s-a născut în Stagir, Aristotel a fost numit „Stagiritul".

Esenţa justiţiei, şi deci finalitatea acestui gen de comportament, este să nu deţii mai mult decât partea ta şi nici mai puţin (TA AUTONEKEIN).

Rezultă că justiţia particulară are menirea de a atribui fiecăruia ce este al său.

În concepţia marelui filosof oamenii nu sunt egali de la natură, de unde rezultă că nici lucrurile nu sunt atribuite în mod egal. Acest aspect este „corectat" prin aplicarea dreptului.

Stagiritul considera justiţia penală ca fiind un mijloc prin care se ajunge la egalitatea indivizilor.

În esenţă, **judecătorul reprezintă dreptul personificat**. Acesta se străduieşte să restabilească egalitatea, luând câştigătorului câştigul injust şi dând păgubitului ceea ce a pierdut pe nedrept [14].

Echitatea reprezintă pentru Aristotel o formă superioară de justiţie care are în fundament prietenia (philia). Ea reprezintă complementul justiţiei şi are rolul de a umaniza dreptul. Ea poate fi explicată prin aceea că deşi orice lege are caracter general, prin natura sa, există şi cazuri care nu pot fi încadrate în norma generală.

Legiuitorul în momentul în care crează legea are în vedere majoritatea cazurilor ce urmează a fi reglementate, însă nu poate cuprinde toate situaţiile concret – faptice, în mod absolut. Defectul generalizării nu este imputabil legiuitorului întrucât dacă ar fi cunoscut în momentul creării legii toate circumstanţele, ar fi corectat-o.

Teoretic există şi excepţii de la regula originară, acestea putând forma o categorie ce poate fi obiect al unei noi reglementări juridice.

---

[14]. Theodore Gomperz – **Les puseurs de la Grece. Histoire de la philosophie antique, III, Premiere et deuxieme ed,** Lausanne, Librarie Payot & Cie, Paris, Libraire Felix Aleau, 1910, pag. 288.

Clarificarea conceptului de justiţie s-a realizat prin contribuţia marilor jurisconsulţi ai Romei antice, cei care practic au întemeiat ştiinţa dreptului.

La romani justiţia – în sens larg – desemna moralitatea; în sens restrâns noţiunea de justiţie se contopea cu scopul ei, acela de a atribui fiecăruia ce este al său.

Pentru Cicero scopul dreptului – JUS CIVILE – consta în realizarea unei juste proporţii între lucruri, stabilizat pe baza legilor şi a moravurilor.

Jurisconsultul Ulpian aprecia că „justiţia este scopul artei juridice".

Noţiunile de **drept natural** şi **drept pozitiv** au fost frecvent utilizate de jurisconsulţii romani.

În concepţia romană, dreptul natural este o manifestare a ideii de dreptate, rezultată din natura lucrurilor.

Trebuie să remarcăm că în dreptul roman noţiunea de JUS NATURALE a comportat anumite intersectări cu noţiunea de JUS GENTIUM.

Noţiunea de Jus Gentium a semnificat iniţial dreptul aplicabil ginţilor, însă mai târziu această noţiune a avut semnificaţia de drept aplicabil pe teritoriul roman raporturilor juridice dintre cetăţeni şi străini, precum şi raporturilor juridice dintre străini.

Spre finalul perioadei dominatului Jus Gentium a avut semnificaţia unui drept aplicabil tuturor popoarelor, întrucât cuprindea normele juridice similare la toate popoarele. Şi în această accepţiune Jus Gentium era distinct de Jus Naturale, acesta din urmă cuprinzând exclusiv normele eterne, imuabile şi universale. Rezumând aspectele punctate anterior reţinem că doctrina greco-romană delimita justiţia ca **valoare etică**, de justiţia ca **valoare juridică**.

Din punct de vedere juridic, justiţia se înfăptuieşte prin respectarea dispoziţiilor cuprinse în normele juridice.

Pentru ca cetăţenii să respecte legea – dreptul pozitiv – este necesar ca legiuitorul să reglementeze, în mod just, relaţiile sociale. Normele juridice edictate trebuie să creeze „tiparul" pentru afirmarea plenară a personalităţii fiecărui individ, în funcţie de contribuţia subiectelor de drept la dezvoltarea în ansamblu a societăţii.

Din punct de vedere etic, justiţia se extinde peste graniţele trasate de normele juridice.

Justiţia, ca valoare etică, se exprimă prin intermediul subiectelor de drept care participă activ la atingerea finalităţii avută în vedere de legiuitor în momentul legiferării.

În consecinţă, respectarea activă a normelor de drept implică nu doar corectarea propriului comportament, ci grija permanentă a regularizării conduitei tuturor membrilor societăţii.

Funcţia „de a judeca" şi corelaţia cu principiul separaţiei / echilibrului „puterilor" în stat.

În Statul de Drept puterea emană de la popor şi aparţine acestuia. Datorită acestui fapt puterea etatică este unică, suverană şi indivizibilă.

În scopul îndeplinirii atribuţiilor ce revin statului există diferite categorii de organe care exercită, fiecare în parte, funcţii specifice.

În literatura juridică constituţională a fost exprimată teza potrivit căreia principiul separaţiei „puterilor" în stat, în forma sa clasică, trebuie „amendat" [15].

Acest principiu este considerat „mai mult o morală decât un principiu de articulare riguroasă a mecanismului statal" [16].

---

[15] I. Deleanu – **Drept Constituţional şi Instituţii Politice**, II, Ed. Fundaţiei „Chemarea", Iaşi, 1992, pag. 32.

[16] Ion Deleanu – **Drept Constituţional.**

Alţi autori au apreciat că separaţia puterilor în stat reprezintă „un simbol al libertăţilor noastre care face parte din mitologia politică” [17].

Judecătorul în Statul de Drept trebuie să aibă un rol esenţial concretizat în impunerea puterii de control în raport cu cetăţenii şi cu celelalte „puteri” constituite în stat.

Judecătorul este o emanaţie a Statului; el depinde de celelalte „puteri” ale statului însă misiunea sa este de a le controla. Judecătorul îşi manifestă în exterior activitatea prin dualitatea drept – forţă.

Datorită activităţii speciale desfăşurată de judecător acestuia trebuie să i se asigure garanţii în raport cu celelalte „puteri”. Pentru a exista o „putere” judecătorească autonomă trebuie să fie prioritar îndeplinite trei condiţii, respectiv: organele care pronunţă Dreptul să fie adecvate acestei funcţii; desemnarea judecătorilor să nu depindă de factorul politic şi să fie asigurată independenţa efectivă a persoanelor fizice învestite în funcţia de judecător [18].

Pentru existenţa Statului de Drept este necesar ca deciziile organelor de stat, a autorităţilor publice, să fie – la toate nivelurile – limitate de existenţa nomelor juridice, a căror respectare este garantată de intervenţia judecătorului.

Deci, judecătorul reprezintă **„cheia de boltă”** şi condiţia de realizare a Statului de Drept.

Ierarhia normelor juridice – şi incidenţa acestora – nu devine efectivă decât dacă este sancţionată din punct de vedere juridic. De asemenea, drepturile fundamentale nu sunt asigurate în mod real decât în măsura în care judecătorul poate să le asigure protecţia.

---

[17]. R. Perrot – **Institution judiciaries**, 4 edition, Ed. Montchreasien, Paris, 1992, pag. 426-428.

[18]. R. Marin, J. Martin – **Le troisième pouvoir Presses des Editions CEF**, Nisa, 1989, pag. 28-29; I. Deleanu, M. Enache – **Statul de Drept**, în Dreptul nr. 7 / 1993, pag. 8.

Judecătorul – în calitatea sa de garant al drepturilor fundamentale având rolul de apărător al valorilor sociale – este împuternicit să le ocrotească, chiar împotriva voinţei majorităţii.

Controlul, fie de constituţionalitate a legilor, fie de legalitate a actelor administative, fie pentru respectarea drepturilor fundamentale, reprezintă criteriul esenţial care caracterizează Statul de Drept.

Dacă în sistemul statului autoritar garanţia drepturilor este atribuită legii, judecătorul fiind considerat un slujitor al legii, în sistemul Statului de Drept, judecătorul reprezintă un garant al acestora.

Dezvoltarea actuală a Statului de Drept implică o concepţie nouă cu privire la democraţie. Democraţia presupune respectul pluralismului, participarea directă a cetăţenilor la treburile publice şi garantarea drepturilor şi libertăţilor inerente personalităţii umane. Din această perspectivă, existenţa judecătorului nu apare ca o denaturare, ea fiind un „instrument" de realizare a exigenţelor democraţiei.

Judecătorul fiind supus legii trebuie să realizeze un echilibru între majoritate şi respectul drepturilor fundamentale. Justiţia se identifică, din acest punct de vedere, cu **etica şi înţelepciunea**.

Justiţia fiind exercitată ca o „putere" independentă realizează echilibrul funcţiilor legislative şi executive prin intermediul controlului de constituţionalitate (acesta este specific exclusiv Curţii Constituţionale) şi a controlului actelor administrative.

„Puterea" judecătorească este aceea care permite ca declaraţiile de drepturi şi garanţiile constituţionale proclamate, să poată deveni mai mult decât formulări teoretice şi să aibă forţă obligatorie pentru indivizi, pentru autorităţi şi, în ultimă instanţă pentru stat.

Judecătorul, **fiind titular al „puterii" judecătoreşti**, este învestit cu puterea de a judeca – jurisdicţie – iar această putere **este echivocă**: judecătorul aparţine statului care îl învesteşte în funcţie însă el este obligat să exercite un control asupra statului.

Judecătorul reprezintă, în acelaşi timp, puterea statului şi contraputerea acestei puteri. La origine „puterea" judecătorească este o emanaţie a statului şi din această cauză judecătorul se conformează regulilor şi valorilor societăţii. Dar, în acelaşi timp, „puterea" judecătorească acţionează ca o frână, ca o contraputere, deoarece are aptitudinea de a controla legalitatea actelor administrative, constituţionalitatea actelor legislative şi executive şi poate asigura apărarea drepturilor fundamentale ale cetăţenilor de orice vătămare, care poate proveni chiar de la organele, de la autorităţile, altei „puteri" constituite în stat.

Orice imagine am avea despre justiţie, aceasta trebuie să fie independentă.

În Statul de Drept, independenţa judecătorilor **nu este un privilegiu** acordat membrilor corpului judecătoresc [19)]., ea reprezentând o garanţie pentru cetăţeni ! Orice subiect de drept trebuie să aibă acces la justiţie pentru a obţine o hotărâre judecătorească care să-i asigure respectarea drepturilor subiective privitoare la persoană, la bunuri şi la celelalte valori sociale ocrotite de lege. Acest drept – conformat prin liberul acces la justiţie – ar fi iluzoriu **dacă judecătorul nu ar fi independent şi imparţial**.

De aceea apreciem că independenţa reprezintă o garanţie a imparţialităţii judecătorului. Imparţialitatea presupune adoptarea unei poziţii de detaşare în raport cu părţile din proces, de sistemul politic şi de interesele generale sau particulare ale subiectelor de drept.

[19)]. Avem „onoarea" de a ne număra şi noi printre aceştia.

Judecătorul nu trebuie să aibă nici un interes, nici general, nici particular, în soluţionarea cauzei cu care a fost învestit deoarece **el nu reprezintă pe nimeni**, având doar rolul de protector al drepturilor subiective vătămate.

Nici o voinţă şi nici un interes nu pot condiţiona judecata sa, nici măcar interesul majorităţii. În mod diferit în raport cu „puterea" legislativă sau cu cea executivă, care sunt puteri ale majorităţii, judecătorul împarte dreptatea în numele legii, ca exprimare a voinţei suverane a poporului, dar nu în numele majorităţii, el trebuind să apere şi libertăţile minorităţii.

Independenţa şi implicit imparţialitatea judecătorului cere separarea instituţională a acestuia în raport cu părţile, **cu acuzaţia publică** sau alte „puteri" constituite în stat.

Independenţa judecătorilor trebuie să fie reală şi concretizată în practică în modul de organizare judecătorească, oferind sistemului mijloacele operaţionale necesare exigenţelor societăţii contemporane şi abolind structurile arhaice, **de paternalism guvernamental** existente întotdeauna în ceea ce priveşte pe judecător.

Independenţa „puterii" judecătoreşti trebuie să fie **funcţională, organică** şi **economică.**

Independenţa **organică şi funcţională** a judecătorilor se caracterizează prin existenţa unui organ de „guvernare" a corpului judecătoresc, Consiliul Superior al Magistraturii, şi prin posibilitatea corespunzătoare condiţiilor din fiecare ţară de a avea şi alte consilii ale judecătorilor; prin inexistenţa oricărei subordonări între judecători; a directivelor adresate judecătorilor din instanţele „ierarhic inferioare"; prin inexistenţa oricărui sistem de ierarhie între judecătorii aceleiaşi instanţe.

Judecătorii nu trebuie să primească ordine sau instrucţiuni, cu excepţia deciziilor pronunţate de instanţele „superioare" de control judiciar, în soluţionarea căilor de atac (apel; recurs). Justiţia contemporană necesită o adevărată

independenţă, realizată în mod efectiv şi garantată de existenţa unui organism de „autoguvernare" a judecătorilor - Consiliul Superior al Magistraturii (C.S.M.).

Privire de ansamblu – succintă – asupra independenţei instanţelor şi a judecătorilor

Din Principiile fundamentale referitoare la independenţa magistraturii, adoptate la Milano în anul 1985 şi confirmate de Adunarea Generală a O.N.U. în acelaşi an, rezultă că **independenţa judecătorilor** trebuie garantată de stat şi enunţată în Constituţie sau în altă lege naţională, iar celelalte „puteri" constituite în stat **trebuie să o respecte (pct. 1).**

Aşa cum am menţionat anterior art. 124 alin. (3) din Constituţia României proclamă acest principiu fundamental.

În Constituţia Republicii Moldova independenţa judecătorilor este consacrată în dispoziţiile art. 116 alin. (1).

Textul constituţional precizat din Constituţia Republicii Moldova este în concordanţă cu „Proiectul de principii privind independenţa puterii judecătoreşti", adoptat la Siracusa, în Italia, în anul 1981, cu „Principiile fundamentale privind independenţa puterii judecătoreşti", adoptate de Adunarea Generală a O.N.U., prin două rezoluţii, în anul 1985.

Referitor la preocupările privitoare la consacrarea principiului independenţei judecătorilor, pe plan mondial, precizăm că au fost adoptate de organismele internaţionale şi alte acte declarative, cum ar fi: Proiectul de Declaraţie Universală privind independenţa justiţiei, elaborat de Dr. Singhvi, în anul 1987; Principiile de la Tokyo privind independenţa puterii judecătoreşti în regiunea juridică asiatică, adoptată în anul 1981; Codul Asociaţiei Internaţionale a Avocaţilor privind standardele minime de independenţă a puterii judecătoreşti, adoptat în capitala Indiei, New Delhi, în

anul 1982 şi respectiv Proiectul standardelor independenţei puterii judecătoreşti şi a profesiei de avocat, elaborat în anul 1986.

De principiu, în doctrina juridică, inclusiv cea constituţională, se acreditează ideea, teza că independenţa judecătorilor poate fi analizată dintr-o dublă perspectivă:

- o independenţă funcţională a judecătorilor;
- o independenţă personală a acestora.

Independenţa funcţională – porneşte de la ideea că justiţia se realizează prin intermediul unei categorii specializate de organe (de autorităţi), apte să îndeplinească funcţia de judecată.

De asemenea, justiţia trebuie să se înfăptuiască pe baza normelor de drept prestabilite de „puterea" legislativă. Din punct de vedere funcţional „puterea" judecătorească trebuie să statueze asupra cauzelor deduse judecăţii, fără restricţii, ameninţări sau intervenţii, directe sau indirecte, din partea justiţiabililor sau din partea altei „puteri" constituite în stat, ori din partea grupurilor de presiune.

Independenţa funcţională a judecătorului este **organic legată de poziţia acestuia în raport cu ceilalţi judecători de la aceeaşi instanţă, de la instanţele de control judiciar „ierarhic superioare" sau în raport cu judecătorii care îndeplinesc atribuţiile de conducere a respectivei instanţe judecătoreşti unde funcţionează judecătorul.**

Aceste principii declarative se regăsesc în documentele internaţionale enunţate anterior şi în mod deosebit în dispoziţiile art. 2 din „Principiile fundamentale privind independenţa puterii judecătoreşti adoptate de Adunarea Generală a O.N.U., în anul 1985.

În Republica Moldova, în conformitate cu legislaţia în vigoare, **independenţa funcţională** a judecătorilor este consacrată, în mod indirect, în dispoziţiile Legii fundamentale.

Art. 115 alin. (1) al Constituţia Republicii Moldova prevede: „Justiţia se înfăptuieşte prin Curtea Supremă de Justiţie, prin curţile de apel, şi prin judecătorii.”

În Republica Moldova funcţionează ca instituţii cu caracter jurisdicţional următoarele instanţe: judecătoriile, curţile de apel şi Curtea Supremă de Justiţie.

În limitele legii funcţionează şi judecătorii specializate.

Stabilirea prin Constituţie a instanţelor judecătoreşti şi stabilirea prin **lege organică** a numărului acestora, a procedurii de judecată şi a competenţei reprezintă, în opinia noastră, un element fundamental, o piatră de temelie în consacrarea independenţei funcţionale a judecătorilor.

Prevederile art. 114 coroborate cu prevederile art. 116 alin. (1), ambele din Constituţie, generează totala independenţă a judecătorilor în raport cu „puterea” legislativă sau cu exponenţii „puterii” executive.

Independenţa judecătorului nu priveşte însă raporturile cu dreptul pozitiv (obiectiv). Altfel spus, judecătorul nu este independent faţă de lege.

„Puterea” judecătorească este chemată să aplice Dreptul. Ea nu poate refuza aplicarea legilor nici în mod direct şi nici indirect prin interpretare – în spiritul contrar voinţei legiuitorului - întrucât în acest fel s-ar îndepărta de nobilul scop al pronunţării Dreptului, în condiţii de independenţă şi de imparţialitate.

*

* *

Independenţa judecătorului presupune şi o **latură personală**, referitoare la statutul acestui „personaj cheie” al societăţii contemporane. Independenţa personală se manifestă cu prioritate în privinţa carierei profesionale a judecătorului cu scopul de a-l feri pe acesta de ingerinţele şi capriciile celorlalte

„puteri" constituite în stat, şi în mod deosebit în raport cu **„puterea" executivă.**

Independenţa funcţională trebuie să fie dublată de independenţa personală a judecătorului întrucât în acest mod se poate asigura şi garanta o independenţă reală a reprezentanţilor „puterii" judecătoreşti.

Analiza statutului judecătorului – cu privire specială asupra **condiţiilor de selecţionare, a modului de învestire în funcţie** şi **a aplicării sancţiunilor disciplinare** s-a realizat, alături de alte chestiuni, în una dintre cele mai importante lucrări ale noastre [20).].

În acest context vom prezenta, în mod succint, elementele care compun şi garantează totodată **independenţa personală** a judecătorului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că reprezintă criterii de apreciere a independenţei personale a judecătorilor, următoarele condiţii: selecţionarea şi numirea judecătorului, durata numirii în funcţie şi existenţa garanţiilor conferite judecătorului împotriva oricăror influenţe exterioare actului de justiţie.

În Republica Moldova judecătorii sunt selecţionaţi în conformitate cu legislaţia în vigoare, ulterior fiind numiţi în funcţie de Preşedintele Republicii Moldova, la propunerea Consiliului Suprem al Magistraturii.

Învestirea candidaţilor în funcţia de judecător cunoaşte, pe plan internaţional, două modalităţi: **fie ca urmare a numirii, fie ca urmare a organizării de alegeri**.

Considerăm că sistemul alegerii judecătorilor ar conduce la dependenţa acestora în raport cu electoratul sau în raport cu grupurile de presiune din cadrul societăţii.

[20).] „**Independenţa judecătorilor şi garanţiile ei juridice**" – această teză a fost publicată.

Exponenţii „puterii” legislative sunt aleşi de electorat cu scopul elaborării şi aplicării politicii, în acord cu programele de guvernare adoptate de partidele politice.

Judecătorii, în calitate de membri ai „puterii” judecătoreşti, nu exercită funcţia în temeiul opţiunilor politice şi nu au ca scop elaborarea politicii generale a statului. Rolul judecătorilor se circumscrie aplicării legii şi, drept consecinţă, se extinde şi cu privire la controlul modului în care se aplică dreptul pozitiv (obiectiv). De lege lata, numirea judecătorilor, cu excepţia celor stagiari, se face de Preşedintele Republicii Moldova, prin Decret prezidenţial.

Pentru a estompa intervenţia „puterii” executive şi rolul acesteia în numirea judecătorilor, Constituţia Republicii Moldova a înfiinţat Consiliul Superior al Magistraturii, care are aptitudinea de a propune şefului statului candidaţii în vederea numirii în funcţiile vacante.

În acord cu prevederile punctului 10 din Principiile fundamentale asupra independenţei magistraturii recrutarea judecătorilor trebuie să se realizeze prin concurs de admitere în magistratură, urmată de promovarea examenului de capacitate.

Tot circumscrisă laturii personale a independenţei judecătorilor este instituţia inamovibilităţii.

Inamovibilitatea – este o instituţie în virtutea căreia judecătorii nu pot fi revocaţi din funcţie, suspendaţi, transferaţi, pensionaţi sau sancţionaţi disciplinar decât în cazurile şi în condiţiile prevăzute de dispoziţiile legale.

Guvernele autoritare nu doresc instituirea inamovibilităţii corpului judecătoresc şi chiar „luptă” împotriva legiferării acestei instituţii, considerând-o o piedică în calea realizării „obiectivelor guvernării”.

Fără îndoială, acordarea inamovibilităţii judecătorilor „trădează” caracterul democratic al statului şi respectul „puterilor” etatice faţă de lege. Scopul principal al acordării

inamovibilităţii judecătorilor îl reprezintă **protejarea acestora în raport cu „puterea" executivă**.

Judecătorul este apărat de instituţia inamovibilităţii în condiţiile în care îşi exercită corect atribuţiile de serviciu şi are o conduită profesională şi socială demnă.

În ipoteza în care judecătorul săvârşeşte abateri disciplinare sau încalcă regulile de conduită prevăzute de Codul deontologic se va angaja, în formele prestabilite şi în condiţiile legii, răspunderea juridică disciplinară [21)]. Tot sub aspect personal independenţa judecătorilor este asigurată prin stabilirea unei salarizări corespunzătoare a judecătorilor. Fiind îngrădit prin incompatibilităţi şi interdicţii, prin modul în care judecătorul este perceput în spectrul social (sub raportul calităţii morale a conduitei sale), la care putem adăuga cantitatea şi calitatea muncii pe care o prestează, **judecătorul** trebuie să dispună de o indemnizaţie decentă, care să compenseze toate restricţiile pe care societatea şi legea i le impune.

În sfârşit, pentru a contura elementele care compun, sub aspect personal, independenţa judecătorului este necesar să ne referim şi la formaţia profesională.

În scopul asigurării independenţei judecătorul trebuie să studieze continuu doctrina juridică şi jurisprudenţa. Este recomandabil ca judecătorii, în general, să se specializeze în cadrul ciclurilor universitare de învăţământ superior.

Acesta întrucât un judecător slab pregătit sau ignorant este predispus mai uşor la dependenţă în raport cu alte autorităţi „ierarhice", sau exterioare justiţiei ori cu justiţiabilii. De aceea, legislaţia în domeniu trebuie să impună obligativitatea efectuării unor stagii periodice de pregătire sau de perfecţionare profesională.

[21)] P. Vasilescu – **Tratat teoretic şi practic de procedură civilă**, vol. I, Iaşi, pag. 299.

Independenţa unui judecător implică din partea persoanei fizice învestite în această funcţie anumite calităţi morale, între care amintim: **curaj, obiectivitate şi erudiţie**.

Aşadar toate elementele analizate trebuie grefate pe caracterul şi pe profilul moral al persoanei fizice învestită în funcţia de judecător pentru că scopul ultim al asigurării independenţei îl reprezintă pronunţarea unor hotărâri judecătoreşti legale, temeinice şi demne de încrederea societăţii [22].

*
* *

În continuare vom proceda la analiza concretă a dispoziţiilor constituţionale relative la **Autoritatea judecătorească.**

[22]. Să ne fie îngăduită această analiză mai detaliată. Subiectivitatea noastră, totuşi, îşi spune cuvântul !!!!

Secţiunea 1: „Instanţele judecătoreşti”.

Art. 114.: „Înfăptuirea justiţiei”.

„Justiţia se înfăptuieşte în numele legii numai de instanţele judecătoreşti.”

Articolul supus examinării constituie o reflectare, un corolar al principiului separaţiei / echilibrului puterilor etatice.

Astfel, funcţia de judecată, adică de a statua asupra raporturilor juridice devenite litigioase se exercită de o categorie de organe statale specializate. Aceste organe sunt instanţele judecătoreşti care sunt încadrate cu un număr determinat de judecători care judecă procesele penale, civile, administrative sau de albă natură, înfăptuind justiţia.

Art. 115.: „Instanţele judecătoreşti”.

„(1). Justiţia se înfăptuieşte prin Curtea Supremă de Justiţie, prin curţile de apel şi prin judecătorii.

(2). Pentru anumite categorii de cauze pot funcţiona, potrivit legii, judecătorii specializate.

(3). Înfiinţarea de instanţe extraordinare este interzisă.

(4). Organizarea instanţelor judecătoreşti, competenţa acestora şi procedura de judecată sunt stabilite prin lege organică”.

Legiuitorul Constituant a stabilit categoriile de instanţe de drept comun din Republica Moldova. În aceste condiţii legiuitorul ordinar nu are competenţa de a înfiinţa alte instanţe ordinare. Instanţele de drept comun sunt: **Curtea Supremă de Justiţie, curţile de apel** şi **judecătoriile**.

Există instanţe specializate, înfiinţate în temeiul legii, pentru judecarea unor anumite categorii de cauze: economice, militare. Aceste instanţe se numesc **judecătorii specializate**.

Evident, instanţa supremă şi pentru aceste judecătorii specializate este tot Curtea Supremă de Justiţie. De altfel, Curtea Supremă de Justiţie constituie instanţa supremă în raport cu ordinul jurisdicţional judiciar. Prin noţiunea de **ordin de jurisdicţie** – se înţelege un sistem de autorităţi jurisdicţionale – instanţe judecătoreşti – ierarhizate care au în vârf o curte supremă.

Curtea Supremă a unui ordin de jurisdicţie este instanţa la care ajung, prin intermediul căilor de atac, hotărârile judecătoreşti pronunţate de instanţele inferioare, iar hotărârile instanţei supreme nu mai sunt susceptibile de a fi atacate în faţa unei alte jurisdicţii. De asemenea, instanţa supremă are şi rolul de a asigura unitatea de jurisprudenţă a ordinului de jurisdicţie în care este inclusă.

În Republica Moldova există **jurisdicţia judiciară**, care este unicul ordin jurisdicţional, a cărei instanţă supremă este Curtea Supremă de Justiţie.

Curtea Constituţională a Republicii Moldova nu este inclusă în jurisdicţia judiciară, ci reprezintă o jurisdicţie specializată. Fiind vorba de o singură instanţă, Curtea Constituţională nu formează un ordin de jurisdicţie. De asemenea, nici Curtea de Conturi nu are caracterul de Curte Supremă a unui ordin de jurisdicţie, întrucât hotărârile pe care le pronunţă trebuie să poată fi atacate în faţa instanţelor judecătoreşti de drept comun (ordinare), în baza principiului accesului liber la justiţie (art. 20 din Constituţia Republicii Moldova).

Curtea Supremă de Justiţie urmăreşte aplicarea corectă şi unitară a legilor de către toate instanţele judecătoreşti. În consecinţă Curtea Supremă de Justiţie trebuie să dispună de mijloacele necesare pentru îndeplinirea acestei atribuţii. Deci, pentru ca efectiv să se asigure uniformizarea jurisprudenţei este necesar ca anumite categorii de hotărâri judecătoreşti să fie

obligatorii pentru toate instanţele care compun ordinul de jurisdicţie judiciară. Dacă unele hotărâri pronunţate de Curtea Supremă de Justiţie (C.S.J.) în vederea realizării unităţii jurisprudenţei sunt obligatorii pentru instanţele inferioare înseamnă că aceste hotărâri judecătoreşti constituie izvoare ale dreptului pozitiv (obiectiv).

Instanţele extraordinare fiind interzise înseamnă că nu se pot înfiinţa astfel de organe jurisdicţionale pentru situaţii excepţionale (revoltă, război, cataclism).

Se impune aici o remarcă, credem noi importantă: instanţele extraordinare nu trebuie confundate cu instanţele (judecătoriile) specializate. Aceste din urmă instanţe judecă anumite categorii de cauze potrivit competenţei stabilită prin lege.

Constituantul a stabilit că normele de procedură în sens larg (normele de organizare, normele de competenţă şi normele de procedură propriu-zisă) sunt – datorită importanţei lor deosebite – edictate prin lege organică. Aşa fiind, legile de organizare judiciară şi codurile de procedură trebuiesc adoptate, modificate sau abrogate exclusiv prin legi organice.

Art. 116.: „Statutul judecătorilor”.

„(1). Judecătorii instanţelor judecătoreşti sunt independenţi, imparţiali şi inamovibili, potrivit legii.

(2). Judecătorii instanţelor judecătoreşti se numesc în funcţie de Preşedintele Republicii Moldova, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, în condiţiile legii. Judecătorii care au susţinut concursul sunt numiţi în funcţie pentru prima dată pe un termen de 5 ani. După expirarea termenului de 5 ani, judecătorii vor fi numiţi în funcţie până la atingerea plafonului de vârstă, stabilit în condiţiile legii.

(3). Preşedinţii şi vicepreşedinţii instanţelor judecătoreşti sunt numiţi în funcţie de Preşedintele Republicii Moldova, la

propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, pe un termen de 4 ani.

(4). Preşedintele, vicepreşedinţii şi judecătorii Curţii Supreme de Justiţie sunt numiţi în funcţie de Parlament la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. Ei trebuie să aibă o vechime în funcţia de judecător de cel puţin 10 ani.

(5). Promovarea şi transferarea judecătorilor se fac numai cu acordul acestora.

(6). Sancţionarea judecătorilor se face în conformitate cu legea.

(7). Funcţia de judecător este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcţii retribuite, cu excepţia activităţii didactice şi ştiinţifice".

Relativ la independenţă, imparţialitatea şi inamovibilitatea judecătorilor am făcut anterior câteva discuţii. În consecinţă nu vom reveni asupra lor.

În ceea ce priveşte sancţionarea judecătorilor am făcut unele precizări în partea introductivă a acestui capitol.

Despre numirea judecătorilor precizăm doar faptul că aceasta se realizează în **două etape**: **prima** în care candidaţii care au susţinut concursul sunt numiţi în funcţie pentru o perioadă determinată de 5 ani şi **a doua etapă** concretizată în numirea judecătorilor, după expirarea termenului de 5 ani, până la pensionare.

Rostul acestor etape – cu referire specială la prima etapă – este limpede. În 5 ani de activitate judecătorul trebuie să producă dovezi temeinice că are calităţile profesionale şi morale pentru a fi numit în funcţie până la atingerea plafonului de vârstă.

Aşa fiind, considerăm că numirea în cea de-a doua etapă nu trebuie să constituie **doar un act formal**, ci este necesar să fie numiţi doar acei judecători care în termenul de 5 ani au probat temeinic calităţile necesare acestei extrem de importante funcţii.

Preşedinţii şi vicepreşedinţii instanţelor judecătoreşti sunt numiţi pentru un mandat de 4 ani. Numirea acestor judecători în funcţii de conducere se realizează, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, de către şeful statului. Spre deosebire de aceştia, preşedintele, vicepreşedinţii şi judecătorii Curţii Supreme de Justiţie sunt numiţi propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, de către Parlament dintre judecătorii care au o vechime în funcţie de cel puţin 10 ani.

Considerăm că modalitatea de numire a membrilor Curţii Supreme de Justiţie este criticabilă. Aceasta, deoarece numirea de către Parlament implică jocul partidelor politice, ceea ce de multe ori determină numirea în aceste funcţii (adevărate demnităţi publice) a unor judecători care nu excelează prin calităţi profesionale şi morale, în detrimentul altor judecători care dispun de astfel de atribute pozitive. Este adevărat că propunerea aparţine Consiliului Superior al Magistraturii dar credem că organul deliberativ – legislativ va fi înclinat să numească pe judecătorii care „sunt dependenţi" de puterea politică.

Pe de altă parte, credem că aceste numiri prevăzute în alineatele (3) şi (4) trebuie neapărat să fie precedate de propuneri multiple din partea Consiliului Superior al Magistraturii (C.S.M.). **Dacă nu se organizează concurs** trebuie ca pentru fiecare post să fie propuşi cel puţin doi candidaţi pentru ca şeful statului respectiv Parlamentul să aibă efectiv **un drept la alegere în vederea numirii**. Altfel, numirile se transformă în acte pur formale, decorative, rămânând la discreţia Consiliului Superior al Magistraturii, care, de altfel, face aceste propuneri. Faptul că atât promovarea cât şi transferarea judecătorilor se fac numai cu acordul acestora constituie o consecinţă firească a inamovibilităţii judecătorilor.

Pentru a prezerva imparţialitatea judecătorilor s-a prevăzut incompatibilitatea acestora cu exercitarea oricărei alte

funcţii retribuite. În acest mod se asigură prestigiul şi independenţa membrilor corpului judecătoresc. Unica excepţie admisă de Constituant se referă **la activităţile didactice şi ştiinţifice**.

Credem că aici se impun unele precizări.

Pentru a fi riguroşi trebuie să menţionăm că această excepţie, aşa cum rezultă din textul constituţional, se referă la activităţile didactice şi la cele ştiinţifice, în general. Aşa fiind, activitatea didactică sau ştiinţifică se poate realiza în domeniul Ştiinţelor Juridice sau în alte domenii ale cunoaşterii umane. Considerăm că ar fi fost necesar ca Legiuitorul Constituant să menţioneze fie activitatea didactică sau ştiinţifică în învăţământul juridic superior ori în institutele de cercetare juridică, fie să precizeze ca excepţie funcţiile didactice din învăţământul superior.

În prima ipoteză excepţia ar fi fost mai restrânsă decât în a doua ipoteză.

Astfel, având ca excepţie, teoretic vorbind, **activitatea didactică sau ştiinţifică în învăţământul juridic superior sau în institutele de cercetare juridică** ar fi însemnat că judecătorii nu ar fi putut activa decât în cadrul **Facultăţilor de Drept** din Universităţile Republicii Moldova sau în **institutele de cercetare juridică.**

În această ipoteză judecătorii nu ar fi putut preda cursuri universitare de specialitate juridică în cadrul unor facultăţi cu profil şi specializare nou juridică. Spre exemplu: să predea Teoria generală a dreptului sau Dreptul Comercial ori Elemente de Drept Civil la o Facultate de Ştiinţe Economice sau Drept Internaţional Public ori Drept Constituţional şi Instituţii Politice la o Facultate de Relaţii Internaţionale. Aceasta deoarece, deşi **disciplina predată este juridică** ea nu se predă efectiv, de judecător, în învăţământul juridic superior.

În a doua ipoteză, teoretic vorbind, având ca excepţie funcţiile didactice în învăţământul superior situaţia prezentată

anterior nu mai prezintă relevanţă. Aşa fiind, judecătorul poate preda la orice facultate disciplinele juridice sau non-juridice, fără distincţie.

Ipotezele prezentate de noi scot în relief exprimarea lacunară a Constituantului, „**Activitatea didactică"** la care se referă Constituţia nu este nici măcar expres circumscrisă învăţământului superior. Desigur, Legiuitorul Constituant acest tip de învăţământ l-a avut în vedere dar nu l-a menţionat expres.

Oricum, **„activitatea didactică"** trebuie, în mod necesar, să privească învăţământul universitar, indiferent de domeniu, pentru ca excepţia să se aplice judecătorului.

Art. 117.: „Caracterul public al dezbaterilor juridice".

„În toate instanţele judecătoreşti şedinţele de judecată sunt publice. Judecarea proceselor în şedinţă închisă se admite numai în cazurile stabilite prin lege, cu respectarea tuturor regulilor de procedură".

Constituţia proclamă **principiul publicităţii şedinţelor de judecată**. Acest principiu se aplică tuturor categoriilor de litigii, indiferent de natura acestora.

A fost consacrată totodată şi excepţia de la regulă constând în judecarea unor procese **în şedinţe de judecată nepublice, „secrete" sau „închise"**. Excepţia este aplicabilă numai în cazurile prevăzute expres de lege, instanţa de judecată fiind ţinută să respecte regulile de procedură, în totalitatea lor.

Se pune în mod firesc întrebarea: cazurile în care se admite desfăşurarea proceselor în şedinţe nepublice pot fi stabilite **prin lege organică** sau pot fi menţionate **şi prin lege ordinară** ?

Este o chestiune care se impune a fi explicată mai ales că Legiuitorul Constituant nu a făcut nici un fel de precizare în acest sens.

Pentru a putea răspunde la întrebare trebuie să reamintim că atât timp cât în Constituţie nu se distinge, înseamnă că excepţia în cauză poate fi reglementată şi prin lege ordinară.

Apreciem că normele de procedură şi cele de organizare judiciară ar trebui adoptate prin intermediul legilor organice. În consecinţă şi cazurile în care şedinţele de judecată se desfăşoară nepublic, secret, ar trebui prevăzute exclusiv prin legi organice.

De altfel, în privinţa organizării judiciare a instanţelor judecătoreşti art. 72 lin. (3) lit. „c" prevede necesitatea reglementării prin lege organică.

Pentru identitate de raţionament, şi codurile de procedură ar trebui adoptate tot prin legi organice, în temeiul art. 72 alin (3) lit. „r" din Constituţie.

Desigur acesta reprezintă doar un punct de vedere care se fundamentează **pe unitatea** normelor de procedură, indiferent de faptul că acestea sunt norme de organizare judiciară, norme de competenţă sau, după caz, norme de procedură propriu-zisă.

Pe de altă parte, indicarea cazurilor, în care instanţa de judecată poate declara **şedinţa secretă**, în lege organică sporeşte eficienţa excepţiei prevăzute de Constituţie şi garantează stabilitatea şi durabilitatea situaţiilor de excepţie menţionate de lege, în temeiul Constituţiei.

De principiu, precizăm că derogările de la principiul publicităţii şedinţelor de judecată se referă la: cazuri în care ar putea fi afectată ordinea publică sau siguranţa naţională, cazuri în care ar putea fi lezate onoarea sau demnitatea unei persoane fizice participante în proces sau situaţiile în care prin desfăşurarea publică a şedinţei de judecată s-ar putea aduce atingere normelor de convieţuire socială, moralei sau bunelor moravuri.

Art. 118.: „Limba de procedură şi dreptul la interpret”.

„(1). Procedura judiciară se desfăşoară în limba moldovenească.

(2). Persoanele care nu posedă sau nu vorbesc limba moldovenească au dreptul de a lua cunoştinţă de toate actele şi lucrările dosarului, de a vorbi în instanţă prin interpret.

(3). În condiţiile legii, procedura judiciară se poate efectua şi într-o limbă acceptabilă pentru majoritatea persoanelor care participă la proces”.

Se consacră utilizarea limbii „moldoveneşti” în cadrul procedurilor judiciare în mod firesc deoarece limba „moldovenească” constituie limba de stat, adică limba oficială în Republica Moldova. În realitate este vorba despre utilizarea limbii române în justiţie care este, de altfel, limba oficială a statului.

Pentru persoanele care nu vorbesc limba română Constituantul le acordă dreptul de a lua cunoştinţă de piesele dosarului şi de a vorbi în instanţă prin interpret, traducător. În aceste situaţii procesul se desfăşoară în limba română, toate actele procedurale fiind întocmite în limba oficială a ţării.

Alin. (3) a articolului examinat lasă posibilitatea efectuării procedurii judiciare şi într-o altă limbă decât cea oficială, care să fie acceptabilă, adică cunoscută, pentru majoritatea persoanelor participante la proces. Această posibilitate de utilizare a unei alte limbi decât cea oficială trebuie să se materializeze în condiţiile legii.

Spre exemplu – în Unitatea Teritorială Autonomă Găgăuzia se poate invoca la fiecare proces necunoaşterea limbii române, utilizându-se limba acceptabilă pentru părţi respectiv limba turcă sau limba rusă !!! Ori, în orice raion de pe teritoriul Republicii participanţii la proces pot conveni utilizarea unei **limbi acceptabile** pentru ei, alta decât limba

română, fapt ce determină utilizarea „limbii acceptabile”, în speţă a limbii ruse !!!

Considerăm că în cadrul procedurilor judiciare trebuie să se utilizeze exclusiv limba română, ca limbă oficială a statului.

Este adevărul că statul protejează dreptul la păstrarea, la dezvoltarea şi la funcţionarea limbii ruse şi a altor limbi vorbite pe teritoriul Republicii [art. 13 lin. (2) din Constituţie] dar limba utilizată de reprezentanţii „puterii” judecătoreşti în cadrul procedurilor judiciare trebuie să fie doar „limba de stat”, adică limba română.

În favoarea acestei teze pot fi aduse următoarele argumente:

*. utilizarea limbii române întăreşte suveranitatea Republicii Moldova, în latura sa internă, cu referire la supremaţie;

*. confirmă tuturor participanţilor la procedurile judiciare unitatea de neam, de limbă şi de tradiţii a întregului popor român;

*. impune limba română, care este o limbă oficială tânără, în faţa tuturor cetăţenilor şi, în general, în faţa tuturor subiectelor de drept participante la procedurile judiciare;

*. conferă satisfacţie morală tuturor românilor din Basarabia ştiind că limba lor se aplică în justiţie oriunde şi în orice condiţii, pe teritoriul Republicii.

Situaţia menţionată în alin. (3) al acestui articol constituie o excepţie de la regula instituită prin alin. (1).

Această excepţie putea lipsi din Constituţia Republicii Moldova tocmai pentru consolidarea utilizării limbii române, ca limbă oficială, în toate sectoarele de activitate social-economică ale statului şi în mod deosebit în activitatea organelor judiciare.

S-ar putea crede că în acest mod se poate realiza o discriminare a cetăţenilor aparţinând minorităţilor naţionale.

Dimpotrivă, desfăşurarea procedurilor judiciare **numai în limba română** asigură, în mod indirect, însuşirea de către toţi cetăţenii a limbii oficiale. Aceasta deoarece cetăţenii, inclusiv cei de altă origine etnică decât cea română au obligaţia de a fi devotaţi ţării şi de a însuşi „limba de stat", adică limba oficială.

Nu organele judiciare trebuie să utilizeze limba minorităţilor ştirbind, în acest fel, supremaţia şi măreţia naţională a românilor ci este necesar ca cetăţenii minoritari sub aspect etnic şi lingvistic să „posede" limba oficială pentru că trăiesc într-o Ţară Românească !!! O chestiune mai este de ridicat relativ la excepţia inclusă în alin. (3). Dacă procedura judiciară se desfăşoară într-o **„limbă acceptabilă"** !!! pentru majoritatea participanţilor la proces atunci piesele şi lucrările dosarului sunt întocmite în limba oficială, limba română sau în „**limba acceptabilă**" ?

Este de neconceput ca actele şi lucrările dosarului să fie redactate într-o altă limbă decât limba română, ca limbă oficială. În acest fel se asigură realizarea unui control judiciar corect de către instanţele „ierarhic" superioare, prin redactarea actelor juridice exclusiv în limba oficială !!!

Mai este încă o problemă aparent lipsită de importanţă dar care are conotaţii profunde, de nebănuit !!!

Instanţa de judecată este, în principiu, sub „controlul" publicului din sala de şedinţă. Dacă în locul limbii române se utilizează, în procedura judiciară, o aşa-zisă „limbă acceptabilă" activitatea instanţei nu mai poate fi urmărită de public. Românii ar asista la o „mascaradă judiciară" fără să înţeleagă ce se petrece în sala de şedinţă. Dar pentru ei, pentru români, din păcate, nu există drept la traducător din „limba acceptabilă" în limba română, limba oficială a statului.

Art. 119.: „Folosirea căilor de atac".

„Împotriva hotărârilor judecătoreşti, părţile interesate şi organele de stat competente pot exercita căile de atac, în condiţiile legii".

Textul constituţional reglementează dreptul părţilor din proces de a exercita căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârilor judecătoreşti. De asemenea, Constituantul recunoaşte acest drept şi organelor de stat competente. Desigur, principalul organ etatic care are posibilitatea de a exercita căile de atac legale în raport cu hotărârile judecătoreşti pronunţate este **Procuratura**.

Un aspect deosebit de important se referă la modul de exercitare a căilor de atac. Acestea trebuiesc promovate **în condiţiile legii**. Aceasta înseamnă că textul constituţional supus examinării face trimitere la legea procesual civilă, respectiv la legea procesual penală. Codurile de procedură civilă şi penală prevăd modurile de exercitare a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătoreşti pronunţate de instanţele de judecată.

Art. 120.: „Caracterul obligatoriu al sentinţelor şi al altor hotărâri".

„Este obligatorie respectarea sentinţelor şi a altor hotărâri definitive ale instanţelor judecătoreşti, precum şi colaborarea solicitată de acestea în timpul procesului, al executării sentinţelor şi a altor hotărâri judecătoreşti definitive".

Art. 120 din Constituţia Republicii Moldova consacră principiul autorităţii / puterii de lucru judecat cu privire la hotărârile judecătoreşti definitive.

Din acest motiv putem afirma, fără putinţă de tăgadă, că acest principiu a căpătat noi valenţe, fiind înscris, în mod expres, în normele juridice constituţionale.

Concret este proclamată obligativitatea respectării hotărârilor judecătoreşti definitive. Practic norma juridică constituţională afirmă **puterea de comandă – imperium** – a hotărârilor judecătoreşti definitive.

Pentru îndeplinirea **acestui scop** textul constituţional impune obligaţia celorlalte autorităţi etatice de a-şi da concursul la desfăşurarea procedurilor judiciare şi la punerea în executare a hotărârilor judecătoreşti intrate în puterea lucrului judecat. Această colaborare constituie **mijlocul** prin care se atinge scopul materializat în punerea neîntârziată în executare a tuturor hotărârilor judecătoreşti.

Rolul principiului autorităţii / puterii de lucru judecat rezidă în necesitatea conservării raporturilor litigioase sub aspectul soluţiei adoptate în justiţie, cu ocazia tranşării litigiilor. Aşa fiind, realitatea socială, obiectivă, impune adoptarea acestui principiu în vederea asigurării stabilităţii vieţii sociale.

Faptul că în Constituţia Republicii Moldova principiul puterii / autorităţii de lucru judecat este expres proclamat şi reglementat constituie un fapt pozitiv, demn de semnalat, asigurând stabilitatea tuturor raporturilor sociale precum şi a circuitului civil general.

Art. 121.: „Resursele financiare ale instanţelor judecătoreşti, indemnizaţia şi alte drepturi”.

„(1). Resursele financiare ale instanţelor judecătoreşti sunt aprobate de Parlament şi sunt incluse în bugetul de stat.

(2). Indemnizaţiile şi alte drepturi ale judecătorilor sunt stabilite prin lege.

(3). Instanţele judecătoreşti dispun de poliţia pusă în serviciul lor".

În vederea asigurării independenţei „puterii" judecătoreşti şi a bunei funcţionări a justiţiei, ca serviciu public indispensabil pentru societate, Legiuitorul Constituant a stabilit alocarea, de către Parlament, pentru instanţele judecătoreşti a unor resurse financiare distincte.

Aceste resurse fiind cu caracter public sunt, în mod firesc, incluse în bugetul de stat al Republicii Moldova.

Textul constituţional prevede obligativitatea stabilirii prin lege a indemnizaţiei şi a celorlalte drepturi cuvenite judecătorilor. Aşa cum precizam în cadrul **consideraţiilor introductive** relative la **„Autoritatea judecătorească**" stabilirea unei indemnizaţii corespunzătoare pentru judecători asigură **independenţa personală** a acestora. Stabilirea unei indemnizaţii decente se impune pentru compensarea tuturor restricţiilor pe care societatea şi legea le impun judecătorilor.

Cu referire la alin. (3) al textului constituţional supus analizei remarcăm faptul că în orice stat de drept instanţele judecătoreşti dispun de un serviciu de poliţie pus în activitate cu competenţa de a lua măsuri pentru asigurarea ordinii şi liniştii în sălile de judecată, cu prilejul desfăşurării procedurilor judiciare.

Secţiunea a 2-a:
„Consiliul Superior al Magistraturii”.

Art. 122.: „Componenţa”.

„(1). Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din judecători şi profesori titulari aleşi pentru o durată de 4 ani.

(2). Din Consiliul Superior al Magistraturii fac parte de drept: Preşedintele Curţii Supreme de Justiţie, ministrul justiţiei şi Procurorul General”.

Articolul examinat se referă la componenţa Consiliului Superior al Magistraturii. Alin. (1) determină generic alcătuirea Consiliului prevăzând că sunt membri ai acestuia **judecători** şi **profesori titulari**. Evident, credem că prin noţiunea de „**profesori titulari**” Legiuitorul Constituant a înţeles profesori de la Facultăţile de Drept din Universităţile Republicii Moldova. O altă interpretare considerăm că nu este posibilă. Mandatul judecătorilor şi profesorilor care au calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 4 ani.

Alin. (2) al textul constituţional nominalizează **pe membrii de drept** ai Consiliului Superior al Magistraturii. Aceştia sunt: **Preşedintele Curţii Supreme de Justiţie, ministrul justiţiei** şi **Procurorul General al Republicii Moldova.** Vom face scurte referiri la membrii de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, este firesc ca Preşedintele Curţii Supreme de Justiţie, în calitatea sa de şef al instanţei supreme, să fie membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii. Totodată este normal ca ministrul justiţiei, fiind un expert de

vârf al „puterii" executive, care are în grijă administrarea serviciului public al justiţiei, să aibă calitatea de membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii.

În privinţa Procurorului General al Republicii Moldova care deţine calitatea de membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii ne exprimăm unele rezerve.

Spre deosebire de Constituţia României din anul 1991, modificată în anul 2003, unde Consiliului Superior al Magistraturii este format din **două secţii, una pentru judecători** şi **alta pentru procurori**, Constituţia Republicii Moldova prevede atribuţii pentru acest organ etatic **numai în raport cu judecătorii**. Aşa fiind nu înţelegem de ce s-a conferit Procurorului General al Republicii calitatea de membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii. Departe de noi intenţia de a minimaliza demnitatea de Procuror General dar includerea sa printre membrii de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii este cel puţin inoportună, atât timp cât Consiliul are în competenţă exclusiv cariera judecătorilor.

Art. 123.: „Atribuţiile".

„(1). Consiliul Superior al Magistraturii asigură numirea, transferarea, detaşarea, promovarea şi aplicarea de măsuri disciplinare faţă de judecători.

(2). Modul de organizare şi funcţionare al Consiliul Superior al Magistraturii se stabileşte prin lege organică".

Primul aliniat al articolului se referă la atribuţiile propriu-zise ale Consiliului Superior al Magistraturii: numirea,

transferarea, detaşarea, promovarea şi aplicarea de sancţiuni disciplinare în raport cu judecătorii.

Prin atribuţiile sale Consiliul Superior al Magistraturii constituie un garant al independenţei „puterii" judecătoreşti şi a membrilor care o compun, judecătorii.

În analiza efectuată de noi prezenta lucrare nu prezintă interes aspectele particulare prevăzute în legile speciale sau în alte ramuri ale Dreptului.

Noi ne vom cantona exclusiv asupra chestiunilor de natură constituţională. Aşa fiind, nu importă – în acest context – modul de numire, transferare, detaşare, promovare sau sancţionare a judecătorilor şi nici procedura prevăzută în legile speciale cu referire la aceste situaţii. Ceea ce prezintă interes pentru demersul nostru se referă la modul în care Consiliul Superior al Magistraturii asigură o reală „autoguvernare" a corpului judecătoresc.

Desigur, cooptarea pe lângă judecători şi a profesorilor de Ştiinţe Juridice în cadrul Consiliul Superior al Magistraturii comportă un grad de credibilitate sporit relativ la activitatea acestui organ etatic.

Practic, profesorii de Drept „joacă" în cadrul Consiliul Superior al Magistraturii un dublu rol:

*. de doctrinari în Ştiinţele Juridice, cu o vastă experienţă şi cu o înaltă pregătirea academică în domeniul Dreptului;

*. de exponenţi ai societăţii civile deoarece profesorii universitari nu fac efectiv parte din ordinul judecătoresc.

În aceste condiţii, pornind de la textul constituţional, apreciem că prin componenţa şi prin atribuţiile sale Consiliul Superior al Magistraturii din Republica Moldova reprezintă un real garant al independenţei autorităţii judecătoreşti.

Alin. (2) al textului analizat prevede că organizarea şi funcţionarea Consiliul Superior al Magistraturii sunt stabilite prin **lege organică**.

Legiuitorul Constituant a apreciat, pe bună dreptate, că organul etatic reprezentat de Consiliul Superior al Magistraturii prezintă o importanţă deosebită. Din această cauză a statuat ca modul său de organizare şi funcţionare să fie reglementat nu printr-o lege ordinară ci prin lege organică.

Secţiunea a 3-a: „Procuratura”.

Art. 124.: „Atribuţiile şi structura”.

„(1). Procuratura reprezintă interesele generale ale societăţii şi apără ordinea de drept, precum şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor, conduce şi exercită urmărirea penală, reprezintă învinuirea în instanţele judecătoreşti în condiţiile legii.

(2). Sistemul organelor Procuraturii cuprinde: Procuratura Generală, procuraturile teritoriale şi procuraturile specializate.

(3). Organizarea, competenţa şi modul de desfăşurare a activităţii Procuraturii sunt stabilite prin lege”.

În cadrul secţiunii a III-a din cap. IX dedicat **„Autorităţii judecătoreşti”**, din Titlul III intitulat **„Autorităţile publice”** este reglementată instituţia **procuraturii**.

Articolul pe care îl analizăm se referă la atribuţiile şi structura procuraturii. Înainte de a analiza efectiv textul constituţional se cuvine să facem anumite precizări cu privire la această instituţie.

Astfel, instituţia procuraturii este de sorginte pur sovietică. Alături de Armata sovietică organele Ministrului Afacerilor Interne şi K.G.B., procuratura sovietică a reprezentat în toate republicile ex-sovietice, în perioada de existenţă a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, un instrument de represiune a statului sovietic socialist totalitar.

În consecinţă, ar fi trebuit ca Legiuitorul Constituant să renunţe la denumirea de „**procuratură**” şi să denumească această instituţie etatică cu titulatura **„Minister Public”**.

Textul alin. (1) menţionează expres atribuţiile, **specifice activităţii judiciare**, conferite Procuraturii Republicii Moldova. Ea reprezintă interesele generale ale societăţii şi apără ordinea de drept, precum şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor. De

asemenea, Procuratura conduce şi exercită urmărirea penală – ca primă fază a procesului penal – şi reprezintă învinuirea în instanţele judecătoreşti penale.

Unităţile de procuratură moldoveneşti sunt încadrate cu procurori.

Din analiza atribuţiilor procuraturii se desprind o serie eterogenă de competenţe care însă se circumscriu, **în totalitate**, activităţii judiciare. Deci Constituantul nu menţionează acest aspect credem că aceasta reprezintă diferenţa fundamentală între vechea procuratură de tip sovietic şi Procuratura actuală care este un organ statal democratic.

Structura organelor Procuraturii Republicii Moldova cuprinde multiple unităţi aflate pe paliere ierarhice distincte: în vârf este **Procuratura Generală**, apoi **procuraturile teritoriale** şi **procuraturile specializate**.

Procuratura Republicii Moldova, ca instituţie etatică, este organizată pe principiul subordonării ierarhice a procurorilor unei unităţi de procuratură faţă de conducătorul acelei unităţi şi respectiv a conducătorului unei unităţi de procuratură în raport cu şeful ierarhic superior. Principiile subordonării ierarhice şi solidarităţii membrilor unei unităţi de procuratură sunt proprii organizării Procuraturii acestui stat.

Desfăşurarea activităţii procuraturii, organizarea şi competenţa unităţilor de procuratură sunt stabilite prin lege. Iarăşi precizăm opinia noastră în sensul că legea care reglementează organizarea, competenţa şi modul de desfăşurare a activităţii Procuraturii trebuie, în mod necesar, **să fie o lege organică**, conform prevederilor art. 72 alin. (3) lit. „r" din Constituţie. Dacă pentru organizarea şi funcţionarea instanţelor judecătoreşti şi a C.S.M. Constituţia prevede necesitatea adoptării unei legi organice [art. 72 alin. (3) lit. „c"] pentru identitate de raţionament apreciem că şi pentru organizarea şi funcţionarea procuraturii este necesară adoptarea unei legi organice.

Art. 125.: „Mandatul procurorilor”.

„(1). Procurorul General este numit în funcţie de către Parlament, la propunerea Preşedintelui acestuia.

(2). Procurorii ierarhic inferiori sunt numiţi de Procurorul General şi îi sunt subordonaţi.

(3). Mandatul procurorilor este de 5 ani.

(4). Funcţia de procuror este incompatibilă cu orice altă funcţie publică sau privată, cu excepţia activităţii didactice şi ştiinţifice.

(5). În exercitarea mandatului procurorii se supun numai legii.”

Numirea Procurorului General de către Parlament, la propunerea Preşedintelui Parlamentului are menirea de a scoate instituţia etatică a Procuraturii din sfera „puterii” executive. Practic sub aspect formal, Procuratura se află sub controlul autorităţii deliberativ-legislative. Totuşi înclinăm să credem că legăturile Procuraturii cu autoritatea executivă au rămas extrem de strânse, dovadă fiind reacţiile contra manifestanţilor proromâni şi proeuropeni, anticomunişti din primăvara anului 2009, sub preşedinţia lui Vladimir Voronin.

În raport cu Procurorul General al Republicii toţi ceilalţi procurori sunt subordonaţi, fiind numiţi de către acesta. Considerăm că funcţia de Procuror General constituie o „demnitate publică” în adevăratul sens al cuvântului.

Procurorii nu sunt numiţi pe o perioadă nedeterminată. Mandatul lor este de 5 ani.

Este oare numirea procurorilor pe o durată determinată de 5 ani benefică pentru instituţia etatică a Procuraturii ??

Argumente pot fi aduse şi în favoarea dar şi în defavoarea numirii pe o perioadă determinată.

Mandatul fiind limitat în timp procurorii trebuie să se remarce în activitate în scopul determinării Procurorului

General de a le acorda noi mandate succesive. Este de dorit ca reînnoirea mandatelor să nu constituie doar o simplă formalitate.

Deşi sunt subordonaţi ierarhic procurorii se supun exclusiv legii în exercitarea mandatului lor, adică în desfăşurarea tuturor atribuţiilor conferite de dreptul pozitiv (obiectiv).

În legătură cu incompatibilitatea funcţiei de procuror şi cu excepţia de la starea de incompatibilitate, toate prevăzute în alin. (4), facem trimitere la comentariile existente la art. 116 din Constituţia Republicii Moldova [alin. (7)]. Acesta deoarece analiza efectuată la articolul indicat anterior se aplică, în mod identic, şi în privinţa prezentului articol, cu unica menţiune că art. 116 se referă la judecători în timp ce art. 125 priveşte procurorii.

*

* *

Şi în privinţa instituţiei etatice a Procuraturii ne-au interesat doar aspectele de natură constituţională. Este lesne de observat că Legiuitorul Constituant a optat pentru „integrarea" Procuraturii în cadrul „Autorităţii judecătoreşti".

Aşa cum am mai precizat există doctrinari care au manifestat serioase rezerve faţă de „încadrarea" Procuraturii în „puterea" judecătorească.

Au apărut multe studii de specialitate, monografii sau cursuri universitare în care autorii, doctrinari de prestigiu, afirmau necesitatea considerării „Procuraturii" ca parte componentă a „puterii" executive.

Alţi autori au precizat o soluţie mai nuanţată în sensul că Procuratura, acest „Minister Public" al Republicii Moldova, prin rolul şi modul de organizare, are o natură **dual㠖 executivă** şi **judiciară** (în nici un caz o natură judecătorească !!).

Altfel spus, Procuratura ar trebui să fie un organ al autorităţii executive, cu competenţe materializate pe plan judiciar.

Această soluţie ni se pare corectă şi o îmbrăţişăm fără rezerve.

Membrii Procuraturii nu pronunţă Dreptul şi nu au competenţa de a statua (de a soluţiona) raporturile juridice devenite litigioase.

Dacă Legiuitorul Constituant a avut în vedere tradiţia organizării judecătoreşti din patria mamă, România, atunci era necesar ca titulatura capitolului IX din cadrul Titlului III să fie eventual modificată din „Autoritatea judecătorească" în „Autoritatea judiciară" pentru a putea cuprinde şi Procuratura.

Tot ceea ce poartă sintagma **„judecătoresc**" nu se poate referi decât la **instanţele judecătoreşti** şi la membrii care le compun – **judecătorii**. Întrucât instituţia etatică a Procuraturii este inclusă în „puterea" judecătorească se impune – **de lege ferenda** – includerea **judecătorilor** şi **a procurorilor** într-o categorie profesională unică şi totodată distinctă în raport cu alte categorii profesionale. Este vorba despre categoria profesională a „**magistraţilor**".

Apreciem că trebuie să aibă calitatea de magistraţi nu doar judecătorii de la instanţele judecătoreşti ci şi procurorii din cadrul unităţilor de procuratură.

Desigur, deşi ar fi consideraţi **magistraţi, judecătorii** respectiv **procurorii** trebuie să aibă statute profesionale distincte, aşa cum de altfel prevede Constituţia, în raport de atribuţiile pe care le exercită în mod concret: **primii** înfăptuiesc justiţia **(judecătorii)** iar **ceilalţi** apără interesele generale ale societăţii, în cadrul activităţii judiciare **(procurorii).**

Este mai presus de orice dubiu că relaţiile dintre **„magistraţii" judecători** şi **„magistraţii" procurori** trebuie să se desfăşoare cu bună-credinţă, colegialitate dar cu respectarea statutului fiecărei categorii de funcţii în parte.

Procurorii nu trebuie să îi subestimeze pe judecători şi nici să îi considere drept **„privilegiaţi”** pe aceştia pentru faptul că ei înfăptuiesc justiţia !!

Judecătorii, la rândul lor, nu trebuie să îi considere pe procurori drept **„instrumente”** sau **„simpli auxiliari”** ai justiţiei !!

Conlucrarea, în limitele legii, dintre judecători şi procurori fundamentată pe onestitate caracterizează sau trebuie să caracterizeze raporturile dintre cele două categorii de **„magistraţi”**.

Totul pledează pentru introducerea noţiunii de **„magistrat”**, calitate ce trebuie acordată judecătorilor şi procurorilor.

Existenţa Consiliul Superior **al Magistraturii** !!! (C.S.M.) prin însăşi denumirea sa se referă la **magistraţi.**

Ar trebui regândită, în aceste condiţii, şi componenţa şi atribuţiile C.S.M. Aceasta în sensul că în consiliu ar trebui incluşi şi alţi procurori pe lângă Procurorul General care oricum este membru de drept.

Dacă se recunoaşte, teoretic vorbind, calitatea de magistraţi şi procurorilor, pe lângă judecători, ar fi necesară organizarea C.S.M. **pe secţii specifice: una pentru judecători** şi **alta pentru procurori.**

Cu privire la atribuţiile consiliului acestea trebuiesc extinse şi cu privire la cariera profesională a procurorilor.

Cu o astfel de organizarea a C.S.M. s-ar realiza, de deplin, dezideratul menţionat în alin. (5) al art. 125 referitor la **supunerea procurorilor numai legii în exercitarea mandatului**.

Instituirea categoriei socio-profesionale a **„magistraţilor”** este în deplină concordanţă cu spiritul voinţei Legiuitorul Constituant care a reglementat **instituţia Procuraturii**, alături de **Instanţele judecătoreşti** şi de **Consiliul Superior al Magistraturii,** în cadrul capitolului consacrat „Autorităţii judecătoreşti”.

Titlul IV.: Economia naţională şi finanţele publice.

Art. 126.: „Economia”.

„(1). Economia Republicii Moldova este economie de piaţă, de orientare socială, bazată pe proprietatea privată şi pe proprietatea publică, antrenate în concurenţă liberă.

(2). Statul trebuie să asigure:

a). reglementarea activităţii economice şi administrarea proprietăţii publice ce-i aparţin în condiţiile legii;

b). libertatea comerţului şi activităţii de întreprinzător, protecţia concurenţei loiale, creare unui cadru favorabil valorificării tuturor factorilor de producţie;

c). protejarea intereselor naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară;

d). stimularea cercetărilor ştiinţifice;

e). exploatarea raţională a pământului şi a celorlalte resurse naturale, în concordanţă cu interesele naţionale;

f). refacerea şi protecţia mediului înconjurător, precum şi menţinerea echilibrului ecologic;

g). sporirea numărului de locuri de muncă, crearea condiţiilor pentru creşterea calităţii vieţii;

h). inviolabilitatea investiţiilor persoanelor fizice şi juridice, inclusiv străine”.

Articolul supus examinării răspunde, **în parte**, la o interogaţie: Care este rolul statului în conformitate cu doctrina statului de drept ?? Am subliniat că răspunsul aflat în textul constituţional este parţial deoarece, aşa cum este şi firesc, el se raportează doar la rolul Statului de Drept în domeniul economiei.

Va fi Statul de Drept, conceptual vorbind, **un stat minimal**, deci un stat liberal fundamentat pe jusnaturalism sau jusraționalism ? Va fi Statul de Drept, privit abstract desigur, un **stat social**, paternal, grijuliu în raport cu marea masă a cetăţenilor?

Realitatea politică din Europa Occidentală şi nu numai dovedeşte că principiile Statului de Drept pot şi sunt promovate atât de partidele politice de orientare stânga şi centru-stânga (social – democrate) cât şi de partidele politice de orientare spre dreapta eşicherului politic (de dreapta sau centru dreapta – creştin – democraţia europeană).

În **Statul de Drept minimal** se urmăresc preponderent principii de natură economică legate de industrii şi comerţ. Acest tip de stat este **statul capitalist pur**, adaptat epocii contemporane. El stimulează concurenţa în toate domeniile de activitate şi în special în zona economico-financiară. Este statul care recunoaşte, fără mari rezerve, dreptul tehnocraţilor capitalişti şi a capitaliştilor propriu-zişi de a-şi impune voinţa în mecanismele social-statale ale puterii etatice.

În **Statul de Drept social, providenţial** primează principii de natură umanitară, legate de asigurarea bunăstării populaţiei şi de asigurarea unei stabilităţi sociale pe plan intern.

Acest tip de stat reprezintă, în esenţă, **tot un stat capitalist**, în care atât latura economică cât şi latura socială sunt privite de guvernanţi cu aceeaşi grijă.

Este inutil să mai precizăm că Statul de Drept liberal este promovat de dreapta politică iar Statul de Drept social constituie subiect de interes major pentru stânga politică.

Fie în variantă liberală, fie în variantă socială, Statul de Drept constituie, la momentul de faţă, modalitatea de realizare

a binelui comun. Aceasta deoarece prin instaurarea concretă şi deplină a Statului de Drept societatea civilă din fiecare ţară trebuie să dobândească **fericirea**, adică să satisfacă interesele materiale şi spirituale atât la nivel integrator – colectiv cât şi la nivel individual. Aceasta deoarece fericirea, satisfacţia tuturor se obţine prin însumarea satisfacţiei indivizilor care compun societatea dintr-un stat, la un moment dat.

Aşa cum reiese din lecturarea alin. (1) al articolului analizat, economia Republicii Moldova este o economie de piaţă, capitalistă, Legiuitorul Constituant a optat pentru constituirea unui Statul de Drept social, „providenţial", care să asigure bunăstarea întregii populaţii a ţării.

Fundamentul economiei Republicii îl constituie instituţia juridică şi economică **a proprietăţii**, sub cele două forme ale sale: **proprietatea privată** şi **proprietatea publică**.

Textul constituţional proclamă antrenarea celor două forme de proprietate în concurenţă liberă şi loială.

Este drept că formele dreptului de proprietate au aptitudinea efectivă de a contribui direct şi nemijlocit la dezvoltarea economiei statului. Remarcăm totodată şi faptul că proprietatea publică şi respectiv proprietatea privată **nu se află în concurenţă** datorită faptului că cele două forme de proprietate au regimuri juridice distincte.

Caracterul social al Statului de Drept instaurat în Republica Moldova rezultă explicit şi din nominalizarea efectuată în alin. (2), în care se menţionează obligativitatea statului de a asigura, între altele: protejarea intereselor naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară; sporirea numărului de locuri de muncă şi crearea condiţiilor

pentru creşterea calităţii vieţii; stimularea cercetărilor ştiinţifice şi exploatarea raţională a tuturor resurselor naturale.

Trebuie specificat şi faptul că statul este obligat să asigure inviolabilitatea investiţiilor persoanelor fizice şi persoanelor juridice, inclusiv cele străine. Această prevedere are menirea de a garanta tranzacţiile cu capitaluri, specifice economiei capitaliste, dacă acestea au fost afectate în mod legal.

În esenţă, trebuie remarcat faptul că deşi ne aflăm în prezenţa unui stat social, protector al cetăţenilor în faţa dificultăţilor economice, Republica Moldova este, în fond un stat fundamentat sub aspect economic pe principiile capitaliste ale economiei de piaţă, libere şi concurenţiale.

Nu este scopul nostru de a efectua analiza tuturor situaţiilor nominalizate la alin. (2). Ceea ce dorim să semnalăm se referă la modul în care puterea etatică „gestionează" activitatea economică. Sub acest aspect concluzionăm că Republica Moldova constituie un Statul de Drept social, care până la urmă reprezintă un stat capitalist în care autorităţile etatice manifestă o politică activă în domeniul protecţiei sociale a persoanelor fizice defavorizate sub aspect economic.

Art. 127.: „Proprietatea".

„(1). Statul ocroteşte proprietatea.

(2). Statul garantează realizarea dreptului de proprietate în formele solicitate de titular, dacă acestea nu vin în contradicţie cu interesele societăţii.

(3). Proprietatea publică aparţine statului sau unităţilor administrativ-teritoriale.

(4). Bogăţiile de orice natură ale subsolului, spaţiul aerian, apele şi pădurile folosite în interes public, resursele naturale ale zonei economice şi ale platoului continental, căile de comunicaţie, precum şi alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietăţii publice".

Textul constituţional proclamă ocrotirea proprietăţii. Considerăm că s-a avut în vedere cu ocazia redactării textului, în special proprietatea privată. În legătură cu această chestiune au fost făcute precizări cu ocazia examinării art. 46 – Dreptul de proprietate privată şi protecţia acestuia.

Este garantată realizarea dreptului de proprietate (privată am completa noi) în sensul că sunt recunoscute formele dreptului de proprietare privată (rezolubilă, anulabilă, proprietatea comună) şi, de asemenea, se recunoaşte posibilitatea exercitării dezmembrămintelor dreptului de proprietate privată, cu consecinţa utilizării tuturor atributelor conferite titularului: posesia, folosinţa şi dispoziţia (materială şi juridică).

Desigur, realizarea dreptului de proprietate nu trebuie să contravină intereselor societăţii, adică nu trebuie să fie exercitat acest drept subiectiv civil, cu caracter patrimonial, real decât în condiţiile şi în limitele determinate de lege. Sunt nominalizaţi titularii dreptului de proprietate publică: statul şi unităţile administrativ-teritoriale.

Textul constituţional nominalizează bunurile care fac obiectul exclusiv al proprietăţii publice. În consecinţă, bunurile nominalizate în alin. (4) sunt insesizabile, incesibile, inalienabile şi, drept consecinţă, sunt scoase din circuitul civil general (din comerţ).

Enumerarea făcută în textul menţionat nu este limitativă. Legiuitorului ordinar are posibilitatea să determine, **prin lege**,

şi alte categorii de bunuri care să facă obiect exclusiv al proprietăţii publice.

Se ridică firesc întrebarea următoare: ce fel de lege trebuie să fie, organică sau, după caz, ordinară ??? Cum **regimul juridic general al proprietăţii** trebuie reglementat obligatoriu prin lege organică [art. 72 alin. (3) lit. „i" din Constituţie] considerăm că adăugarea altor categorii de bunuri, care să facă obiectul exclusiv al dreptului de proprietate publică, se poate realiza doar prin adoptarea de legi organice.

Incidenţa prevederilor art. 72 alin. (3) lit. „i" din Constituţie în privinţa determinării altor bunuri care pot face obiect exclusiv al proprietăţii publice trebuie, în opinia noastră justificată.

Este drept, art. 72 alin. (3) lit. „i" din Constituţia Republicii Moldova se referă la: „**regimul juridic general al proprietăţii şi al moştenirii**".

Din modul de redactare a textului ar rezulta, la o primă vedere, că este vorba despre proprietatea privată. Acest punct de vedere nu poate fi acceptat deoarece textul nu distinge între formele dreptului de proprietate: drept de proprietate publică şi drept de proprietate privată.

Aşa fiind, credem că art. 72 alin. (3) lit. „i" se referă la proprietate în general, incluzând bineînţeles şi dreptul de proprietate publică, conform maximei – unde legea nu distinge interpretului nu îi este permis să distingă.

În aceste condiţii rezultă în mod logic şi fără echivoc faptul că stabilirea altor categorii de bunuri care să facă obiectul exclusiv al dreptului de proprietate publică, se poate face **numai prin lege organică**.

Art. 128.: „Proprietatea cetăţenilor străini şi a apatrizilor."

„(1). În Republica Moldova este ocrotită proprietatea altor state, a organizaţiilor internaţionale, a cetăţenilor străini şi a apatrizilor.

(2). Modul şi condiţiile de exercitare a dreptului de proprietate al persoanelor fizice şi juridice străine, precum şi al apatrizilor, pe teritoriul Republicii Moldova sunt reglementate prin lege."

Articolul examinat proclamă ocrotirea proprietăţii altor subiecte de drept, decât cetăţenii Republicii Moldova, respectiv: state străine, organizaţii internaţionale, cetăţeni străini şi apatrizi. Desigur, exercitarea drepturilor de proprietate implică existenţa bunurilor (lucrurilor) pe teritoriul statului moldovenesc.

Reţinem că dreptul de proprietate al subiectelor de drept de cetăţenie sau naţionalitate străină, precum şi al apatrizilor, **este doar ocrotit nu şi garantat.**

Aceasta nu înseamnă că, în ipoteza menţionată, statul nu asigură protecţia dreptului de proprietate. Cu toate acestea îndrăznim să afirmăm faptul că Legiuitorul Constituant ar fi trebuit **să garanteze** proprietatea, pe teritoriul Republicii Moldova a subiectelor de drept străine şi, respectiv, a persoanelor fizice fără cetăţenie.

Trebuie **garantat** în sensul că autorităţile etatice şi orice alt subiect de drept trebuie să recunoască dreptul de proprietate a persoanelor nominalizate în alin. (1) şi să nu-l stânjenească pe titular în exercitarea acestui drept subiectiv civil cu caracter patrimonial, real.

Garanţia stipulată, de altfel, în art. 127 alin. (2) din Constituţie, rezultă din obligaţia negativă, generală şi

universală a tuturor subiectelor de drept de a se abţine de a aduce atingere dreptului subiectiv civil cu caracter patrimonial, real care este dreptul de proprietate privată şi care aparţine titularului. Trebuie garantat deoarece dreptul de proprietate este din punct de vedere al gradului de opozabilitate, **un drept absolut**.

Ocrotirea se referă la aptitudinea de a valorifica în justiţie **aceleaşi mijloace procesuale** indiferent dacă titularul dreptului de proprietate este statul, unităţile administrativ-teritoriale, instituţiile bugetare de stat, persoanele fizice ori persoanele juridice de drept privat sau, după caz, persoanele fizice apatride şi subiecte de drept de cetăţenie sau de naţionalitate străină.

Legiuitorul Constituant a lăsat în sarcina legiuitorului ordinar stabilirea **modurilor** şi **a condiţiilor** în care persoanele fizice şi persoanele juridice străine, precum şi apatrizii, pot exercita dreptul de proprietate – **privată** – asupra bunurilor, pe teritoriul Republicii Moldova. Cum aceste situaţii de încadrează sub aspect tehnic – juridic în **determinarea regimului juridic general al proprietăţii,** credem că stabilirea modurilor şi a condiţiilor menţionate anterior nu se pot realiza **decât printr-o lege organică**, conform dispoziţiilor art. 72 alin. (3) lit. „i" din Constituţia Republicii Moldova.

Art. 129.: „Activitatea economică externă".

„(1). Parlamentul aprobă direcţiile principale ale activităţii economice externe, principiile utilizării împrumuturilor şi creditelor străine.

(2). Guvernul asigură protejarea intereselor naţionale în activitatea economică externă, promovează politica liberului

schimb sau politica protecţionistă, pornind de la interesele naţionale".

Art. 129 trasează principiile directoare, fundamentale, în privinţa activităţii economice externe. Cum este şi firesc, în cadrul economiei capitaliste din Republica Moldova, relaţiile economice internaţionale sunt guvernate şi tutelate de autorităţile etatice. Constituantul realizează o „**paritate**" între „puterea" deliberativ – legislativă şi „puterea" executivă, în ceea ce priveşte activitatea economică externă.

Astfel, chestiunile fundamentale relative la principiile relaţiilor economice externe, la modul de utilizare a împrumuturilor şi creditelor străine, contractate în vederea asigurării dezvoltării şi proprietăţii statului sunt de competenţa Parlamentului.

De altfel, jalonarea întregii politici a statului, inclusiv a politicii economice cu latura sa externă reprezintă apanajul Legislativului.

Guvernul are atribuţia fundamentală de protejare efectivă a intereselor „naţionale" în tot ceea ce priveşte activitatea economică externă.

În centrul atenţiei „puterii" executive trebuie să se afle **„interesele naţionale"**. În raport cu aceste interese Guvernul poate promova, după caz, fie o politică liberală, a liberului schimb sau, dimpotrivă, o politică protecţionistă, tocmai în scopul prezervării „intereselor naţionale".

Activitatea economică externă reprezintă o parte componentă a activităţii economice a statului, privită sub aspect global, integrator.

Din acest motiv, grija Legiuitorul Constituant pentru reglementarea acestui sector de activitate din cadrul economiei Republicii este pe deplin justificată.

Art. 130.: „Sistemul financiar – creditar”.

„(1). Formarea, administrarea, utilizarea şi controlul resurselor financiare ale statului, ale unităţilor administrativ-teritoriale şi ale instituţiilor publice sunt reglementate prin lege.

(2). Moneda naţională a Republicii Moldova este leul moldovenesc.

(3). Dreptul exclusiv la emisia monetară aparţine Băncii Naţionale a Republicii Moldova. Emisia se efectuează conform deciziei Parlamentului”.

În mod firesc resursele financiare ale statului, ale unităţilor administrativ-teritoriale şi ale instituţiilor publice nu pot scăpa oricărui control etatic. Pentru a nu exercita nici un fel de obiecţiuni în acest sens şi pentru a întări disciplina economico-financiară Constituantul a prevăzut obligaţia legiuitorului ordinar **de a reglementa prin lege** toate aspectele legate de formarea, utilizarea şi controlul resurselor financiare cu caracter public.

Datorită importanţei deosebite a relaţiilor sociale pe care legea le reglementează apreciem că este necesară adoptarea **unei legi organice**, în temeiul art. 72 alin. (3) lit. „r” din Constituţia Republicii Moldova.

În cadrul predeterminat al acestei lucrări noi nu abordăm şi legislaţia care dezvoltă textele constituţionale. În acest sens ne mărginim la exprimarea opiniei noastre relative la textele din Constituţie supuse analizei.

Faptul că, spre exemplu, legea care asigură formarea, administrarea, utilizarea şi controlul resurselor financiare publice a fost adoptată nu prezintă relevanţă, sub acest aspect.

În tratarea de faţă ne interesează **doar chestiunile pur constituţionale**, cu excluderea – de plano – a tuturor problemelor vizând aspectele administrative sau, după caz, financiare (aparţinând fie ramurii Dreptului Administrativ, fie ramurii Dreptului financiar).

Credem că în felul aceste lucrarea nu păcătuieşte. Dimpotrivă, în acest mod dăm eficienţă criteriilor care realizează delimitarea Dreptului Constituţional de alte ramuri ale Dreptului: Dreptul Financiar, Dreptul Administrativ etc. Aceasta cu atât mai mult cu cât toate cele trei ramuri de drept nominalizate anterior sunt incluse în **„marea" ramură a Dreptului Public**.

Alin. (2) menţionează moneda „naţională" a Republicii Moldova. Aceasta este „**leul moldovenesc**". Este de prisos să mai amintim identitatea denumirii monedei naţionale a României cu moneda Republicii Moldova. Denumirea dată monedei statului „moldovean" este firească, normală având în vedere că populaţia de pe teritoriul Republicii Moldova aparţine de veacuri poporului român mult încercat.

Emisiunile monetare se realizează ca urmare a deciziei adoptate de Parlament, în calitatea sa de organ reprezentativ suprem al poporului român din Republica Moldova şi de unică autoritate legiuitoare a ţării.

Legiuitorul Constituant a stabilit în mod imperativ, dreptul de emisiune monetară în favoarea Băncii Naţionale a Republica Moldova. Acest drept de emisiune monetară este exclusiv, în sensul că nici o altă instituţie, cu excepţia Băncii

Naţionale, nu are aptitudinea de a emite monedă pe teritoriul statului.

Emiterea monedei naţionale de către Banca Naţională constituie un act de suveranitate **atât în plan extern** cât mai ales **în privinţa laturii interne a suveranităţii, cu referire la supremaţie**. Emisiunea monetară naţională întăreşte simbolic independenţa statului şi afirmă supremaţia sa în raport cu orice altă entitate aflată pe teritoriul său.

Art. 131.: „Bugetul public naţional".

„(1). Bugetul public naţional cuprinde bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat şi bugetele raioanelor, oraşelor şi statelor.

(2). Guvernul elaborează anual proiectul bugetului de stat şi bugetului asigurărilor sociale de stat, pe care le supune, separat, aprobării Parlamentului. În caz de formare a fondului extrabugetar, el se prezintă spre aprobare Parlamentului.

(3). Dacă bugetul de stat şi bugetul asigurărilor sociale de stat nu au fost adoptate prin lege cu cel puţin trei zile înainte de expirarea exerciţiului bugetar, se aplică în continuare bugetul de stat şi bugetul asigurărilor sociale de stat ale anului precedent, până la adoptarea noilor bugete.

(4). Orice propunere legislativă sau amendament care atrag majorarea sau reducerea veniturilor bugetare sau împrumuturilor, precum şi majorarea sau reducerea cheltuielilor bugetare pot fi adoptate numai după ce sunt acceptate de Guvern.

(5). Bugetele raioanelor, oraşelor şi statelor se elaborează, se aprobă şi se execută în condiţiile legii.

(6). Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanţare".

Acest articol din Constituţia Republicii Moldova este puternic descriptiv.

În primul rând se indică elementele componente ale bugetului public naţional: bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat şi bugetele raioanelor, oraşelor şi statelor. O precizare se impune: în timp ce bugetul de stat şi bugetul asigurărilor sociale de stat sunt elaborate la nivel central, bugetele raioanelor, oraşelor şi statelor sunt bugete locale.

Elaborarea proiectelor bugetului de stat şi a bugetului asigurărilor sociale de stat cade în sarcina „puterii" executive. Acestea se elaborează anual şi se supun, fiecare în parte, aprobării „puterii" legiuitoare.

În realitate, Parlamentul nu poate adopta un document care conţine doar indicatori economici de plan, deoarece actul adoptat trebuie să aibă forma tipică a unei norme juridice. De aceea, Parlamentul adoptă legea de aprobare a bugetului (de stat şi a asigurărilor sociale de stat).

Pentru identitate de raţionament şi formarea fondurilor extrabugetare se supune spre aprobarea forului legislativ.

Dacă legea bugetului de stat şi legea bugetului asigurărilor sociale de stat nu vor fi adoptate cu cel puţin 3 zile înainte de expirarea exerciţiului bugetar, se vor aplica în continuare bugetul de stat şi a bugetul asigurărilor sociale de stat ale anului calendaristic expirat. Aceasta doar până la adoptarea legilor privitoare la noile bugete.

Se instituie **necesitatea acceptării prealabile de către Guvern** a propunerilor legislative sau a amendamentelor care au ca finalitate fie reducerea sau majorarea veniturilor sau

cheltuielilor bugetare, fie majorarea sau reducerea, după caz, a împrumuturilor.

Bugetele locale (raionale, orăşeneşti sau săteşti) trebuie să fie adoptate de către consiliile locale (raionale, orăşeneşti sau săteşti), numai în condiţiile stipulate de prevederile legale. Credem că legile relative la bugetul public naţional (incluzând aici bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat şi bugetele locale) trebuie adoptate în condiţiile art. 72 alin. (3) lit. „r" din Constituţie. Aceasta datorită importanţei bugetului public naţional pentru întreaga activitate social-economică a statului.

Concret, legile de adoptare a bugetelor de stat şi bugetelor asigurărilor sociale de stat trebuie să aibă **caracter de lege organică**. De asemenea, legea care reglementează elaborarea bugetelor raionale, orăşeneşti şi săteşti trebuie să fie **o lege organică**.

Legiuitorul Constituant a înscris o dispoziţie extrem de importantă în alin. (6). Dacă fără stabilirea surselor de finanţare nu poate fi aprobată nici o cheltuială bugetară înseamnă că în ipoteza adoptării unei legi care ar încălca acest principiu, **respectiva lege este neconstituţională**. În aceste condiţii, când la Parlament se depune **o propunere legislativă**, sau **un proiect de lege** având ca obiect cheltuieli bugetare suplimentare este absolut necesară indicarea sursei de finanţare.

Art. 132.: „Sistemul fiscal".

„(1). Impozitele, taxele şi orice venituri ale bugetului de stat şi ale bugetului asigurărilor sociale de stat, ale bugetelor

raioanelor, oraşelor şi satelor se stabilesc, conform legii, de organele reprezentative respective.

(2). Orice alte prestări sunt interzise".

Trebuie să precizăm că, cu ocazia analizării articolului anterior, am făcut unele menţiuni care au incidenţă în raport cu articolul supus analizei. Astfel, în privinţa bugetelor raionale, orăşeneşti şi săteşti am precizat că acestea trebuie să fie adoptate de consiliile locale respective: raionale, orăşeneşti şi săteşti, acestea fiind organele reprezentative ale respectivelor unităţi administrativ – teritoriale.

Textul prevede totodată că veniturile de orice fel, taxele, impozitele bugetului de stat şi ale bugetului asigurărilor sociale de stat trebuie adoptate de organul reprezentativ suprem, adică de către Parlament.

Cu excepţia taxelor şi impozitelor orice alte prestaţii sunt interzise prin Legea fundamentală (alin. 2).

Art. 133: „Curtea de Conturi".

„(1). Curtea de Conturi exercită controlul asupra modului de formare, de administrare şi de întrebuinţare a resurselor financiare publice.

(2). Curtea de Conturi este alcătuită din 7 membri.

(3). Preşedintele Curţii de Conturi este numit de Parlament, la propunerea Preşedintelui acestuia, pentru un termen de 5 ani. Membrii Curţii sunt numiţi de Parlament, la propunerea Preşedintelui acestuia.

(4). Curtea de Conturi prezintă anual Parlamentului un raport asupra administrării şi întrebuinţării resurselor financiare publice.

(5). Alte atribuţii, precum şi modul de organizare şi funcţionare a Curţii de Conturi, se stabilesc prin lege organică".

Alin. (1) al textului constituţional menţionează explicit atribuţiile Curţii de Conturi. Acestea se materializează în controlarea modurilor de formare, de administrare şi de întrebuinţare a resurselor financiare publice.

Există o legătură organică între Curtea de Conturi şi „puterea" deliberativ – legislativă. Aceasta se materializează în faptul că preşedintele Curţii de Conturi este numit de Parlament, **la propunerea** Preşedintelui Parlamentului.

La rândul lor membrii Curţii de Conturi sunt numiţi de Parlament, **la propunerea Preşedintelui Curţii**.

Mandatul Preşedintelui Curţii de Conturi este **de 5 ani** iar Curtea este alcătuită **din 7 membri**.

Corelaţia dintre Parlament şi Curtea de Conturi rezultă din îndatorirea Curţii de a prezenta, în fiecare an calendaristic, un raport către „puterea" legislativă. Conţinutul raportului se referă la modalitatea administrării şi întrebuinţării resurselor financiare publice. Practic, Curtea de Conturi acţionează pentru sprijinirea Parlamentului relevând potenţialele nereguli de gestiune ale bugetului public naţional din exerciţiul bugetar expirat.

Legiuitorul Constituant a lăsat posibilitatea legiuitorului ordinar să stabilească şi alte atribuţii în competenţa Curţii de Conturi. Aceste potenţiale noi atribuţii precum şi organizarea şi funcţionarea Curţii de Conturi se stabilesc, conform voinţei Constituantului, **prin lege organică**.

Titlul V.: „Curtea Constituţională”.

Art. 134.: „Statutul”.

„(1). Curtea Constituţională este unica autoritate de jurisdicţie constituţională în Republica Moldova.

(2). Curtea Constituţională este independentă de orice altă autoritate publică şi se supune numai Constituţiei.

(3). Curtea Constituţională garantează supremaţia Constituţiei, asigură realizarea principiului separaţiei puterii în stat în putere legislativă, putere executivă şi putere judecătorească şi garantează responsabilitatea statului faţă de cetăţean şi a cetăţeanului faţă de stat”.

Instituirea Curţii Constituţionale în peisajul constituţional „moldovenesc” a constituit o inovaţie a Legiuitorului Constituant.

Aşa cum am mai avut ocazia să precizăm în cuprinsul lucrării, fundamentarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale este de natură să modifice **„schema clasică”** a „puterilor” etatice. Echilibrul şi separaţia „puterilor” statale par a fi iremediabil afectate de modul de funcţionare şi mai ales de atribuţiile Curţii Constituţionale.

Curtea Constituţională a preluat „coroana” care în mod tradiţional aparţinuse autorităţii („puterii”) judecătoreşti. Este vorba de aptitudinea de exercitare a controlului constituţionalităţii legilor.

Fiind deposedată de această atribuţie de excepţie, autoritatea judecătorească a rămas, în continuare, competentă să soluţioneze cauzele civile şi penale, precum şi cauzele administrative, care prin natura lor implică verificarea legalităţii actelor emise de organele autorităţii executive.

Nu suntem noi cei chemaţi a aprecia dacă prin înfiinţarea Curţii Constituţionale a fost sau nu ştirbită autoritatea judecătorească, în latura atribuţiilor, a competenţelor sale specifice.

Cert este că jurisdicţia constituţională se exercită de o autoritate publică independentă. Această autoritate este reprezentată de Curtea Constituţională.

Legiuitorul Constituant a optat pentru înfiinţarea acestei autorităţi publice independente de celelalte „puteri" etatice.

Exista, desigur, şi o altă opţiune: instituirea unei Curţi Constituţionale distincte, competentă să soluţioneze litigiile cu caracter constituţional, care să fie integrată în autoritatea judecătorească.

Rolul central al Curţii Constituţionale este acela de a **„garanta supremaţia Constituţiei"**. Acest scop fundamental se realizează prin garantarea unor principii mijlocitoare care îi asigură înfăptuirea. Astfel, Curtea Constituţională trebuie să asigure realizarea efectivă a principiilor separaţiei „puterilor" în stat, trebuie să garanteze responsabilitatea statului în raport cu cetăţeanul şi totodată trebuie să garanteze şi responsabilitatea cetăţeanului în raport cu statul. Toate aceste atribuţii nominalizate în fraza anterioară au menirea de a garanta înfăptuirea supremaţiei Constituţiei, care reprezintă obiectivul fundamental al Curţii Constituţionale.

În legătură cu necesitatea instituirii Curţii Constituţionale se pot formula multiple opinii. Astfel, există opinia că un organ specializat al statului – Curtea Constituţională – trebuie să înfăptuiască garantarea deplină a Constituţiei prin exercitarea atribuţiilor de control al constituţionalităţii legilor adoptate de către legiuitorul ordinar. Într-o altă teză se susţine necesitatea ca atribuţiile privind controlul constituţionalităţii legilor să rămână o perioadă relativ îndelungată în competenţa instanţelor judecătoreşti de drept comun. Acesta deoarece, s-a acreditat

ideea conform căreia Curtea Constituţională nefiind definită ca o putere de stat (publică) pare doar o instituţie statală care nu poate fi controlată de celelalte „puteri" etatice. Curtea Constituţională apare astfel ca un superparlament cu putere de negare şi nu cu putere de promovare.

În fine, există şi opinia potrivit căreia controlul constituţionalităţii legilor ar trebui efectuat de Curtea Supremă de Justiţie – în secţii reunite iar controlul proiectelor de lege să se realizeze de **o comisie** a Parlamentului.

Art. 135.: „Atribuţiile".

„(1). Curtea Constituţională:

a). exercită, la sesizare, controlul constituţionalităţii legilor şi hotărârilor Parlamentului, a decretelor Preşedintelui Republicii Moldova, a hotărârilor şi ordonanţelor Guvernului, precum şi a tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte;

b). interpretează Constituţia;

c). se pronunţă asupra iniţiativelor de revizuire a Constituţiei;

d). confirmă rezultatele referendumurilor republicane;

e). confirmă rezultatele alegerii Parlamentului şi a Preşedintelui Republicii Moldova;

f). constată circumstanţele care justifică dizolvarea Parlamentului, demiterea Preşedintelui Republicii Moldova sau interimatul funcţiei de Preşedinte, precum şi imposibilitatea Preşedintelui Republicii Moldova de a-şi exercita atribuţiile mai mult de 60 de zile;

g). rezolvă cazurile excepţionale de neconstituţionalitate a actelor juridice, sesizate de Curtea Supremă de Justiţie;

h). hotărârile asupra chestiunilor care au ca obiect constituţionalitatea unui partid.

(2). Curtea Constituţională îşi desfăşoară activitatea din iniţiativa subiecţilor prevăzuţi de Legea cu privire la Curtea Constituţională".

După cum se observă din simpla lectură a atribuţiilor menţionate în dispoziţiile art. 135 din Constituţia Republicii Moldova, Curtea Constituţională dispune de multiple atribuţii cu caracter juridic sau caracter politico-juridic.

Atribuţiile Curţii Constituţionale sunt de o importanţă covârşitoare. Noi ne vom mărgini la analiza succintă a câtorva dintre aceste atribuţii.

I. Atribuţiile juridice:

A). Controlul de constituţionalitate [art. 135 alin. (1), lit. „a"]

Priveşte, în primul rând, legile adoptate de Parlamentul Republicii Moldova.

Controlul constituţionalităţii legilor poate fi **un control prealabil** sau **un control posterior (ulterior).**

În cazul **controlului prealabil**, acesta se realizează, în principiu, asupra legilor votate de „puterea" deliberativ – legislativă dar nepromulgate de şeful statului.

Curtea Constituţională poate fi sesizată de subiecţii prevăzuţi în legea organică, care sunt în realitate autorităţi publice ale Republica Moldova.

Control ulterior (posterior) se înfăptuieşte pe calea soluţionării excepţiei de neconstituţionalitate ridicată în faţa instanţei judecătoreşti de drept comun sau în faţa instanţelor de arbitraj comercial, de către una dintre părţile litigante.

B). Pronunţarea asupra iniţiativelor de revizuire a Constituţiei [art. 135 alin. (1) lit. „c"]

Curtea Constituţională procedează la verificarea respectării limitelor în care Constituţia poate fi revizuită, conform dispoziţiilor art. 142 din Legea fundamentală.

C). Efectuează controlul, la sesizare, cu privire la hotărârile Parlamentului [art. 135 alin. (1) lit. „a”]

Desigur controlul este de constituţionalitate. Sesizarea poate fi făcută de subiecţii oficiali, autorităţi publice.

D). Efectuează, la sesizare, controlul de constituţionalitate a decretelor şefului statului şi respectiv a hotărârilor şi ordonanţelor guvernamentale [art. 135 alin. (1) lit. „a”]

II. O serie de atribuţii extrem de importante care revin Curţii Constituţionale au **un caracter politico – juridic.**

A). Confirmarea rezultatelor alegerii Parlamentului şi a Preşedintelui Republicii Moldova [art. 135 alin. (1) lit. „e”]

Această atribuţie complexă presupune o serie de acte de verificare a respectării procedurilor, cu referire la: înregistrarea candidaturilor, soluţionarea eventualelor contestaţii, publicarea rezultatului alegerilor etc.

B). Constatarea existenţei circumstanţelor care justifică interimatul în exercitarea funcţiei de Preşedinte al Republicii Moldova [art. 135 alin. (1) lit. „f”]

Când se impune exercitarea atribuţiilor de şef al statului de către **un Preşedinte interimar**, Curtea Constituţională este autoritatea publică care constată împrejurările (cauzele şi circumstanţele) care să justifice instituirea interimatului la funcţia de Preşedinte al Republicii Moldova.

C. Confirmarea rezultatelor referendumurilor republicane [art. 135 alin. (1) lit. „d”]

Această atribuţie subsumează, în realitate, două atribuţii, respectiv: vegherea la respectarea proceduri „referendare” şi confirmarea rezultatului referendumului republican.

Confirmarea nu reprezintă altceva decât consecinţa respectării procedurii de organizare a referendumului. De aceea, atribuţia confirmării referendumului este accesorie atribuţiei vegherii la respectarea procedurii referendumului. Cu toate

acestea Constituantul a optat pentru acordarea unui rol preeminent confirmării rezultatelor referendumului, ca etapă finală a întregii proceduri desfăşurate.

D). Atribuţia constând în prerogativa de a hotărî asupra chestiunilor care au ca obiect constituţionalitatea unui partid politic [art. 135 alin. (1) lit. „h”]

Curtea Constituţională verifică constituţionalitatea respectivului partid politic prin prisma prevederilor art. 41 alin. (4) din Constituţia Republicii Moldova.

E). Constatarea existenţei circumstanţelor care justifică dizolvarea Parlamentului [art. 135 alin. (1) lit. „f”]

În exercitarea acestei atribuţii Curtea Constituţională verifică îndeplinirea tuturor condiţiilor cu caracter constituţional prevăzute în art. 85 din Legea fundamentală.

Apreciem, **de lege ferenda**, că se impune inserarea unei noi atribuţii conferită Curţii Constituţionale, relativă **la soluţionarea conflictelor dinte autorităţile publice**.

Practic, când medierea exercitată de şeful statului între „puterile” constituite în stat „**nu a dat roade**”, Curtea Constituţională trebuie să dispună de prerogativa de a soluţiona, la cerere, conflictul generat de „neînţelegerea” dintre autorităţile publice.

În acest **ipotetic caz** Curtea Constituţională ar putea fi sesizată de reprezentanţii autorităţilor publice aflate în conflict juridic constituţional.

Această atribuţie de **„mediere judiciară, contencioasă”** între autorităţile etatice, ar conferi Curţii Constituţionale un caracter quasi-sacramental.

Judecătorii Curţii Constituţionale sunt apărătorii şi garanţii Constituţiei Republicii Moldova. Tot ei ar trebui să fie cei care „tranşează” din punct de vedere **juridic** dar şi **politic** pentru fiecare „putere” constituită în stat, în privinţa locului, rolului şi atribuţiilor care îi sunt recunoscute de Constituţie.

Judecătorii Curţii Constituţionale sunt pavăza întregului popor român din Republica Moldova, a fiecărui cetăţean privit singular cât şi a statului privit ca ansamblu de autorităţi publice.

Situându-se într-un fel „deasupra" autorităţilor etatice, judecătorii Curţii Constituţionale trebuie, la nevoie, să regleze mecanismul statal al Republicii Moldova, în temeiul principiilor Statului de Drept, Democraţiei politice (reprezentative) şi Democraţiei juridice constituţionale.

Ei datorează Naţiunii Române din Republica Moldova dar şi poporul este dator să respecte şi să asigure deplina înfăptuire a justiţiei constituţionale. Judecătorii Curţii Constituţionale reprezintă **„o contrapondere"** în raport cu fiecare dintre „**puterile**" constituite în Republica Moldova.

*

* *

Art. 136.: „Structura".

„(1). Curtea Constituţională se compune din 6 judecători, numiţi pentru un mandat de 6 ani.

(2). Doi judecători sunt numiţi de Parlament, doi de Guvern şi doi de Consiliul Superior al Magistraturii.

(3). Judecătorii Curţii Constituţionale aleg, prin vot secret, preşedintele acesteia".

Autorităţile publice care concură la numirea judecătorilor Curţii Constituţionale sunt: **Parlamentul, Guvernul** şi **Consiliul Superior al Magistraturii.**

Fiecare dintre autorităţile publice enunţate numesc câte 2 judecători la Curtea Constituţională.

Alegerea preşedintelui Curţii Constituţionale este o chestiune tehnică, firească, care nu ridică probleme de interpretare.

O întrebare, totuşi, se poate pune în legătură cu numărul judecătorilor: este acest număr **de 6 judecători** suficient ? Se cunoaşte că la Curtea Supremă de Justiţie, spre exemplu, funcţionează un număr mult mai mare de judecători. Cei 6 judecători sunt în număr suficient pentru a delibera asupra unei excepţii de neconstituţionalitate ???

Firesc, Legiuitorul Constituant a considerat suficient numărul judecătorilor. Să nu uităm că fiecare din cei şase judecători **au o vastă experienţă profesională** şi că **dispun de pregătire juridică superioară.**

Trebuie remarcată justeţea cu care Legiuitorul Constituant a distribuit dreptul de nominalizare a judecătorilor Curţii Constituţionale.

Fiecare „putere" constituită în stat – dintre cele clasice, tradiţionale – dispune de această prerogativă: „puterea" legislativă (Parlamentul); „puterea" executivă (Guvernul) şi „puterea" judecătorească, reprezentată de Consiliul Superior al Magistraturii.

Art. 137.: „Independenţa".

„Judecătorii Curţii Constituţionale sunt inamovibili pe durata mandatului, independenţi şi se supun numai Constituţiei".

Articolul menţionat proclamă **independenţa şi inamovibilitatea** judecătorilor Curţii Constituţionale.

Inamovibilitatea este acordată judecătorilor Curţii numai pe durata mandatului. Desigur, judecătorii dispun de independenţă în exercitarea atribuţiilor specifice, tot pe durata mandatului.

Curtea Constituţională, în ansamblul ei, este independentă în raport cu orice altă autoritate publică. Datorită

acestui fapt membrii care o compun, judecătorii beneficiază de independenţă şi de inamovibilitate.

Independenţa şi inamovibilitatea constituie cei doi piloni fundamentali ai statutului judecătorului Curţii Constituţionale.

Deşi nu sunt parte componentă a autorităţii („puterii") judecătoreşti, judecătorii Curţii Constituţionale dispun **de independenţă** şi **de inamovibilitate.**

Independenţa judecătorilor Curţii Constituţionale este absolut necesară pentru înfăptuirea **„justiţiei constituţionale"**. Aceşti judecători sunt supuşi doar Constituţiei şi, am spune noi, Legii cu privire la Curtea Constituţională.

Curtea Constituţională fiind o autoritate publică independentă în stat, având ca atribuţie esenţială garantarea respectării Legii fundamentale şi a supremaţiei Constituţiei, implică şi independenţa membrilor care o compun.

Astfel, Curtea Constituţională este competentă în temeiul Constituţiei Republicii Moldova şi nici o autoritate publică nu trebuie să îi stânjenească activitatea; Curtea Constituţională se supune exclusiv Legii fundamentale şi, am spune noi, legii sale de organizare şi funcţionare; judecătorii Curţii Constituţionale nu pot fi traşi la răspundere pentru voturile exprimate cu ocazia soluţionării cauzelor.

Într-o măsură apreciabilă independenţa judecătorilor Curţii Constituţionale „se aseamănă" cu independenţa judecătorilor de la instanţele de drept comun. Practic este vorba de aceeaşi garanţie juridică constituţională oarecum echivalentă sub aspect cantitativ şi calitativ. Deosebirea se manifestă **prin locul şi rolul** avut de judecătorii Curţii Constituţionale în raport cu judecătorii „magistraţi" de carieră.

Inamovibilitatea – este o garanţie a independenţei judecătorului. Ea reprezintă instituţia care asigură o stabilitate deosebită judecătorului.

În temeiul inamovibilităţii, judecătorul nu poate fi suspendat, promovat, transferat, pensionat prematur sau eliberat din funcţie decât în cazurile şi cu observarea condiţiilor prevăzute de lege.

Judecătorii din cadrul autorităţii judecătoreşti dispun de inamovibilitate (cu excepţia celor numiţi pentru prima dată pe un termen de 5 ani).

Judecătorii Curţii Constituţionale beneficiază de inamovibilitate pe durata mandatului.

Sunt şi anumite particularităţi desigur, manifestate prin **imposibilitatea promovării, a pensionării premature,** şi totodată **imposibilitatea transferării judecătorilor de la Curtea Constituţională**.

Inamovibilitatea judecătorilor Curţii Constituţionale există pe durata îndeplinirii mandatului. Aceasta înseamnă că după pierderea calităţii (demnităţii publice) de judecător al Curţii Constituţionale **inamovibilitatea încetează de drept.**

Alte chestiuni privitoare la independenţa judecătorilor şi la inamovibilitatea acestora (ne referim la judecătorii de la instanţele de drept comun) au fost – succint desigur, anterior tratate cu ocazia analizării **Autorităţii judecătoreşti.**

Art. 138.: „Condiţiile de numire".

„Judecătorii Curţii Constituţionale trebuie să aibă o pregătire juridică superioară, o înaltă competenţă profesională şi o vechime de cel puţin 15 ani în activitatea juridică, în învăţământul juridic sau în activitatea ştiinţifică."

Cu excepţia cetăţeniei Republicii Moldova, subînţeleasă din economia textului constituţional, persoana fizică care candidează trebuie să îndeplinească cumulativ alte trei condiţii.

A). – să posede pregătire juridică superioară;

B). – să aibă o înaltă competenţă profesională;

C). – să aibă vechime de cel puţin 15 ani în activitatea juridică, în învăţământul juridic sau în activitatea ştiinţifică.

Vom analiza succesiv aceste condiţii:

A). - ***. să posede pregătire juridică superioară;**

De principiu, pentru această demnitate publică, candidaţii sunt doctori în ştiinţe juridice.

B). - ***. să aibă o înaltă competenţă profesională;**

Aceasta presupune îndeplinirea înainte de data numirii, a unor funcţii publice sau demnităţi de o extremă importanţă. Candidatul trebuie să fi exercitat atribuţiile specifice funcţiei sau demnităţii publice cu competenţă profesională de excepţie.

C). - ***. să aibă vechime de cel puţin 15 ani în activitatea juridică, în învăţământul juridic sau în activitatea ştiinţifică.** Este o condiţiile de vechime impusă persoanei care urmează a fi numită în această demnitate publică. Numărul de ani solicitaţi nu este exagerat, având în vedere importanţa acestei demnităţi publice.

Evident, vechimea poate fi în activitatea juridică practică (judecător, procuror, de ce nu în avocatură, notariat) sau în învăţământul juridic ori în activitatea ştiinţifică.

Textul pare lacunar. Învăţământul juridic nu poate fi decât superior, cel puţin în contextul utilizat în Legea fundamentală.

De asemenea, activitatea ştiinţifică credem că nu se referă la orice domeniu al cunoaşterii umane ci la ramura fundamentală de ştiinţă Drept.

Ca atare, pentru a fi numiţi candidaţii trebuie să aibă o vechime de minim 15 ani în activitatea juridică, în învăţământul juridic superior sau în activitatea ştiinţifică în domeniul Dreptului.

În acest mod trebuie înţeleasă cea de-a treia condiţie pentru accederea la demnitatea publică de judecător al Curţii Constituţionale.

Această modalitate alternativă (vechime în profesii practice, în învăţământul juridic superior sau activitatea ştiinţifică cu caracter juridic) este firesc prevăzută, fiind de notorietate că persoanele fizice cu înaltă competenţă profesională şi cu pregătire academică în ciclurile avansate din învăţământul universitar, profesează în cadrul Facultăţii de Drept din Republica Moldova, în calitate de cadre didactice universitare sau, după caz, în cadrul institutelor de cercetare juridică de pe teritoriul Republicii Moldova.

Art. 139.: „Incompatibilităţi".

„Funcţia de judecător al Curţii Constituţionale este incompatibilă cu orice altă funcţie publică sau privată retribuită, cu excepţia activităţii didactice sau ştiinţifice".

Această incompatibilitate a fost anterior tratată cu ocazia examinării dispoziţiilor art. 116 din Constituţia Republicii Moldova, când a fost analizat statutul judecătorilor. De aceea, vom face trimitere la cele consemnate anterior. Analiza efectuată în privinţa art. 116 alin. (7) se aplică, în mod identic, şi în privinţa prezentului articol, cu unica diferenţă că la art. 116 se specifică: „... orice alte funcţii retribuite..." în timp ce la art. 139 se consemnează: „... orice altă funcţie retribuită **publicată sau privată**...". Această adăugare nu schimbă cu nimic identitatea aproximativă a comentariilor.

O precizare se mai impune: incompatibilitatea a fost instituită de Legiuitorul Constituant în scopul prezervării imparţialităţii judecătorilor Curţii Constituţionale.

Art. 140.: „Hotărârile Curţii Constituţionale”.

„(1). Legile şi alte acte normative sau unele părţi ale acestora devin nule, din momentul adoptării hotărârii corespunzătoare a Curţii Constituţionale.

(2). Hotărârile Curţii Constituţionale sunt definitive şi nu pot fi atacate”.

Actele Curţii Constituţionale sunt **hotărârile**.

Actele emise de Curtea Constituţională au aptitudinea de a produce efecte juridice.

Hotărârile prin care Curtea Constituţională se pronunţă asupra excepţiilor de neconstituţionalitate au acest caracter.

Hotărârile pronunţate de Curtea Constituţională sunt general – obligatorii, având putere numai pentru viitor. Fiind general – obligatorii orice subiect de drept din Republica Moldova trebuie să respecte şi să se conformeze hotărârilor pronunţate de Curtea Constituţională.

Privitor la încetarea efectelor juridice ale dispoziţiilor din legi, hotărâri, decrete, ordonanţe, aflate în vigoare, dispoziţii care au fost declarate neconstituţionale art. 140 din Legea fundamentală este deplin lămuritor. La fel şi în ipoteza constatării unui tratat sau a unui acord internaţional ca fiind neconstituţional.

De principiu, legile, ordonanţele etc., ori dispoziţii ale acestora, declarate neconstituţionale îşi încetează efectele juridice din momentul pronunţării hotărârii Curţii Constituţionale, devenind nule. Tratatul sau acordul internaţional constatat ca fiind neconstituţional nu poate fi ratificat deoarece este considerat nul.

Cu privire la deciziile pronunţate, teoretic vorbind, de către Curtea Constituţională relative la legile adoptate de Parlament dar nepromulgate de şeful statului apreciam că acestea **nu ar fi acte jurisdicţionale şi, în consecinţă, nu produc efecte juridice**.

Această situaţie este teoretică deoarece art. 93 din Constituţie **nu prevede** posibilitatea şefului statului de a solicita verificarea constituţionalităţii legii înainte de promulgare.

Considerăm că este necesar să se recunoască Preşedintelui Republicii Moldova, în mod expres, dreptul de a solicita Curţii Constituţionale verificarea constituţionalităţii legilor adoptate de către Parlament, anterior promulgării.

Legea fundamentală precizează că hotărârile pronunţate de Curtea Constituţională sunt definitive, **nefiind susceptibile de a fi atacate cu nici o cale de atac.**

Legea cu privire la Curtea Constituţională care detaliază prevederile constituţionale relative la această instituţie este **o lege organică**, conform dispoziţiilor art. 72 alin. (3) lit. „c" din Constituţia Republicii Moldova.

TITLUL VI.:
„REVIZUIREA CONSTITUŢIEI”.

Art. 141.: „Iniţiativa revizuirii”.

„(1). Revizuirea Constituţiei poate fi iniţiată de:

a). un număr de cel puţin 200.000 de cetăţeni ai Republicii Moldova cu drept de vot. Cetăţenii care iniţiază revizuirea Constituţiei trebuie să provină din cel puţin jumătate din unităţile administrativ-teritoriale de nivelul doi, iar în fiecare din ele trebuie să fie înregistrate cel puţin 20.000 de semnături în sprijinul acestei iniţiative;

b). un număr de cel puţin o treime de deputaţi în Parlament;

c). Guvern.

(2). Proiectele de legi constituţionale vor fi prezentate Parlamentului numai împreună cu avizul Curţii Constituţionale, adoptat cu votul a cel puţin 4 judecători”.

Textul constituţional este tehnic, puternic descriptiv. Sunt specificate subiectele de drept care pot iniţia procedura de revizuire a Constituţiei: cetăţenii, deputaţii şi Guvernul Republicii Moldova.

În privinţa primelor două categorii textul impune anumite condiţii suplimentare.

Astfel, în privinţa cetăţenilor se prevede un număr de 200.000 care să aibă drept de vot şi care să fie favorabili revizuirii Legii fundamentale. De asemenea, cetăţenii trebuie să provină din cel puţin ½ din unităţile administrativ-teritoriale de nivelul doi, iar în fiecare astfel de unitate teritorial-administrativă trebuie să existe cel puţin 20.000 de cetăţeni cu drept de vot care să sprijine iniţiativa de revizuire a Constituţiei.

În privinţa parlamentarilor deputaţi aceştia pot iniţia procedura revizuirii Constituţiei dacă în favoarea acesteia se declară minimum 1/3 din deputaţii aleşi în Parlament.

În privinţa Guvernului Legea fundamentală nu precizează nimic dar considerăm că în favoarea iniţiativei de revizuire a Constituţiei trebuie să fie **toţi membrii executivului** şi nu doar o parte a cabinetului sau doar primul – ministru.

Constituţia stabileşte obligativitatea obţinerii **avizului favorabil** revizuirii din partea Curţii Constituţionale. Mai mult chiar, acest aviz al Curţii Constituţionale trebuie adoptat **cu votul favorabil a minimum 4 judecători din totalul de 6 judecători câţi compun această instanţă de jurisdicţie constituţională.**

Procedura de revizuire a Constituţiei Republicii Moldova **are un caracter restrictiv**. Acest caracter este determinat de multiplele condiţii solicitate de textul constituţional în vederea iniţierii procedurii de revizuire.

Art. 142.: „Limitele revizuirii".

„(1). Dispoziţiile privind caracterul suveran, independent şi unitar al statului, precum şi cele referitoare la neutralitatea permanentă a statului, pot fi revizuite numai cu aprobarea lor prin referendum, cu votul majorităţii cetăţenilor înscrişi în listele electorale.

(2). Nici o revizuire nu poate fi făcută, dacă are ca rezultat suprimarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor sau a garanţiilor acestora.

(3). Constituţia nu poate fi revizuită pe durata stării de urgenţă, de asediu şi de război".

Acest articol din Constituţia Republicii Moldova întăreşte în mod definitiv teza noastră, care străbate în toate capitolele acestei lucrări.

Practic, lucrarea nu are doar scopul analizei articolelor Constituţiei Republicii Moldova. În primul rând ea reaminteşte drepturile naţionale, imprescriptibile sub raport extinctiv, ale României asupra Basarabiei, părţii de nord a Bucovinei, Ţinutului Herţa şi Insulei Şerpilor, teritorii rupte, în mod brutal prin forţă şi ameninţarea cu forţa de la patria – mamă în 28 iunie 1940, şi mai apoi în august 1944.

Iată că Legiuitorul Constituant a acceptat adevărul istoric, care nu poate avea mai multe nuanţe !!! Rezultatul este înscris în dispoziţiile art. 142 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova.

Pentru orice stat suveran, neatârnarea sa nu poate constitui obiect de negociere. **Independenţa**, această „latură externă" a suveranităţii nu poate fi „abolită", din proprie iniţiativă, de către un stat viabil !!!

Mai mult chiar, suveranitatea, în întregul ei, şi ne referim în principal la „latura internă" a acesteia, la **supremaţie** nu poate constitui, pentru un stat adevărat, obiect de schimb.

Dacă suveranitatea este înlăturată practic statul dispare !!!! Cu toate acestea în alin. (1) al articolului analizat se precizează, **în mod explicit şi fără echivoc**, că dispoziţiile privind **caracterul suveran, independent şi unitar al statului** pot fi revizuite numai cu aprobarea prin referendum.

Adică, prin referendum, cu votul majorităţii cetăţenilor cu drept de vot, se poate înlătura suveranitatea (şi implicit independenţa) statului.

Care stat proaspăt declarat independent îşi pune singur în discuţie suveranitatea ??!! Răspunsul este unul singur: **nici un stat de pe harta lumii nu procedează în acest mod.** În preambulul Constituţiei se menţionează între altele despre „... afirmaţiile seculare ale poporului de a trăi **într-o ţară suverană**, exprimate prin proclamarea independenţei Republicii Moldova...".

Iată încă că Legiuitorul Constituant a prevăzut că suveranitatea Moldovei pruto-nistrene, la un moment dat, nu va mai corespunde intereselor poporului român din Basarabia. Adevărul este că din anul 1991 şi până astăzi, în anul 2010 existenţa statului românesc intitulat „Republica Moldova" nu a corespuns cu interesele legitime ale poporului care doreşte ca toţi românii să trăiască într-o singură ţară.

Sclipirea de conştiinţă, genială, a Legiuitorului Constituant, materializată în alin. (1) al art. 142 are o unică fundamentare. „Reprezentanţii plenipotenţiari ai poporului Republicii Moldova, deputaţi în Parlament", au crezut în anul 1994 că existenţa Republicii Moldova ca stat suveran este efemeră, datorită faptului că, în mod firesc şi logic, Basarabia trebuie să revină între graniţele României, patria sa mamă. Pentru a da posibilitatea **UNIRII** Basarabiei cu România, Legiuitorul Constituant a creat posibilitatea ca, la un moment dat, determinat, Republica Moldova să renunţe la suveranitate sau poate mai corect să transfere această suveranitate autorităţilor etatice române, pentru a o exercita.

Este dovada cea mai clară că **de jure NICIODATĂ** România nu a pierdut suvernitatea sa asupra Basarabiei, chiar dacă **de facto** acest teritoriu a fost încorporat la U.R.S.S.

Revizuirea potenţială a caracterului suveran al „statului moldovenesc" denotă **că poporul român dintre Prut şi Nistru şi din Transnistria românească** are conştiinţa că Basarabia nu reprezintă, în realitate, decât o provincie a Statului Român. Ea este „poarta noastră spre răsărit", aşa cum Transnistria constituie avanpostul românismului la hotarele naturale estice ale României Mari. Soarta Transnistriei este şi va fi pentru totdeauna intim legată de Basarabia şi, în final, de România. Dacă vechiul nostru hotar era pe Nistru, astăzi zona transnistreană apare în faţa României prin scrâşnetul şi mizeriile suferite de români în această **„nouă Moldovă românească"**.

Încă din epoca medievală românii moldoveni au colonizat şi au organizat teritoriul transnistrean, din care o mică parte a rămas Republicii Moldova, această a doua Românie a noastră.

Poate în anul 1918, auzind glasul ţăranilor transnistreni „**Fraţilor, pe noi unde le lăsaţi ??!!"**, ar fi trebuit unită şi Transnistria cu România.

Noi românii nu suntem expansionişti, imperialişti dar firesc este ca toate teritoriile locuite de naţiunea română să revină la patria – mamă, la România.

Nici nu se poate concepe o reunire a Moldovei transprutene cu ţara mamă fără Transnistria !!!!

Existenţa aşa –zisei „Republicii Moldoveneşti Nistrene" nu trebuie să constituie un impediment în sufletul şi conştiinţa românimii. Aşa cum aşa-zisa „Republică Moldovenească Nistreană" doreşte, prin conducătorii săi să se alipească la Federaţia Rusă, aşa şi românii transnistreni visează la ocrotire din partea României, între graniţele patriei – mamă.

Constituantul de la Chişinău este, fără echivoc, şi purtătorul mesajului transnistrean, dar şi a bucovinenilor şi basarabenilor smulşi din România dar şi din Republica Moldova şi trecuţi forţat sub autoritatea nelegitimă a Republicii Ucraina.

Desigur ne referim la românii din Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa, judeţul Hotin din nordul Basarabiei româneşti dar şi la românii din partea sudică a Basarabiei (Bugeac), de la Cetatea Albă, Izmail şi Chilia.

În opinia noastră reactivarea Actului Unirii de la 27 martie / 9 Aprilie 1918 face de prisos organizarea unui referendum. Teritoriile Basarabiei şi nordului Bucovinei au fost evacuate forţat de autorităţile române în 1940 şi 1944 iar tratatele de pace şi cele bilaterale cu fosta U.R.S.S. sunt profund viciate datorită **consimţământului viciat** al

autorităţilor statului nostru în privinţa stabilirii frontierelor. Vicierea consimţământului a constat în violenţă şi ameninţarea cu violenţă ceea ce loveşte toate actele juridice încheiate de România, de nulitate. Basarabia şi Bucovina de Nord sunt teritorii româneşti din care administraţia şi armata României au fost obligate să se retragă. Dar, aceste provincii au fost, sunt şi vor fi pentru totdeauna ale României iar populaţia din aceste teritorii aparţine Naţiunii Române.

A fost o încântare pentru mine să constat că Legiuitorul Constituant a lăsat o „portiţă" prin care Basarabia să revină la România.

În alin. (2) se menţionează că nu este permisă nici o revizuire care să conducă la suprimarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor sau a garanţiilor consacrate pentru protejarea acestora.

Alin. (3) se raportează la momentul în care se iniţiază revizuirea Constituţiei. Astfel, Legiuitorul Constituant a interzis revizuirea pe durata stării de urgenţă, de asediu sau de război. S-au avut în vedere aceste situaţii deoarece ele au un caracter excepţional şi o eventuală revizuire a Legii fundamentale în aceste situaţii excepţionale s-ar putea efectua în detrimentul intereselor poporului, a democraţiei politice şi constituţionale şi respectiv a statului de drept.

Art. 143.: „Legea privind modificarea Constituţiei".

„(1). Parlamentul este în drept să adopte o lege cu privire la modificarea Constituţiei după cel puţin 6 luni de la data prezentării iniţiativei corespunzătoare. Legea se adoptă cu votul a două treimi din deputaţi.

(2). Dacă, de la prezentarea iniţiativei cu privire la modificarea Constituţiei, Parlamentul nu a adoptat timp de un

an legea constituţională corespunzătoare, propunerea se consideră nulă".

Articolul pe care îl vom examina se referă la procedura de adoptare a unei legi având ca obiect modificarea Constituţiei. Din acest motiv textul de referă la chestiuni tehnice, procedurale, care nu ridică mari dificultăţi de interpretare.

Astfel, alin. (1) al art. 143 se referă la prerogativa recunoscută „puterii" deliberativ – legislative în privinţa adoptării unei legi având ca obiect modificarea Constituţiei. Adoptarea unei astfel de legi este condiţionată de trecerea **unui termen de cel puţin 6 luni**, calculat de la data prezentării iniţiativei de revizuire a Constituţiei.

Acest **termen de 6 luni** constituie o perioadă de reflecţie pentru deputaţi. Desigur, perioada de reflectare are în vedere oportunitatea şi evaluarea consecinţelor modificării Constituţiei.

Alin. (2) al articolului supus analizei stabileşte un alt termen în care Parlamentul, dacă deputaţii doresc, poate modifica Legea fundamentală, prin adoptarea legii de revizuire a Constituţiei.

Concret, Parlamentul trebuie să adopte legea pentru modificarea Constituţiei **în termen de 1 an** de la prezentarea iniţiativei de revizuire a Constituţiei. Coroborând dispoziţiile alin. (1) şi alin. (2) din textul constituţional deducem că „puterea" deliberativ – legislativă poate adopta legea cu privire la modificarea Constituţiei **într-o perioadă de timp cuprinsă între 6 luni şi 1 an de la data prezentării iniţiativei de revizuire a Legii fundamentale.**

Dacă Parlamentul nu a adoptat legea pentru revizuirea Constituţiei în **termen de 1 an** de la prezentarea iniţiativei pentru revizuirea Legii fundamentale se consideră că propunerea este nulă.

Aşa fiind, considerăm că termenul stabilit în alin (1) **este un termen suspensiv** în sensul că interzice Parlamentului

adoptarea legii tocmai pentru o reflectare profundă, înlăturându-se impulsurile de moment ale deputaţilor.

Termenul prevăzut în alin. (2) **este un termen extinctiv** deoarece prin neadoptarea legii având ca obiect modificarea Constituţiei în termenul stabilit, propunerea având ca obiect revizuirea Legii fundamentale nu mai este producătoare, generatoare de efecte juridice, fiind considerată nulă de către Legiuitorul Constituant. Stabilirea termenului de 1 an în care Parlamentul trebuie să adopte legea pentru modificarea Constituţiei, termen calculat de la data prezentării iniţiativei pentru revizuirea Legii fundamentale, asigură în opinia Constituantului celeritatea procedurii de modificare.

Pe bună dreptate, nu este în interesul societăţii ca o lege având ca obiect modificarea Constituţiei ţării se treneze ani în şir în Parlament. Incertitudinea nu trebuie să îşi aibă locul în ceea ce priveşte raporturile juridice constituţionale.

Ca o concluzie finală, pe care am subliniat-o anterior, din coroborarea celor două alineate rezultă că autoritatea legiuitoare trebuie să adopte legea cu privire la modificarea Constituţiei **în intervalul de timp cuprins între 6 (şase) luni şi 1 (un) an de la data prezentării iniţiativei de revizuire a Legii fundamentale.**

TITLUL VII.:
„DISPOZIŢII FINALE ŞI TRANZITORII”.

Art. I.:

„(1). Prezenta Constituţiei este adoptată de Parlament şi se promulgă de către Preşedintele Republicii Moldova în termen de 3 zile.

(2). Constituţia Republicii Moldova intră în vigoare la 27 august 1994. La aceeaşi dată, Constituţia Republicii Moldova din 15 aprilie 1978, cu modificările şi completările ulterioare, este în întregime abrogată”.

Art. I din cadrul dispoziţiilor tranzitorii şi finale – Titlul VII – al Constituţiei Republicii Moldova, menţionează obligativitatea promulgării Legii fundamentale de către şeful statului, într-un termen predeterminat, de 3 zile.

Intrarea în vigoare a fost stabilită de Legiuitorul Constituant, în amintirea Proclamării independenţei Republicii Moldova, pentru data de 27 august 1994. De la această dată până la momentul prezent Constituţia a suferit multiple modificări. La data intrării în vigoare a Legii supreme, vechea Constituţie a Republicii Socialiste Sovietice Moldoveneşti, republicată sub denumirea „Constituţia Republicii Moldova”, din data de 15 aprilie 1978, cu modificările ulterioare, a fost în totalitate abrogată.

Art. II.:

„(1). Legile şi celelalte acte normative rămân în vigoare în măsura în care nu contravin prezenţei Constituţii.

(2). Comisiile permanente ale Parlamentului, Guvernul, în decursul unui an de la data intrării în vigoare a prezentei

Constituţii, vor examina conformitatea legislaţiei cu Constituţia şi vor prezenta Parlamentului propunerile respective".

Acest capitol asigură principiul supremaţiei Legii fundamentale în raport cu întregul Drept pozitiv (obiectiv). Consecinţa acestui text constituţional, sub aspect juridic, a constat în abrogarea tuturor actelor juridice normative considerate contrare prevederilor noii Constituţii.

Desigur, activitatea laborioasă de analizare a tuturor actelor normative, până la data de 27 august 1995, a fost încredinţată unor organe etatice aparţinând „puterilor" constituite în stat, respectiv: Comisiile permanente ale Parlamentului şi Guvernului ţării".

Art. III.:

„(1). Instituţiile de stat, existente la data intrării în vigoare a prezentei Constituţii rămân în funcţiune până la constituirea unor instituţii noi.

(2). Parlamentul, constituit din 104 deputaţi, aleşi prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat, în condiţiile pluralismului politic şi pluripartidismului, conform Legii din 14 octombrie 1993 privind alegerea Parlamentului, rămâne în funcţiune până la expirarea mandatului, cu excepţia cazurilor prevăzute în prezenţa Constituţie.

(3). Preşedintele Republicii Moldova, ales prin vot universal, egal, direct, secret şi liber exprimat, în condiţiile pluripartidismului, pe un termen de 5 ani, conform Legii din 18 septembrie 1991 cu privire la alegerile Preşedintelui Republicii Moldova, rămâne în funcţiune până la expirarea mandatului pentru care a fost ales, cu excepţia cazurilor prevăzute în prezenta Constituţie.

(4). Guvernul, învestit în funcţie de către Parlament, rămâne în exercitarea împuternicirilor până la expirarea

mandatului, cu excepţia cazurilor prevăzute în prezenta Constituţie.

(5). Organele locale ale puterii de stat şi ale administraţiei de stat rămân în exercitarea împuternicirilor până la expirarea mandatului, cu excepţia cazurilor prevăzute în prezenta Constituţie.

(6). Asupra judecătorilor care, la data intrării în vigoare a prezentei Constituţii, au o vechime în muncă în judecătorii de cel puţin 5 ani, se răsfrânge principiul inamovibilităţii, conform articolul 116 alineatul (1), printr-un decret al Preşedintelui Republicii Moldova, la propunerea ministrului justiţiei şi a Preşedintelui Judecătoriei Supreme.

(7). În decursul a 2 ani de la data intrării în vigoare a prezentei Constituţii, sistemul instanţelor judecătoreşti va fi reorganizat, prin lege, conform articolul 115".

Articolul III are ca obiect prezervarea tuturor instituţiilor etatice alese sau numite sub imperiul vechii Constituţii din anul 1978.

Astfel, alin. (1) prevede, cu caracter general, că instituţiile de stat existente în baza Constituţiei vechi rămân în funcţie, desfăşurându-şi activitatea până la constituirea noilor instituţii, conform procedurii existente sub imperiul noii Constituţii.

Celelalte cinci alienate [aliniatele (2) – (5), inclusiv] particularizează aspectele menţionate în alin. (1) la diferite autorităţi etatice: Parlament, Preşedintele Republicii Moldova, Guvern, organele locale ale puterii şi ale administraţiei de stat, respectiv judecătorii ca exponenţi ai autorităţii judecătoreşti.

Toate aceste autorităţi rămân în activitate până la expirarea mandatului sau, în privinţa judecătorilor se conferă inamovibilitate acelora care au cel puţin 5 ani vechime.

În acest mod noua Constituţie a realizat o tranziţie fără bulversarea activităţii organelor etatice şi fără impact negativ asupra vieţi social-politice a ţării.

Până la constituirea Consiliul Superior al Magistraturii s-a prevăzut că dobândirea inamovibilităţii se realizează, prin decret al şefului statului, **la propunerea ministrului justiţiei** şi **a Preşedintelui Judecătoriei Supreme.**

Alin. (7) al articolului examinat prevede un termen în care sistemul instanţelor judecătoreşti urma să fie reorganizat. Acest termen a fost de **2 ani**, calculat de la data intrării în vigoare a Constituţiei. Ca atare, reorganizarea sistemului judiciar a trebuit să fie făcută **până la data de 27 august 1996**.

Art. IV.:

„Prevederile articolului 25 alineatul (4), ce ţin de termenul arestării, nu se răsfrâng, până la 1 ianuarie 1995, asupra persoanelor care au comis infracţiuni grave prevăzute de art. 7^1 din Codul penal".

Este vorba despre art. 7^1 din Codul penal aprobat prin Legea din 24 martie 1961.

Acest text practic suspendă aplicarea dispoziţiilor art. 25 alin. (4), referitoare la procedura arestării preventive, până la data de 1 ianuarie 1995. Deci suspendarea se referă la perioada 27 august 1994 – 1 ianuarie 1995.

Această suspendare a aplicării noilor prevederi constituţionale, în legătură cu arestarea preventivă, se referă doar la infracţiunile prevăzute de art. 7^1 din Codul penal adoptat în 1961, privind infracţiuni cu un grad de pericol social generic sau abstract ridicat.

Art. V.:

„(1). În decursul a 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei Constituţii se înfiinţează Curtea Constituţională şi Curtea de Conturi.

(2). În prima componenţă a Curţii Constituţionale judecătorii din partea Consiliului Superior al Magistraturii sunt numiţi în funcţie de adunarea generală a judecătorilor populari şi a membrilor Judecătoriei Supreme".

Textul prevede un termen de 6 luni în care urmează a se înfiinţa două instituţii etatice, prevăzute de noua Constituţie: Curtea Constituţională şi Curtea de Conturi. Termenul de 6 luni se calculează de la data intrării în vigoare a Constituţiei respectiv de la data de 27 august 1994.

Pentru că Consiliul Superior al Magistraturii nu era încă funcţional s-a prevăzut că judecătorii ce trebuiau numiţi de acest consiliu – în număr de doi – în prima componentă a Curţii Constituţionale, vor fi numiţi de către adunarea generală a judecătorilor populari şi a membrilor Judecătoriei Supreme.

Art. VI.:

„Până la înfiinţarea Curţii Constituţionale, cazurile prevăzute în art. 135 al prezenţei Constituţiei pot fi soluţionate, din iniţiativa Parlamentului, de către Judecătoria Supremă".

Textul constituţional analizat prevede posibilitatea soluţionării atribuţiilor viitoarei Curţi Constituţionale, până la înfiinţarea acesteia, de către Judecătoria Supremă. Totuşi exercitarea atribuţiilor prevăzute de art. 135 din Constituţie, de către Judecătoria Supremă, până la momentul înfiinţării Curţii Constituţionale, se putea realiza **numai din iniţiativa Parlamentului**. Aceasta înseamnă că, în situaţia tranzitorie, doar „puterea" deliberativ-legislativă avea dreptul **„de a sesiza"** Judecătoria Supremă, în vederea exercitării temporare a atribuţiilor conferite Curţii Constituţionale.

Putem afirma că în perioada tranzitorie – de la adoptarea Constituţiei până la înfiinţarea efectivă a Curţii Constituţionale – la „sesizarea" „puterii" legiuitoare, instanţa judecătorească supremă putea realiza, între altele, controlul constituţionalităţii legilor şi altor acte normative în Republica Moldova. În acele momente tranzitorii Judecătoria Supremă, în calitatea sa de instanţă supremă de drept comun, exercita jurisdicţia constituţională.

Art. VII.:

„(1). Legea din 1 septembrie 1989 cu privire la funcţionarea limbilor vorbite pe teritoriul Republicii Moldova rămâne în vigoare în măsura în care nu contravine prezentei Constituţii.

(2). Sus – numita lege poate fi modificată în decursul a 7 ani de la data intrării în vigoare a prezentei Constituţii, cu votul a cel puţin două treimi din deputaţi".

Legiuitorul Constituant a făcut precizări exprese, explicite relative la Legea cu privire la funcţionarea limbilor vorbite pe teritoriul statului, adoptată la data de 1 septembrie 1989. Aceste precizări au fost necesare – în concepţia Constituantului – datorită importanţei deosebite a legii menţionate.

S-a prevăzut rămânerea în vigoare a legii citate în măsura în care nu contravine noii Constituţii.

De asemenea s-a menţionat posibilitatea modificării acestei legi într-un termen de 7 (şapte) ani, de la data intrării în vigoare a Constituţiei adică până la data de 27 august 2001. Modificarea se putea realiza cu votul a 2/3 din numărul total al deputaţilor aleşi în Parlament.

De principiu, o lege, poate fi modificată atunci când „puterea" deliberativ-legislativă consideră că prescripţiile sale nu mai corespund, în totalitatea lor, vieţii sociale.

Iată însă că în privinţa Legii cu privire la funcţionarea limbilor vorbite pe teritoriul Republicii Moldova, Constituantul nu a impus doar un cvorum ridicat pentru modificarea ei (2/3 din deputaţi) dar a impus **şi un termen** în care legea respectivă poate fi modificată – **7 ani** de la adoptarea Constituţiei.

Cum Constituţia a intrat în vigoare la 27 august 1994 însemnă că legea respectivă putea fi modificată până la data de 27 august 2001. După această dată legea nu mai poate fi modificată ??? Aşa s-ar părea după lecturarea textului constituţional.

În realitate este greu de conceput că Legiuitorul Constituant poate impune legiuitorului ordinar un termen pentru eventuala modificare a unei legi, iar după expirarea termenului stabilit să se interzică, chiar şi implicit, modificarea legii respective.

Mai degrabă considerăm că s-a recomandat Legiuitorului ordinar de către Constituant ca o modificare a Legii cu privire la funcţionarea limbilor vorbite pe teritoriul Republicii Moldova să intervină în termen de 7 ani de la data intrării în vigoare a Legii fundamentale.

Dar nici în această ipoteză nu este de conceput ca să se stabilească pentru Legiuitorul ordinar un termen în care **va putea** modifica o lege, dacă consideră acest lucru ca fiind necesar.

Art. VIII.:

„Titlul VII, Dispoziţii finale şi tranzitorii, se consideră parte integrantă a prezentei Constituţii şi reglementează problemele ce ţin de intrarea ei în vigoare".

Acest articol declară **titlul VII intitulat „Dispoziţii finale şi tranzitorii”** ca fiind parte integrantă a Legii fundamentale.

Scopul Titlului VII îl constituie reglementarea tuturor problemelor care sunt legate de intrarea în vigoare a noii Constituţii.

ÎNCHEIERE

În cuprinsul acestei lucrări intitulată „**Politică, Istorie şi Drept în Moldova de Est**" am încercat să analizăm conţinutul normativ al Legii fundamentale adoptată de Parlament la data de 29 iulie 1994 şi publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 1 din 12.08.1994 care a intrat în vigoare la data de 27 august 1994.

Am avut în vedere toate modificările aduse Constituţiei până în luna septembrie 2010.

Modalitatea de abordare a constat în comentarea, în ordine succesivă, a articolelor din Constituţia Republicii Moldova.

Uneori analiza tehnico-juridică a textelor constituţionale a fost însoţită de câte o expunere a unor aspecte istorice.

Comentariile efectuate reprezintă strict contribuţia personală exclusivă a autorului şi, din acest motiv, sunt fără îndoială subiective.

Lucrarea „**Politică, Istorie şi Drept în Moldova de Est**" este oferită cititorului român împreună cu gândurile curate ale autorului.

În lecturarea acestei încercări publicul trebuie, în primul rând, să regăsească un ecou al suferinţelor şi speranţelor românilor din Basarabia, Bucovina de Nord şi Transnistria.

Autorul este conştient de posibilele erori de interpretare sau de conţinut, pe care această carte le poate cuprinde. Şi le asumă pe toate cu conştiinţa împăcată ca „a lucrat" cu bună-credinţă şi cu inima alături de provinciile româneşti pierdute în Răsărit.

Această lucrare reprezintă o continuare a mai vechilor noastre cărţi închinate ştiinţei Dreptului Constituţional şi Instituţiilor Politice: „Momente în dezvoltarea politico-juridică

a României"; „Statul – instituţie social-politică şi juridică fundamentală" şi „Drept Constituţional. Stat şi Cetăţean".

În consecinţă, prezentul volum supus „judecăţii" cititorilor continuă efortul depus de autor în domeniul Ştiinţelor Juridice şi în mod deosebit pe tărâmul atât de vast, de fascinant şi de „alunecos" al Dreptului Constituţional şi Instituţiilor Politice.

Măsura în care am reuşit în încercarea noastră va fi apreciată de cititorii cărţii. Timpul va sedimenta şi va adeveri, probabil, unele din afirmaţiile noastre.

Conştienţi de răspunderea morală care apasă pe umerii noştri vom încredinţa tiparului prezenta lucrare. Doar cititorii vor decide asupra validităţii ideilor şi a rigurozităţii argumentaţiei.

În consecinţă supun prezenta carte atenţiei dumneavoastră.